

Klokken-6-syndromet

Skrevet af Mogens Ehrich © Skolen på Møllegården
Må videregives i sin helhed
1. udgave, august 2003

Bogen henvender sig til afviklere

Indhold

Tip: Udskriv i første omgang side 1 til 39

1. Skæbner	s.2
2. Indviklere og afviklere	s.7
3. Afviklernes energier og samfundet.....	s.16
4. Klokken-6-syndromet	s.27
5. Kom, vi organiserer os!.....	s.38
6. Afviklernes sundhed.....	s.40
7. Forskning.....	s.46
Litteraturliste	s.56
Terminologi.....	s.56
Appendix A: Udvalgte citater fra ”livets bog”	s.59
Appendix B: Egne undersøgelser	s.63

ISBN: 87-983163-3-8

Forlagets adresse: Møllegårdsvej 3, Osted. 4000 Roskilde.

Kapitel 1

Skæbner

Lars' lægelige karriere endte med en overlægestilling på et større hospital, da han var 46, men han havde allerede da i nogle år haft problemer med helt at identificere sig med denne karriere. 3 år senere fik han en diskusprolaps og lå på ryggen i 3 måneder efter operationen. Det øgede eftertanken. Han tog et års orlov med arbejde i et tropisk område og kom derefter i gang med en Jung-orienteret psykoanalyse, der hurtigt førte til en dybtgående erkendelse af at han, hvis han helt bogstaveligt skulle overleve, måtte ud af overlægejobbet. Dette blev realiseret, da han var 58, og herefter var han landsbykirkeorganist i 5 år. I disse år blev han imidlertid opsøgt af patienter med såkaldte nye sygdomme, som oplevede at de faldt udenfor "systemet", og han hjalp dem blandt andet med at finde alternative behandlere, der kunne gøre noget for dem. Arbejdet med disse patienter blev efterhånden så omfattende, at kirkemusikken måtte lægges til side, og han skrev en bog om dem. Eftertanken har nu fortalt ham, at skiftet i hans liv havde et udspring i påvirkningen fra en åndeligt inspirerende chef, han arbejdede hos som ca. 35-årig. Det havde sat noget i gang, som han ikke havde styr på, men som kørte sit eget løb i hans indre. Det medførte, at studiet af den indre spirituelle verden efterhånden blev et centralt emne.

Hvad var det, der skete med Lars? Hvordan kan vi forstå det? I denne bog kaldes den proces, Lars gennemløb for klokken-6-krisen. Det er en indre reorientering, som forklares nøjere i de følgende kapitler, og

som i Lars' tilfælde varede fra 35 års alderen og ca. 25 år frem. Lars' klokken-6-krise gav ham problemer med helbred og sociale forhold. Den måde, problemerne ytrede sig på, kaldes Lars' klokken-6-syndrom.

Uffe havde været skolelærer i 10 år, da han gennem et par år oplevede en spontant øget følsomhed, som satte hans barriere mellem følelser og tanker under pres. Det oplevedes direkte som elektriske og magnetiske impulser i kroppen. *"Når jeg underviste, hørte eleverne ikke længere efter. Uroen var som en direkte refleksion af de impulser, jeg mærkede i kroppen. Jeg oplevede, at inspektøren forfulgte mig. Jeg prøvede først at undertrykke det indre vulkanudbrud, men kunne i bedste fald arbejde med på, at lavaen strømmede i en bestemt retning. Det kunne måske være acceptabelt i kreative fag som musik og videnskab, men ikke for en skolelærer, der skal levere skemalagt undervisning"*.

Uffe brød sammen og endte på bistandshjælp: *"Jeg var ikke i stand til at få sammenhæng i tilværelsen. Når jeg læste en bog eller et brev fra en offentlig institution, læste jeg ikke ordene, men energien, tankerne og følelserne bagved. Sindet blev ganske enkelt overbelastet af input"*. Yoga, meditation og spirituel undervisning var de mest effektive midler til at få kontrol med dagligdagen. Han opdagede efter nogle år, at andre var i en tilsvarende situation, men *"Min proces var mere ekstrem end de flestes"*. Uffe blev skilt og mistede kontakt med alle gamle venner, hvilket næsten oplevedes som en befrielse. Prioriteringen var at mindske stresset for enhver pris. Nogle år senere mistede han det venstre øje, efter egen opfattelse på grund af stress og overtryk i cellerne. *"Det er ikke alle organer, der kan følge med op i et løft af energierne"*. Efter 10 år fik Uffe førtidspension uden på noget tidspunkt at have fået et jobtilbud. Nu er der gået yderligere 10 år, og han mener at *"Der kunne designes et job, der passede til mig, f.eks. som*

psykoterapeut i et team eller som fejlfinder. Healere er dygtige fejlfindere, fordi de ofte kan læse psykiske energier". Uffe kalder forløbet en kundaliniproces og mener, at accept og forståelse fra samfundets side kunne have bidraget til at forkorte krisen væsentligt. "Kombinationen af social afvisning og evnen til at læse psykiske energier er fatal", mener han. Han henviser til Stanislav Grof, der har oprettet et center i Californien sammen med sin kone, hvor patienterne møder forståelse og er under opsyn 24 timer i døgnet. Grofs erfaring er, at de værste kriser da ofte kan overstås på et par uger og uden brug af medicin. Uffe har udgivet en fremragende bog med et udsnit af sine erfaringer om den indre verden.

Uffes klokken-6-krise har varet i 20 år, og er måske ved at være afsluttet nu. Syndromet omfatter en skilsmisse og en førtidspensionering, et mistet øje og nogle år med voldsomme psykiske problemer.

Isabella begyndte i 30-års alderen at læse spirituelle bøger (Shirley Mac Laine m.fl.) og fandt ud af, at det ikke kun var en interesse, men selve den side, hvor livet kommer fra. "Jeg har for det meste stået med det alene. Det var ikke noget, der interesserede min mand. Han kunne ikke følge med i min udvikling og opfattede det mere som om jeg var blevet mærkelig eller skør, og han prøvede at overleve min udvikling ved at holde mig nede. Jeg analyserede meget og det endte med, at jeg måtte gå fra ham som 39-årig for at kunne være mig selv, så jeg kunne arbejde videre. Jeg havde altid haft fuldtidsarbejde, indtil jeg flyttede, men blev uden bil og mistede derfor mit arbejde. Efter at prøve at klare mig selv i 1 1/2 år på et lille arbejde med ca. 10 timer om ugen, måtte jeg på kontanthjælp og har gennem de sidste 6 år kun arbejdet et halvt år med fuldtid. Kom ind i foreningen Gnisten for at udføre frivilligt arbejde under kontanthjælpen."

"Før var jeg meget lukket indtil 30-års-alderen, lukket inde i mig selv, ked af det, kunne ikke finde ud af, hvad det drejede sig om. Jeg kiggede mest ud på de andre mennesker for at se, om de kunne lide mig. I de 10 følgende år følte jeg, at jeg vidste alt, og var missionerende. Den periode var vidunderlig, jeg oplevede guddommelighed."

"Da jeg som 41årig mødte en ny ven begyndte en ny form for åndelig udvikling, som jeg umiddelbart opfattede som besættelse. Jeg kunne ikke forstå, hvad der foregik. Hvem er det, der kommer med alle de historier og billeder inden i mig? Jeg lyttede til det, og så skiftede det emne, og jeg var rent til grin. Jeg tror, jeg fik en energiforgiftning af denne ven, der var stærkt i ubalance. Efter diverse kontakter med alskens præster, djævluddrivere, clairvoiante og healere havde jeg konkluderet, at jeg var besat."

"Jeg forstod, at man kan ikke få omsorg fra andre, når det drejer sig om psyken. Kun ved at underlægge sig andre, og det ville jeg ikke. Jeg følte, at jeg var alene i det rene kaos som fyldte hele universet mest fordi det hele foregik inde i hovedet, og det er jo hovedet, man bruger til at regne ud, hvad man skal gøre, når man er i knibe. Men følelsesmæssigt var jeg også legeplads for alskens ånders følelser. En viden om, at det ikke var mine følelser og mine tanker, ville have hjulpet."

"I 2 ½ år har jeg virkelig følt behov for hjælp, og det har jeg aldrig følt før. Jeg følte, at de brød ind i mig. Så blev jeg normal igen, fordi jeg besluttede ikke at tage mig af det. Og trods min udmærkede åndelige viden føltes det, som om jeg intet kunne stille op. Men trods alt kæmpede jeg videre mod en løsning, og jeg tror, jeg har prøvet ALT. Jeg vil være normal igen. Men jeg føler først, at jeg er helt fri, når et spændebånd under brystet er væk."

Sidste nye er, at Isabella har lært at hjælpe ”stemmerne” op i lyset, når de viser sig, og de samme kommer ikke igen. Nævnte indre energiforgiftning er ved at være forløst.

Isabellas indre reorientering, hendes klokken-6-krise, har varet i 16 år og er måske nær sin afslutning. Syndromet har ikke omfattet fysiske lidelser eller problemer, men en skilsmisse, en mistet tilknytning til arbejdsmarkedet, og i de sidste 3 år har hun hørt stemmer og oplevet forgiftning af sit indre energimiljø.

Mogens lærte Transcendental Meditation i 1973 og opdagede da, at han havde en indre verden. Det var så overraskende og ”farligt”, at han studerede fænomenet i et halvt år, førend han turde tale med nogen om det. Han var uddannet forskningskonsulent og MÅTTE simpelthen finde ud af det indre livs færdselsregler. Det viste sig at være en større sag, og den selvudvikling, det medførte, tog ganske dampen af en ellers lovende karriere. Han blev indadvendt, sær og forsigtigt missionerende – havde i perioder svært ved at holde opmærksomheden ved den ydre verdens krav og præsterede endog at falde i søvn ved et antal møder, dog ikke så mange, at det blev et socialt problem. Kone og børn fandt ham fraværende og uinteresseret i, hvordan det gik med dem. Han på sin side fattede ikke rigtigt, hvorfor de ikke forstod guldkornene, han citerede fra Martinus' skrifter om esoterisk kosmologi. Det førte til skilsmisse i 1985 og nyt ægteskab med en, der også var i indre udvikling.

Mogens gennemsøgte erindringerne fra sine tidligere liv for en forklaring på sin skæve skæbne, og fandt endog ud af at forløse nogle af de mere generende skæbnebånd. Det var efter tidens niveau ret flot, og det medførte, at en strøm af klienter henvendte sig for at få hjælp til lignende behandling af deres problemer. På den måde blev han fritidsterapeut og alternativ behandler. Det gav ham en særlig baggrund for at fordybe sig mere og mere i den indre verdens problematik, mens

hans funktionsduelighed i den ydre verden langsomt genvandt sit fodfæste. Undervejs skrev han to bøger om den indre verdens forhold. Først nu efter årtusindskiftet synes han selv, at han igen kan fungere normalt i den ydre verden, og i mellemtiden er han blevet pensioneret pga. alder.

Mogens' klokken-6-krise har altså varet næsten 30 år, og hans version af klokken-6-syndromet omfatter en skilsmisse og en karriere, der gik i stå, men åbnede også for en ny karriere. Han slap for sygdom og arbejdsløshed.

To mennesker, en mand og en kvinde, ønskede ikke at få deres historie omtalt, idet deres indre processer er så aktive, at det kun føles trygt at fremtræde helt usynlig i det ydre. Selv under pseudonym ønskede de det ikke, ud fra den ide, at de tanker, historierne vækker hos folk, alligevel ville finde frem og forstyrre deres ensomme fred. De repræsenterer en yderst sårbar fase, også socialt.

Den konklusion, der her drages af disse historier, er, at vi i form af klokken-6-kriser har et samfundsproblem, som ikke er erkendt som sådant.

I spirituelt orienteret litteratur finder vi uendelige mængder af lignende enkeltteksempler, men da der savnes en forståelse, der knytter historierne sammen, er de forblevet enkeltteksempler uden konsekvens.

Det næste kapitel fortæller om bagvedliggende lovmæssigheder, som tillader, at en helhedsforståelse af fænomenet kan manifesteres.

Bliver det så muligt at gøre noget ved samfundsproblemet? Ville det være nyttigt, hvis mennesker i klokken-6-krise fik så megen forhåndsinformation, at de undgik selvværdsproblemer, og tværtimod begyndte at acceptere sig selv som normale på en ny måde? Kunne andre så også tage de rette hensyn?

At det lader sig gøre for nogen, illustreres af Caspers historie.

Casper ønskede som 35-årig at afsløre det spirituelle/para-psykologiske/alternative som svindel og fik kontakt med en person, der var skrivemedie. Det gik ikke helt som planlagt, og Casper refererer *"Gennem skrivemediets højere bevidsthed fik jeg det tilbud, enten et bevidst medie eller et ubevidst medie. Jeg valgte at blive et bevidst medie. Først lærte jeg at blive skrivemedie og fik ad den vej en undervisning indefra"*. Sammen med den ydre undervisning førte det ham inden for en måned igennem klokken-6-krisen uden forvirring eller sygdomme. Siden har han i 25 år fungeret som clairvoiant healer og har gjort meget for at fremme alternativ behandling. Både før, under og efter har han passet sit normale arbejde som mellemlider i en statsinstitution.

Slap Casper så let igennem krisen, fordi han fik kompetent undervisning fra dag 1? Det fik ingen af de andre. Kan klokken-6-krisens problematik løses så simpelt? Er udbredelse af viden tilstrækkeligt til at sikre en betydelig reduktion af lidelser og udgifter?

Det ser de næste kapitler på.

Stor tak

Jack Yilmaz har gennemgået indholdet med mig for at kontrollere rigtigheden.

Sune Sloth har med stor grundighed bearbejdet præsentationen og er medansvarlig for det, hvis bogen er blevet let at læse og pæn at se på.

Henrik Isager, Jeff Martinussen, Kirsten Kragh, Kjeld Salomon Sørensen, Lars Mikkelsen, Nicole Guillois, Per Frandsen og Søren Skogstad Nielsen har på forskellige stadier af bogens egen udviklingsproces med deres kommentarer givet den nogle afgørende løft, så den blev mere relevant, sammenhængende og forståelig.

Fem afviklere har tilladt, at deres klokken-6-krise beskrives i bogen.

Holger Staunbjerg har astrologisk fundet et egnet tidspunkt til publicering.

Tak!

Mogens Ehrich

Om forfatteren

Mogens' historie var et stykke af min egen historie.

Jeg er uddannet civilingeniør med statistik og rationalisering som speciale og har arbejdet i 30 år som statistiker for lægevidenskab og sygehusstatistik. Efter pensionering i 1999 arbejder jeg fuldtids på at fremme det, jeg opfatter som den fælles interesse for os, der er i "klokken-6-krisen" eller har været igennem den.

De mange terapier har givet mig en ret dyb forståelse af de indre energiers naturlove og af skæbneloven [Brammer 1989 – (navneskift efter skilsmisse)], og denne viden viste sig at passe utrolig godt sammen med Martinus' filosofi [Martinus 1960-] om lovene for vores udvikling i dette univers. I bogen indgår de i en tæt symbiose. Martinus' filosofi har jeg accepteret som autoritativ, men tolkningen og præsentationen er alene min.

Jeg underviser nu i et koncept vedrørende forløsning, som bygger på lovmæssigheder knyttede til denne symbiose. Det har vist sig effektivt i håndteringen af disharmonier og andre problemer vedrørende indre energier, men kan kun bruges af de, der er nået til klokken-6-krisen. Den erfaring bygges der på hele vejen igennem bogen, og alligevel er den kun et hjælpemiddel til at kunne præsentere det egentlige emne, som er forståelsen af klokken-6-krisen og hvad deraf følger.

Konceptet bygger på Jack Yilmaz' indsigt i den indre verdens forhold. Jeg kan ikke vide, om andre har udviklet et lignende koncept. Vi kalder det en "afvikler-uddannelse", og vi planlægger en anden bog, der går i dybden med disse aspekter.

At ikke alle dybder kan præsenteres her giver visse udtalelser en karakter af påstande. Selv har jeg kontrolleret ved at forelægge bogen for nogle af de mennesker, jeg har undervist i brug af konceptet. Da de oplevede det præsenterede som indlysende korrekt og forståeligt, fik jeg sindsro til her at slippe bogen fri til en større kreds.

Alle andre er også velkomne til at lære konceptet og få erfaringerne.

Med de bedste hilsner

Mogens Ehrich

Kapitel 2

Indviklere og afviklere

Hvilket ord skal vi vælge?

Martinus, Alice Bailey og andre med særlig indsigt i livets lovmæssigheder har peget på udviklingsspiralen som en af de helt centrale lovmæssigheder for udviklingen i vores univers. Sigtet med dette kapitel er at knytte spiralens egenskaber til vores dagligdag. Motivationen er den erfaring, at mange derved kan opnå en bedre forståelse af sig selv og sine behov.

Hver spiralrunde begynder med indvikling (engelsk: involution) og slutter med udvikling (engelsk: evolution). Da nu samme forfattere også kalder den samlede proces for udvikling (evolution), er en forvirring etableret.

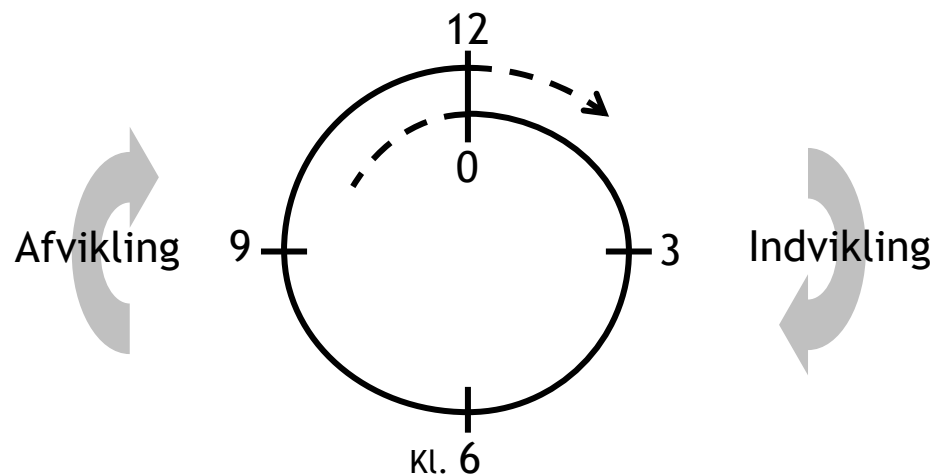
Her kaldes modsætningen til indvikling for afvikling. Andre ord kunne vælges, herunder åndsudvikling og udredning.

Tilsvarende kaldes de mennesker, hvis udvikling aktuelt er i første halvrunde for indviklere, og de andre for afviklere. Ud fra deres interesser og fremtræden kan de nemlig godt skelnes fra hinanden. Men emnet er vanskeligt, for ordene i vort sprog bygger ikke på den forskel, og derfor er det svært at bruge ordene til at beskrive forskellen. Det er nogle nuancer, der skal opfanges, og det vil være en god ide først at gøre mentalt plads til nuancerne ved at glemme de følelser og

værdiladninger, vi plejer at hægte til ordene indvikling og afvikling, indvikler og afvikler.

Forskellen i egenskaber

En spiralrunde består i at lære et nyt emne at kende – eller snarere mestre det. Det kan være et lille emne, f.eks. at køre bil eller lære højre og venstre, eller et stort emne som f. eks. udviklingen af medfølelse. Under indviklingen studerer man detaljer af verden, man gør eksperimenter og konstruerer resultater ud fra detaljerne. Martinus siger, at man begynder med legemliggørelse af det nye stof. Afviklingen begynder, når man er mættet af detaljer og eksperimenter, og den består i at udrede essensen. Essensen er både de indre lovmæssigheder i det nye emne og dets samspil med andre emner, og resultatet af afviklingen er en forståelse og kunnen, der muliggør at lægge den nye viden "på rygmarven". Martinus kalder afviklingsprocessen for "åndeliggørelse" af det under indviklingen "legemlig-gjorte". Det giver et løft i bevidsthedsniveau i forhold til rundens begyndelse, som illustreret i tegningen. Det løft har man med sig i fremtidige runder. Det er blevet inddraget i personligheden.

Figur 1: Udviklingsspiralen

Martinus har fremlagt, hvorledes al udvikling kan beskrives ved spiraler inden i spiraler, tilsammen kaldet udviklingsspiralen. Et styk udvikling består i én tur rundt i spiralen, og den begynder med indsamling af materiale og ender med uddragning af essensen. For enkelheds skyld bruger denne bog uret som analogi. Vi siger, at fra kl. 0 til kl. 6 sker indsamlingen, og fra kl. 6 til kl. 12 uddrages essensen. Indsamling af materiale kalder Martinus for indvikling, og det er det samme som Alice Bailey på engelsk kalder involution. De har ikke noget navn på uddragningen af essens, og her kaldes dette da for afvikling.

Ét styk udvikling = ét styk indvikling + ét styk afvikling = en spiralrunde

Under indvikling fordyber vi os i detaljer. Vi søger forståelse ved at inddеле det, vi allerede har. I sædvanlig sprogbrug hedder det reduktionistisk tænkning – at reducere og afgrænse det, vi kigger på. Denne holdning til tilværelsen kaldes reduktionisme eller positivisme. Når vi bliver mættede af det, må der ske en ændring, og så er vi blevet modne for afvikling.

Under afvikling søger vi at danne overblik ud fra alle detaljerne. Vi zoomer ud og ser på helheden. I sædvanlig sprogbrug kaldes det holistisk tænkning, og denne holdning til tilværelsen kaldes holisme. Uddragning af essensen sker i praksis ved at veksle mellem holistisk og reduktionistisk tænkning, idet hverken den reduktionistiske eller den holistiske tænkning er forkert, men ingen af dem kan give et helt billede. At transformere erfaringer til forståelse kræver dem begge i kombination. Læs om den form for tænkning i ”Stregen i sandet, bølgen på vandet [Hansen 2000]. Når vi på et tidspunkt bliver så mættede af holismen, at der må ske en ændring, er vi blevet modne for indvikling. Vi kan da vende os mod nye emner og starte en indviklingsrunde.

Fra kl. 0 til 6 i en spiralrunde er indviklingen dominerende, og fra kl. 6 til 12 er afviklingen dominerende. Kl. 6 og 12 er der lige meget indvikling og afvikling. Kl. 12 bliver den tiltagende indvikling større end afviklingen og bliver identisk med kl. 0 i den nye tur rundt i spiralen. Kl. 3 topper indviklingen og kl. 9 topper afviklingen. Klokkeslettene er modelementer, der letter samtale om udviklingens struktur, og vi kan ikke regne med, at timerne på dette ur er lige lange målt i andre tidsmål.

En sagsbehandling på et kontor er et godt eksempel på en spiralrunde. Indviklingsfasen består typisk i at indhente baggrundsmateriale fra lignende sager og fra tidligere korrespondancer med de involverede – med en bevidsthedsorientering mod at søge erfaringer og viden i fænomenernes verden. I afviklingsfasen er

bevidsthedsorienteringen mere indadvendt med at tænke igennem, hvad det drejer sig om, få ideer til strukturering, for tilsidst at formulere en konklusion, og allersidst aflevere resultatet i form af diverse skrivelser på rette steder. Materiale, kopier m.v. arkiveres, og opmærksomheden kan tilbagetrækkes fra sagen.

De to halvrunder kan karakteriseres:

Indvikling

søge oplevelser og viden
gøre karriere for penge og prestige
fremstille konstruktioner
bruge sine ydre evner
søge erobring og materiel overflod
ønske stabile indre forhold
give omsorg og beskyttelse
give skyld og skam

Afvikling

søge forståelse og indsigt
arbejde uden at søge ydre gevinst
analysere konstruktioner
bruge sine indre evner
søge den indre verden
ønske stabile ydre forhold
give hjælp til selvhjælp
søge mening

Både indivklere og afviklere har evner til aktiviteterne på begge lister, og det der afslører dem er, hvilke aktiviteter de vælger, og hvilke energier de bruger. Hvad tænder de på?

Ofte er det som om man må finde sig i naturens gang med hensyn til, hvor i spiralen man befinder sig, når det gælder livstemaer. Det er først, når man modner til at afslutte udvikling og påbegynde afvikling af et emne som f.eks. følelser, relationer, intellekt, at man kan gennemføre skiftet. Ligesom et hvedefrø ikke selv kan stritte imod spiring eller senere at blive høstet som korn, kan vi heller ikke altid bestemme vores udviklingsfaser.

Der er ingen steder i runden, der er mere rigtige eller bedre end andre steder. Vi skal alle passere rundt og rundt, gang på gang. Hos de fleste mennesker er der en spiralhalvdel, der dominerer aktivitet og

udstråling, og derfor kan vi meningsfuldt tale om udvikling eller afvikling som det dominerende livstema. Vi kan således godt have flere processer omkring udvikling i gang samtidig, men det er den yderste spiralgren, der angiver hovedretningen for en persons livstema. Lad os uddybe udvikling og afvikling som livstema:

Indvikling

legemliggøre
detaljere
konstruere
disciplinere
vækst
tyngde
udadvendthed

Afvikling

åndeliggøre
analysere
syntetisere
forløse
høst
lethed
indadvendthed

Konstruktion handler om at samle på detaljer, syntese handler om at samle ting i helheder. Analyse handler om at uddrage resultater og viden af erfaringen – at tænke tingene igennem, f.eks. for at finde lovmæssigheder. En person i udvikling, som har et traume vil forsøge at fortrænge traumet, mens det for en afvikler med et traume vil være naturligt at søge forløsning ud af traumet. Det at få afvikleren og udvikleren til at bytte løsningsstrategi ville stride imod deres udviklingsretning og opmærksomheds-orientering, og det vil derfor normalt ikke lykkes for dem, hvis de prøver. En begyndende afvikler har derfor forløsningsenergier i sin udstråling, men har vaner som en udvikler. En rigtig udvikler har aldrig forløsningsenergier. En udvikler er kærlig gennem omsorg og beskyttelse men det indebærer samtidig en vis styring og frihedsberøvelse. En afvikler kan efterhånden være kærlig uden at kræve noget til gengæld, - afvikleren kræver til gengæld frihed til sin egen afvikling.

Indvikleren samler på erfaringer i sit ubevidste og gør sig tungere og tungere af erfaringer og fortrængte erindringer, mens afvikleren sorterer sine eksisterende erfaringer m.v., transformerer dem derefter til helhedsorienterede indsigter, og bliver derved lettere og lettere. Paradoksalt nok føler indvikleren sig typisk let, fordi det tyngende fortrænges fra bevidsthedens fokus, mens afvikleren føler sig tynget af alt det hidtil fortrængte, der kalder på opmærksomhed.

Klokken-6-krisen betegner skiftet i dominerende livstema fra indvikling til afvikling.

Under afvikling er opmærksomheden altid vendt indad, men der er forskel på, hvor dybt den skuer. Den store forskel opstår, når der ved en passage af kl. 6 pludselig opstår en dyb indadskuen, hvor uanede horisonter dukker op så tydeligt, at de ikke kan glemmes igen. Så ændres hovedvægten til at være indad, og det er det, der i denne bog kaldes klokken-6. Både før og efter vil der være utallige spiralrunder uden så store konsekvenser.

Martinus oplyser et sted, at menneskeheden som helhed er i færd med at passere et vendepunkt bort fra indvikling, – og deraf slutter vi her, at mange mennesker må ventes at gå ind i klokken-6-krisen.

For tiden er der da også mange mennesker – i hvert fald i Danmark – som bærer præg af noget i den retning. De er vant til at fortrænge, og det virker åbenbart ikke så godt længere, og det gør dem desorienterede. At blive desorienteret om sit eget indre kan være stærkt belastende jfr. Isabellas oplevelser.

På grund af det indadrettede bevidsthedsfokus bliver afviklere mere følsomme for den indre verdens energier og opnår stadig øget kontakt med en del af deres egen højere bevidsthed (fork. ”hb”). Så listen kan udbygges lidt:

Indvikling	Afvikling
aftagende bevidst kontakt med sin hb	voksene bevidst samarbejde med sin hb
aftagende følsomhed for indre energier	voksene følsomhed for indre energier

På afviklingsvejen hjælper det at blive bevidst om metoder til forløsning, energiarbejde og anden nyttiggørelsen af kontakten til egen hb. Så bliver det lettere at rydde op i følelses- og tanke-problemer, for den ubevidste forløsning er ikke imponerende effektiv.

Der er mennesker, der for få år siden var så optagede af selvanalyser, at der ikke kunne være tvivl om, at de var afviklere, men som nu er holdt op med det, og i stedet bruger forståelsen i sociale sammenhænge og samler viden ind ved studier, så der ikke kan være tvivl om, at de har gjort en runde færdig og er begyndt på ny indvikling.

Ny indvikling vil efterhånden igen medføre gradvis aflukning fra kontakt med hb. Hvis man foreslår en sådan fremskreden indvikler at tage kontakt med sin hb, vil vedkommende måske ikke finde nogen hb at kommunikere med, fordi det er vanskeligt at flytte fokus så meget indad. Måske indvikleren i stedet finder en anden part at kommunikere med, f.eks. en åndelig vejleder, for det er nemlig lettere.

Alting skal jo læres, og al læring begynder med oplevelser og slutter med forståelse af oplevelserne. Megen skolegang prøver at vende

om på dette, men overvej lige, om det lykkes! Måske teorien indlæres først, men den forstås sidst.

At spise er indvikling. At fordøje og udtrække den nyttige essens er afvikling. Hertil hører også at skille sig af med restproduktet på et toilet, helt analogt til arkiveringen efter en sagsbehandling.

Martinus opfatter også et menneskeliv i sin helhed som en spiralrunde.

Vi er alle på begge spiralens sider – blot på forskellige bevidsthedsniveauer eller emneområder – og det er mest på de niveauer, hvor vi er på indvikling, at vi får produceret noget. Det kræver jo opmærksomhed at producere noget, og derfor er det mest indviklerne, der sørger for, at der sker noget i den ydre verden og at der produceres nogle fysiske goder.

Martinus skriver på side 800 i "Livets Bog": "Der vil være kredsløb, der er tilendebragt i en brøkdelt af et sekund, medens der er andre, der kræver årtusinder, ja årmillioner for sin åbenbaring eller fuldendelse. Alt, hvad vi har med at gøre eller kommer i berøring med, er således led i spiraler eller kredsløb. Intet kan eksistere uden at udgøre denne identitet."

Det er mere komplekst end man lige kan overskue.

Hvor mange afviklere er der?

Alle tilbud i højskolernes fælleskatalog for 2001 drejede sig angiveligt om udviklingsfremme og bevidstgørelse, fordi det netop er højskolernes rolle i samfundet, men er det et tilbud om indvikling eller om afvikling?

En skole lover "*Filosofiske, psykologiske, religiøse, politiske og kulturelle temaer*" samt liniefagene "*Musik, billedkunst, kunsthåndværk, ny dans & performance, fotografi, digitalt design*". Der synes at være

fokus på intellektuel præsentation og slet ikke på analyse af sig selv – altså indvikling.

En anden skole tilbyder disse 2-ugers kurser "*Dit guddommelige selv – Realiser din drøm – Find din indre styrke – Din inderste kraft – Din spiritualitet, om mod, styrke og disciplin – Forny dig selv – Livsglæde – Kærlighed – Selvtillid – Dit livs vendepunkt – Spirituel udvikling – Højere spirituel udvikling – Positiv tænkning* – " og så videre. Indre oprydning er i fokus – altså afvikling.

Opgjort på den måde annoncerede i alt 95 indviklingsskoler og to afviklingsskoler i kataloget. Selv med alle forbehold for misforståelser er der ikke skygge af tvivl om, at det publikum, der søger på højskole, overvejende søger indviklingsaktiviteter. De to afvikler-skoler er endvidere blandt de mindste og også blandt de nyeste skoler. At afvikling overhovedet er blevet et undervisningsemne, er altså nyt i samfundet, men det vokser, og denne observation svarer godt til Martinus' oplysning om, at menneskeheden som helhed er i færd med at passere et vendepunkt fra indvikling til afvikling. Vi må altså forvente den tendens, at der kommer stadig flere afviklere og derfor flere tilbud til afviklere.

Det er fristende at tage forholdet 2 ud af 97 skoler som udtryk for, hvor mange afviklere der lige nu er i vort samfund i de aldersklasser, der søger på højskole.

Nye afviklere

Skæbnerne i kapitel 1 illustrerer den overraskende situation, nye afviklere kan komme i. De bliver søgende.

I gamle dage måtte de søge inden for kirkens rammer, og der er stadig mange, der reflekterer på den katolske kirkes tilbud om

seminarer vedrørende kristen mystik og kristen meditation. Også Islam har fra gammel tid haft relevante tilbud vedrørende afvikling.

I dag er der uden for kirkerne oceaner af tilbud i form af spirituel litteratur og kurser, clairvoyance, terapier vedr. tidligere liv, med meget mere. Det er disse miljøer, der i dagens Danmark opfanger de fleste.

Det tager oftest nogle år for nye afviklere at orientere sig blandt alle disse tilbud og finde deres egen vej.

Indviklere, der nyligt har været afviklere, har naturligvis en vis forståelse af afviklernes behov, og vice versa. Da størstedelen af samfundet imidlertid består af indiviklere, der ikke har oplevet afvikling som dominerende livstema, er der en bred forståelseskluft i samfundet. Denne majoritet i samfundet betegnes i det følgende som ”de rene indiviklere”.

Det er denne polarisering, der refereres til, når det i de følgende kapitler beskrives, hvor håbløst det er for afviklere at opnå de rene indiviklers forståelse. Da den deraf følgende forståelseskluft bogen igennem sættes i centrum, er det umuligt at undgå, at det nogen steder lyder, som om disse indiviklere er en slags anden classes mennesker, og det er de jo ikke. Der ses dog ikke anden udvej på dette sproglige problem, hvis budskabet skal holdes klart, og forfatteren vil derfor gerne her fremsætte en uforbeholden undskyldning til indiviklerne.

På den anden side illustrerer skæbnerne i kapitel 1, at majoritetens reaktion for tiden er at marginalisere de nye afviklere, hvis de bliver for underlige. Så længe de ser på os på den måde, kan det somme tider være vanskeligt at protestere på høflig vis.

Et voksende antal mennesker har passeret klokken-6-krisen og er igen blevet i stand til at rette opmærksomheden udad og blive produktive. Derved gør de sig selv til indiviklere inden for et selvvalgt bevidsthedsområde, men mister ikke erfaringen om, hvordan det er at være afvikler. Da de ej heller umiddelbart mister kontakten til hb – det

skal man normalt være indivikler i længere tid for at opnå -, kan de i en konkret situation selv beslutte, om de vil agere som indiviklere eller afviklere. Lad os kalde dem veksel-viklere. Fremskredne vekselviklere er øvede i hurtigt at flytte fokus mellem det ydre og det indre, og de kan vist godt vælge f.eks. at indivikle i arbejdstiden og afvikle i fritiden. Grundlæggende er de stadig afviklere.

Vekselviklerne må ikke forveksles med dem, der af en eller anden grund er vendt tilbage til indivikling efter en påbegyndt, men ikke gennemført klokken-6-krise. Der er kraftige indicier for, at det i nogle tilfælde er muligt at tvinge såvel begyndende som mere fremskredne afviklere tilbage til indiviklingen med psykofarmaka eller hypnose. De er da igen blevet indiviklere, blot med en vis afviklererfaring, og det er der ikke noget galt i, hvis de selv har det godt med det.

Ifølge Martinus befinder vi Jordens mennesker os kollektivt set i slutningen af dyrenes udviklingsstade lige før overgangen til at blive rigtige mennesker, men enkelte mennesker begynder allerede at passere grænsen. Det svarer til at passere kl. 6 i det helt store perspektiv.

Martinus skrev også, at de første 25-30 år af et normalt menneskeliv repeterer de forudgående liv og fører frem til omtrentlig genetablering af den indsigt og sociale oplevelse, som forudgående liv sluttede med. Det er altså ret bundet, hvad der sker i denne periode, men derefter er mennesket frit stillet til at få det bedste ud af livet fra dette udgangspunkt. Hvis det enkelte menneskeliv ses som en spiralrunde, vil overgangen fra repetition til frihed ofte fremtræde som kl. 6, overgangen fra indivikling til afvikling, men dette modificeres af de øvrige spiralgrene, den enkelte er i færd med at gennemløbe. F.eks. vil de, der i forudgående liv havde påbegyndt afvikling, naturligvis repeterer dette inden nævnte 25-30 års alder og vil sikkert derefter fortsætte livet som afviklere, men kan udmærket skifte til indivikling på

et eller andet tidspunkt, hvilket kan ske med vilje eller af udviklingsmæssig nødvendighed. Andre fortsætter deres udvikling som indiviler livet ud.

Der er også naturlige måder at blive indiviler på igen. Ethvert barn, der fødes, har med sig nogle af de høje energier fra den indre verden, men de fortager sig allerede i de første år. Små børn kan have en betydelig clairvoyance og energifølsomhed, og mange beklager, at opdragelse og skolegang hindrer dem i at beholde disse evner. Det er en misforståelse, for børnene har brug for at komme i god kontakt med den ydre verden, og de har derfor mindst af alt brug for at forblive svævende i de højere bevidsthedslag. De skal repetere deres tidligere liv, og for de fleste var det liv med udvikling. Det er derfor normalt en meget dårlig ide at inddrage småbørn i meditationer og andet energiarbejde. En indre støtte til, at børnene bliver udadvendte ses bl.a. derved, at forældre normalt har god støtte til udviklingsarbejde, mens børnene er små. Opmærksomme iagttagere vil hyppigt se, at forældre, der egentlig var begyndt på afvikling, via de indre tilskyndelser tvinges tilbage i udviklingen, inden deres barn bliver et par år gammel, tydeligvis for ikke at præge barnet med energier, der modvirker barnets naturlige udvikling. En forælder, der insisterer på afviklingsaktiviteter, tvinges måske af omstændighederne bort fra omgang med barnet, eller mislykkes med aktiviteterne.

For god ordens skyld skal tilføjes, at der nok er enkelte børn, for hvem det er anderledes. Det skal også tilføjes, at forældre godt i nogen grad kan fortsætte energiprægede afvikleraktiviteter, hvis de bevidst holder energierne borte fra deres børn.

I appendix A ses en række citater fra Livets Bog, der alle på en eller anden måde vedrører spiralkredsløbet.

Om Martinus

Martinus Thomsen blev født den 11. august 1890 i den lille nordjyske stationsby Sindal i Vendsyssel i Nordjylland, hvor han tilbragte sin barndom under beskedne kår.

Den udløsende baggrund for Martinus forfatterskab var oplevelsen af en dybtgående bevidsthedsændring, der fandt sted i marts måned 1921. Denne begivenhed kommenteres på følgende måde af Martinus selv:

"Den kosmiske ildåb, som jeg havde gennemgået, og hvis nærmere analyse jeg ikke kan komme ind på her, havde altså efterladt sig den kendsgerning, at der i mig var blevet udløst helt nye sansevner, evner der satte mig i stand til - ikke glimtvis - men derimod i en permanent vågen dagsbevidsthedstilstand at skue alle de bag den fysiske verden bærende åndelige kræfter, usynlige årsager, evige verdenslove, grundenergier og grundprincipper. Tilværelsesmysteriet var således ikke noget mysterium for mig. Jeg var blevet bevidst i verdensaltets liv og indviet i det guddommelige skabeprincip."

Denne bevidsthedsforandring og medfølgende nye indsigt blev udgangspunktet for et 60 år langt forfatterskab, der varede lige til Martinus bortgang i 1981.

Hans hovedværk hedder "Livets bog" og er på syv bind. Dette værks oplysninger om udviklingsspiralen citeres flittigt her.

Kilde: www.martinus.dk

Vekselvikleren Henrik resumerer sin forståelse af dette kapitel således: ”Jeg forsøgte at definere det for min kone i går. Jeg kom frem til følgende. At bevæge sig indad i de indre verdener er afvikling, mod lyset og efter det mod tomhed derefter mod Gud, dette opløser den fri vilje. Modsat er indvikling bevægelsen mod frihed, udad i verden, ud til det sted hvor man er medskaber af virkeligheden og således for så vidt bliver Guds forlængede arm, men her vil man som indvikler opleve også at være ignorant og måske også kynisk. Det er bevægelserne ind og ud. Vi snakkede om mennesker vi kender som bevæger sig den ene og den anden vej og synes vi kunne se lykke og ulykke hos begge. Lykken for afvikleren er enhed med det guddommelige, det er at baske i lyset, kærlighed, oplevelsen af helhed og væren et med den verden man er en kærlig del af. Omvendt, for indvikleren, er lykken glæden ved at gøre hvad man vil, at tage chancer, se det lykkes, føle sig fri til gøre hvad man vil. Det er lykken ved at snyde Gud, og gøre det umulige, tage chancen. Det er glæden ved spænding.”

”Vi snakkede så om at finde balancen. Den yogaretning jeg følger kaldes integralyoga, den forsøger både verdensfor nægtelse og gudsfornægtelse. Den tilskynder at intet aspekt af eksistensen bør udelukkes. Dvs. at det med at søge ind i en huleboer tilværelse kun er for en periode indtil man har fundet det man søger. Den tilskynder handling i harmoni med det guddommelige.”

”Det fik mig til at fremføre over for min kone at indvikler/afvikler er ekstremer på vejen mod at blive en integrator.”

I øvrigt fortæller Henrik følgende om sig selv, at ”Omkring 20 års alderen læste jeg den Niende indsigt og fik et par mirakler foræret - en rose springer ud for øjnene af mig - jeg ser energi omkring en plante osv. Før dette var jeg en antiautoritær vildbasse, der protestede mod alle som gjorde krav på at have sandheden om eksistensen og virkeligheden. Jeg

læste dengang filosofi på Københavns universitet, elskede bla. Kant, men droppede ud af studierne eftersom jeg ikke fandt at selve det at søge livets mening blev taget alvorligt på stedet. Dengang var det meget svært for mig at forstå, at andre ikke gik i dybden med alting og prøvede at forstå”

”Når jeg selv havde det dårligt, var der ikke nogen, der kom og hjalp mig, og derfor meldte jeg krig, men fortalte det ikke til nogen udover dagbogen. Jeg begyndte at dyrke intens meditation, og senere også yoga. Oven i dette kom Tai-Chi og Don Juans krigerteknikker, der går ud på systematisk at handle imod det, man vanemæssigt mener og gør, og derved slipper ethvert forsøg på at have en normal identitet og jeg-følelse. Over for andre følte jeg mig bundet op på min personlige historie og hidtidige identitet, og opførte mig derfor med vilje, somme tider anderledes, end hvad folk forventede”.

”Alt i alt var jeg mange ting igennem - også ideologisk set. Jeg forlod i samme periode alle mine venner samt min familie og tog ud i verden.” siger Henrik. Han fortsætter: ”I 25 års-alderen fik jeg i to dage en energi op gennem rygsøjlen, og jeg var ét med alting og havde svar på alting næsten før jeg spurgte om det. Jeg fik det så dårligt bagefter, fik smerter i maven, og endte i en fornemmelse af, at noget sagde til mig ”Den eneste måde, du kan overleve på, er at finde kærlighed til verden”.”

”Så kiggede jeg på planterne og så deres smukke energier. Jeg var trukket helt ind i mig selv og forsvundet for verden, fortalte ikke nogen, hvad der foregik indeni, men spillede på overfladen alle mulige roller. Alt hvad de så, var den overflade, jeg lod dem se. Jeg tilbød at undervise, og nogen tog imod det. Fire år senere var afstanden mellem mig og de andre forsvundet. Kriteriet for at finde vej ud til andre mennesker og verden var at følge kærlighed og tilgivelse.”

Henrik er nu 30 år, er gift, har små børn og har afsluttet et akademisk universitetsstudium, han siger: ”Jeg har brug for en fast indkomst og både min familie og jeg er dødtræt af at leve på fattigdomsgrænsen. Men jeg står ved en korsvej på det punkt. Jeg er måske en afvikler med en mission, der spiller indvikler uden at være det. Alt dette i den gode sags tjeneste, at hjælpe den nye spirituelle tidsalder til fødsel, at forene de uafhængigt spirituelt søgende og afviklende i en samfundsmæssig social bevægelse, der kæmper for plads til at være i verden.”

Tolkning: Henriks klokken-6-krise fandt sted fra 20 til 28-års alderen, og det svarer til slutningen af den normale repetitionsfase. Vi må derfor tro, at han var afvikler i sit just foregående liv. Allerede som 30-årig er han derfor parat til at fremtræde som veluddannet aktiv vekselvikler.

Henrik klokken-6-syndrom var næsten udelukkende psykisk, men det var jo slemt nok alligevel.

Den afstand, han oplevede til dem, han omgikkes, og den dertil hørende ensomhed synes at være et af klokken-6-krisens mest typiske elementer. Det synes også typisk, at han i den situation, hvor han var mindst i stand til at have kontakt med andre, tilbød at undervise dem. Andre i samme situation tilbyder behandlinger eller missionerer. Rollen passer godt til distancen, og den indre inspiration til netop det, der tilbydes, kan være så udmærket, at rollen faktisk udfyldes ganske godt. Mange alternative behandlere er startet på den måde.

Kapitel 3

Afviklernes energier og samfundet

Eimiernes væsen

Tanker, følelser og beslægtede fænomener er opbyggede af indre energier, hvilket bl.a. viser sig ved, at de er tilgængelige for forløsning og anden transformation. Fysiske og æteriske fænomener plejer man at opfatte som ydre energier. Disse energier ser vi bort fra i denne bog, undtagen hvor de influeres af de indre energier. Kun fænomener, der er lettere end det såkaldt æteriske, er i fokus. Tanker kan åbne og lukke for energistrømme, og energier kan ophobes i ens væsen og opleves stofligt. Ved energiforløsningsarbejde erfares det, at nogle energier forener, f.eks. ved at opløse blokeringer, mens andre energier reducerer fokus, f.eks. ved at bedøve eller forvirre eller afgrænse.

Som fælles navn på de indre energier vælges her en forkortelse af en engelsksproglig formulering af fænomenet:

Elementary inner matter or inner energy => EIMIE

(udtalt "ajmi")

Under indvikling bruges fortrinsvis energier, der støtter opdeling og reduktion af fokusbredde. Lad os navngive dem på samme måde:

Reducing elementary inner matter or inner energy => REIMIE

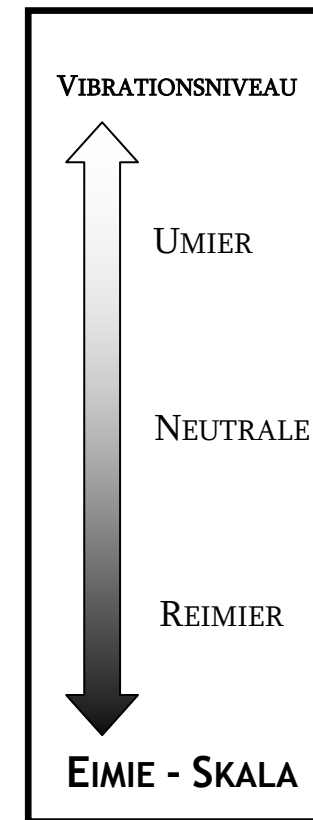
(udtalt "rajmi")

Under afvikling bruges fortrinsvis energier, der støtter samling til et hele og fokus på de (gen)dannede helheder. Lad os navngive:

Unifying elementary inner matter or inner energy => UMIE

(udtalt "jumi")

Denne måde at opdele energierne kan vi kalde **niveau** eller **vibrationsniveau**:

Reimier omfatter de indre energier, der traditionelt kaldes mørke, ubalancerede, uharmoniske, fragmenterende, etc. Umier omfatter de indre energier, der traditionelt kaldes lyse, balancerede, harmoniske, forløsende, etc. Der ligger en langt voldsommere værdiladning i de traditionelle udtryk, end disse eimier fortjener, og en vigtig del af intentionen med at bruge udtrykkene eimie, reimie og umie er at opnå neutrale ord.

En eimie er altså enten reducerende eller forenende i en eller anden grad. Enhver eimie kan siges at ligge på en skala, der går fra det yderste reimie til det yderste umie. En reimie kan transformeres til at blive en umie, og omvendt. Den kan så at sige forskydes (transformeres) op eller ned ad skalaen ved et bevidst ønske. Skalaen tænkes lodret med umierne opadtil. Der er ingen ender på skalaen, så der er altid en endnu mere ekstrem reimie eller umie at finde.

Reimier benyttes til indvikling eller legemliggørelse, og umier benyttes til afvikling eller åndeliggørelse.

Den, der på en eller anden måde åbner for, at en eimie strømmer ind i verden, kan også lade den strømme bort igen. Det er under normale omstændigheder kun den, der har dannet eimien, lad os kalde det eimiens skaber, der kan transformere den op og ned ad skalaen eller fjerne den fra det manifesterede ved at lade den strømme tilbage.

Vi er konstant omgivet af eimier. Vore tanker og følelser er opbyggede deraf, og det meste af vores livsoplevelse bygger på eimie-strømme inden i os.

Eimier er så tæt på, at de er lige så ubemærkede som den luft, vi indånder. De er en så selvfølgelig del af vores kaotiske nu, at det er mest nærliggende ikke at opdage, hvordan de præsenterer sig. Hvem kan finde det, der altid er lige foran næsen?

Det er umiddelbart vanskeligt at finde simple eksempler, der illustrerer eimiernes fremtræden, selvom vi alle har uendelige mængder af erfaringer med dem. Alle kan opleve deres tanker og følelser, men det giver ikke umiddelbart nogen forståelse af eimiernes væsen. Mere brugbart er det måske at se på, hvordan fødevarer starter nogle livsprocesser i os, når de bliver optaget. Enhver, der har drukket et par glas vin, har bemærket, at det starter nogle indre strømme, som ikke var der før. De påvirker balanceevnen, slører tanken, osv. Kaffe, cigaretter og andre stimulanser starter også genkendelige indre strømme. Om disse strømme kun er fysiske eller de også omfatter eimier, er umuligt at afgøre ud fra den blotte spontane oplevelse.

For at nå en dybere forståelse kan det eksempel fremføres, at det faktisk er muligt for en afvikler at ændre virkningen af et stimulerende stof, f.eks. alkohol. Det er et eksperiment, Skolen på Møllegården har gennemført. Når indstrømmen mærkes efter indtagelse af et par glas er det muligt at fokusere på en udvalgt del af denne indre strøm, for eks. et aspekt, der opleves bedøvende. Ved en forløsningsmetode kan denne del studeres og dens niveau ændres, så den fremtræder som umie. Før var den en reimie, og nu er den en umie.

Det kan være interessant nok så vidt, men virkelig interessant bliver det næste gang, alkohol indtages. Da viser det sig nemlig, at den bevidst gennemførte ændring holder sig. Man kan så fokusere på en anden del af indstrømmen og ændre også den fra reimie til umie. Sådan kan man blive ved, og efter ca. 50 forløsningsmetoder har man fået fat på de vigtigste aspekter af alkohol-indstrømmene. Slutresultatet er en helt ændret langtidsvirkning af alkoholindtag, idet tankebedøvende, aggressionsfremmende og andre generende eimier i alt væsentligt kan være fjernet fra indstrømmen. Tilbage er de fysiske virkninger, som bl.a. går ud over balanceevnen, følesansen og reaktionstiden.

Eksemplet fremføres, fordi det fortæller meget om eimierne. De dele af de indre strømme, der kan forløses ved mentalt styrede procedurer, kan jo ikke være fysiske, og deraf kan sluttes, at stimulanser automatisk starter nogle eimiestrømme.

Det, der kan ændres ved tankens kraft, opfatter vi som eimier, og resten opfatter vi som fysisk. Lige nu kender vi ikke andre måder at skelne.

De, der kan sanse eimier, kan opleve en hel dyne af bedøvelse omkring alkoholikere, også når de er ædrø. Det kan forstås på den måde, at der er sket en ophobning af den indstrøm af reimier, som alkohol automatisk sætter i gang. Hvis da en del af reimeindstrømmen forløses til en umieindstrøm, forsvinder ikke straks den tilsvarende del af dynen af de ophobede reimier. Men eksperimentet på Møllegården viste, at hver gang alkohol indtages derefter, fjernes der et lag af de ophobede reimier. Efterhånden fjernes eller transformeres dynen altså, forudsat at personen bliver ved med at drikke.

Det vil være for dristigt at udlede en praktisk alkoholpolitik af dette beskedne erfaringsgrundlag, men der kan udtrages en hel del forståelse vedrørende eimiernes egenskaber og den måde, vi kan samspille med dem:

- 1) Fødemidler optaget fra fordøjelsen starter automatisk nogle eimiestrømme i det indre.
- 2) Forskellige fødemidler giver anledning til forskellige sæt af eimiestrømme.
- 3) En bevidst indsats kan ændre niveauet af udvalgte indstrømmende eimier.
- 4) Indstrømmede eimier ophobes i organismen.

- 5) Ophobede eimier ændrer gradvis niveau, når de kommer i berøring med højere niveauer af samme eimie. Dette gælder, hvis der var en intention om forløsning, da en indstrøm startedes af det højere niveau af eimien.
- 6) Indstrømmende eimier opleves livgivende, så længe de strømmer, mens ophobede eimier har en statisk funktion, som opleves anderledes.
- 7) Ved forløsning af ophobede eimier får man et indtryk af deres omfang og virkning. Lige nu kender vi ikke anden måde at måle dem på.

Ved brug af stimulanser er det oplevelsen af den livgivende eimeindstrøm, der motiverer til brugen. De ophobede eimier forholder vist de færreste sig nogensinde til, men det betyder ikke, at de er uden virkning. Eksempelvis ophobes ved brug af alkohol, hash og forskelligt andet betydelige mængder bedøvende eller passificerende reimier, som ganske enkelt forbliver i organismen og forringer sansevner og andre funktioner. En reime, hvis statiske funktion er bedøvelse, kan godt når den strømmer opleves på anden måde, f.eks. aktiverende. Ved fornyet indtagelse opleves der pga. strømmene igen for en stund liv i de bedøvede områder og funktioner. Det er naturligvis attraktivt og motiverer til gentagelse, og således bidrager skadevirkningen til en afhængighed.

Det er ikke kun stimulanser, der giver eimiestrømme. Tværtimod er alle livsytringer udtryk for eimiestrømme, og derfor ophobes i organismen eimier svarende til livsytringernes karakter.

Da indivikleres livsytringer er kendetegnede ved reimiestrømme, er deres indre legemer naturligvis fyldte med reimier. I vort samfund er

det dog oftest reimier, der ikke er meget reimie. For den ydre verdens forhold, som er disse menneskers virkefelt, har de som bekendt i almindelighed en udmærket etik, men det kan de naturligvis ikke have udviklet for de indre forhold og for eimieforhold, som de ikke kender bevidst. Deres måde at bruge bevidsthedsfokus til styring af eimier er derfor stort set ubevidst for dem selv. På den baggrund kan indiviklere i mange sammenhænge være generende og grænseoverskridende for afviklere. I sædvanligt dagligt socialt samspil har alle vænnet sig til denne situation, og derfor opfattes den som noget normalt, men hvor det drejer sig om meditation og eimiearbejde eller ekstreme sociale begivenheder, kan polariseringen fremtræde specielt tydeligt og generende for afviklere.

Indviklere fungerer på reimiernes præmisser og i personlighedens domæne. De kan godt lære nogle psykiske tricks, såsom clairvoyance uden hb, pendulering, kontakt med åndelige vejledere, huske tidligere liv, etc. De får selvfølgelig livskraft hver fra sin hb, men ikke som umier, og ikke i store eller styrbare mængder. Indviklere må derfor hente deres eimier andetsteds fra, hvis der er behov for lidt ekstra. De henter dem lidt forenklet sagt ovre i andre mennesker, og der er hos mange indiviklere en konstant kamp om overskuddet af livsenergi. At have noget af sin bevidsthed ovre i andre menneskers område er normen, og der er ikke ret megen følsomhed for denne grænseoverskridelse, og når den endelig opleves, anses den ofte for at være hyggelig og vedkommende. De oplever det ofte rart at få opmærksomhed, mens det sker, men bagefter kan de f.eks. føle sig drænede pga. den efterfølgende statiske virkning. Der opstår eimiespil mellem folk, som går under forskellige navne, f.eks. udprojiceringer, udsugning, etc, men bedst er det måske beskrevet i "Den niende indsigt" [Redfield 1994] under navnet kontroldrama. Kontroldramaer er de sociale handlinger som et menneske udfører i forhold til andre mennesker i den (ubevidste)

hensigt at bevare det eimiemæssige overtag – dvs. at have mere eimiestrøm end de andre. På overfladen ligner det en magtkamp. Man skræmmer, spiller kostbar/mystisk, spiller offer eller udspørger andre for at få opmærksomhed. At skælde ud er et velkendt primitivt kontroldrama, som etablerer nogle velkendte eimiestrømme.

For afviklere er det muligt at trække sig ud af disse strømme, mest effektivt vha. forløsningsmetoder, men det er under alle omstændigheder en meget lang proces, der kræver løbende opmærksomhed.

Afviklerne er tidligere indiviklere, der er nået til en fase i deres udvikling, hvor der ryddes op i de konstruktioner og fortrængninger, de opbyggede som indiviklere. Da deres livsytringer i voksende grad er kendetegnede ved umiestrømme, bliver deres indre legemer i voksende omfang prægede af umier. Deraf følger deres voksende følsomhed for disse umier, og deraf følger en øget følsomhed for kontrasterne mellem eimier, herunder mellem reimier. Efter nogen træning – meget individuelt, hvor lang tid - lærer de at fornemme fra et menneskes udstråling, om det hovedsagelig benytter reimier eller umier i sin aktivitet. På den måde kan det altså sanses af erfarne afviklere, om et menneske mest er indivikler eller afvikler.

Afviklere har typisk kontakt med deres højere bevidsthed, har umier deroppefra i udstrålingen, kan sanse et bredt spektrum af eimier, har trang til at tænke holistisk, kan ikke eller kun vanskeligt fortrænge generende følelser, kan telepatisk fornemme en større eller mindre del af andres tanker og følelser. Gradvis bliver disse evner bevidste og forfinede, men deres tilstedeværelse kan ikke bevises for de rene indiviklere, kun bevidnes.

Indviklere er ikke totalt uden eimie-følsomhed, idet de udmærket kan opleve en del af de reimier, de bruger i deres livsprocesser, herunder deres egne tanker og følelser.

Både indivklere og afviklere kan sanse spøgelse, idet spøgelse har reimieudstråling, men kun afviklere kan hjælpe spøgelse op i lyset, for dertil behøves umier.

For afviklere er det naturligt at transformere eimier op ad skalaen og for indivklere er det naturligt at transformere dem ned ad skalaen.

En afvikler kan altid lade en eimie strømme tilbage, men det er pt. uafklaret, om en indivkler også kan.

Når man har en flok mennesker for sig, hvordan kender man da forskel på indivklere og afviklere, hvis man ikke lige har en erfaren udstrålingslæser ved hånden? Et kortfattet forslag er kort at beskrive egenskaberne ved indivklere og afviklere for hver enkelt, og så spørge dem. Afviklere forstår oftest spontant, hvor de hører til, og nogle indivklere også, men mange indivklere forstår ikke spørgsmålet og er ofte indstillede på at polemisere. På polemiseringen kan indivklerne da kendes, så man kan godt nå langt i opdelingen af flokken. Man kan også spørge dem, om de har kontakt med deres hb.

Der er i dette kapitel givet en række oplysninger, der bygger på forløsningserfaringer, hvis karakter nok de færreste læsere umiddelbart vil kende. Fremgangsmåder er ikke beskrevet her, idet kun praktiske øvelser kan bibringe en realistisk forståelse. Det vigtigste er imidlertid, at det ved analyse er muligt at skelne sikkert mellem reimier og umier, jfr. klammen om forløsning. Desværre ligger det ud over bogens rammer at gå dybere i emnet, men i appendix B bevidnes nogle hovedtræk i disse udsagn.

Det fremgår også af opgørelserne i appendix B, at et stort flertal af de adspurgte alternative behandlere har en betydelig personlig erfaring om den indre verdens lovmæssigheder og om de indre energier, og at de bruger denne viden i deres behandlinger. Det gør de helt frimodigt, fordi de oplever, at det virker godt, og de fleste ved vist mere end de helt har fået sat ord på.

Det formodes på den baggrund, at det store flertal af alternative behandlere er afviklere.

Om forløsning

Et koncept for forløsningsarbejde er udviklet af ”Skolen på Møllegården” på grundlag af inspiration fra Jack Yilmaz. Jack er kyndig i den indre verdens forhold. Det er et koncept, der undervises, og som eleven selv bruger, i begyndelsen under vejledning.

Konceptet tillader analyse af de eimier, der findes i eller omkring et menneske. Da vi daglig udsættes for utallige eimie-påvirkninger, og i forvejen rummer utallige eimier, er det mange eimier, der på den måde kan gøres til genstand for studium.

I forlængelse af en analyse kan eimien forløses, hvis det er relevant. Enhver har en skæbnemæssig ret til at forløse en hvilken som helst eimie i sit privatområde og i sit nærmiljø. Et grundprincip for forløsning er, at enhver dosis ondt besvares med samme dosis godt.

Man kan altså tage fat på de eimier fra sin omverden, der generer, og efterhånden via forløsning enten få dem transformeret eller få det godt med dem. Der er her tale om et andet og dyberegående princip for forløsning end det, der sædvanligt i litteraturen og spirituel undervisning omtales som forløsning. Den mest potente fremgangsmåde kalder vi ”Jacks opskrift”.

Normalt oplever mennesker de indkommende eimier med følelseslegemet, hvorved forstås de organer, hvormed følelser opleves og administreres. Det indtryk, man på den måde får af en eimie, er oftest misvisende, hvilket afsløres ved analysen. Det er derfor meget lærerigt at bruge analyse-metoden. Blandt andet afslører den, om en eimie er reimie eller umie, dvs. om den fremmer opdeling eller helhed. Det kan man nemlig heller ikke med sikkerhed mærke med sit følelseslegeme.

Det er således blevet muligt at kigge om bag den del af dagligdagens illusioner og uforståelige forhold, som knytter sig til de indre eimier, herunder følelser og tanker. De problemer, forløsninger kan hjælpe med, er fastlåsheder i tanker, følelser og relationer til andre væsener, det være sig i den ydre eller den indre verden. F.eks. besværlige følelser til en tidligere ægtefælle, forælder, chef, etc., så kommunikationen med dem kan forbedres, og f.eks. tvangstanker, stress, baggrundsstemninger og eimiemæssige påvirkninger fra andre mennesker, så man igen kan få plads til at være her. Osv. Konceptet bygger på samarbejde mellem personlighed og højere bevidsthed. En forudsætning er derfor, at de regler, der gælder for dette samarbejde, også fortsætter med at gælde fremover.

Hvor længe den forudsætning holder, kan vi næppe overskue her fra personlighedens plan, men det kan oplyses, at Jacks opskrift kun har kunnet bruges siden november 2000. Forekomsten af lovmæssigheder m.v. bevidnes i appendix B af personer, der har efterprøvet dem i forløsningsarbejde.

Yderligere viden om konceptet opnås bedst ved undervisning og øvelser. Forløsningsprocedurer beskrives ikke her, idet erfaringerne ved at fremlægge beskrivelser før øvelser er udpræget dårlige. Vi siger, at en elev, der har lært at bruge forløsningsmetoderne i sin dagligdag, har fået en afvikler-uddannelse. Konceptet er en effektiv hjælp i afviklingen, men utallige mennesker har alligevel med held gennemgået klokken-6-krisen uden at kende det.

Intellekt og sund fornuft udvikles som et resultat af indviklingen, formentlig omkring kl. 5 i den ydre spiralrunde. Det kan nok umiddelbart overraske, at forståelse opbygges af reimer. Men det skyldes selvfølgelig, at tankeopbygning også er en slags legemliggørelse – altså indvikling. Når en afvikler forløser et eller andet, så dannes der en forståelse på et lidt højere niveau, og deraf kan forstås, at afvikling på et givet bevidsthedsniveau medfører indvikling på et lidt højere niveau. Også institutionaliseringen af det indre samarbejde med egen hb er en konstruktion, altså indvikling, men resultatet bruges til at fremme afviklingen på de dele af det dagsbevidste område, der efterhånden er blevet trivielle. Når de er fuldt forståede, går de ”på rygmarven”, og så er de ude af det område, der i det daglige fanger opmærksomheden. Med denne mekanisme flyttes dagsbevidstheden opad i eimieniveau, igen og igen.

Principielt set er der derfor grund til at fæste tvivl ved, om man helt kan stole på intellekt og sund fornuft, men det er vanskeligt at finde deres iboende fejl, idet vi ikke har bedre redskaber end netop intellektet og den sunde fornuft som hjælpemidler til afsløringen. Til en beskeden illustration af, hvorledes de på sigt næppe kan levere egnede målestokke, kan nævnes den observation, at summen af tallene i et budget engang syntes at ændre sig som følge af en forløsning af skæbnebånd. Trods samme talgrundlag kunne budgettet ”hænge sammen” efter forløsningen, hvilket det efter erindringen ikke havde gjort før, men sådant vil aldrig kunne bevises, medmindre andre også kan bevidne, at det så anderledes ud før. Det er som om der eksisterer en skjult dimension, som skæbnestyringen kan inddrage efter behov, og som ændrer det, den sunde fornuft når frem til. Da kun afviklere kan forløse, er indvendinger mod intellekt og sund fornuft ikke relevante for indviklere. Der kan være andre tolkninger af nævnte forløsning, f.eks. at

der blev forløst blokeringer mod at kunne læse tallene rigtigt, men sådan præsenterede det sig ikke.

Rudolf Steiner siges at have givet udtryk for, at mænds logik og kvinders fantasi svæver lige meget i den fri luft og hver for sig er utilstrækkelige. Afvikleres indre vejledning er et første skridt videre til noget, som afviklerne oplever mere troværdigt. I tilfælde af konflikt med den ydre lovgivning vil en afvikler normalt vælge at følge den indre ”lovgivning”, fordi det ”føles rigtigt” og det andet ”føles forkert”.

Det kan altså kun være overfladesandheder, der står i denne bog og for den sags skyld i bøger i almindelighed. Er det mon ulejligheden værd at læse videre?

Om menneskers oprindelse

Martinus fortæller, at der er mange udviklingsbaner, men de gennemløbes efter et fælles princip. Alle væsener er begyndt deres udvikling som mineralvæsener, og efter meget lang tid har de udviklet sig videre til plantevæsener, som efter meget lang tid har udviklet sig videre til dyrevæsener. Der har været utallige genfødsler i denne proces. Efter meget lang tid som dyrevæsener udvikler de sig til menneskevæsener. Dette skal ikke ses i relation til Darwins teori om arternes udvikling, som drejer sig om noget helt andet end det enkelte væsens genfødselsstrategi.

Her på Jorden har mennesker typisk en abeform, men ifølge Martinus er der planeter, hvor udviklingen frem til menneskestadiet sker i andre former, f.eks. dem vi kender for insekter. Der må formodes også at være steder, hvor menneskestadiet nås i engle/devaform og hvor det forudgående dyrestadie nok har en dertil beslægtet form, som det er vanskeligt for ”almindelige” mennesker at have nogen ide om. Vi, der kalder os mennesker her på Jorden, er nu ifølge Martinus i slutningen af

dyrestadiet, af Martinus kaldet dyremennesker. Vi kan nu se frem til snart at blive rigtige mennesker, hvilket bl.a. kendetegnes ved, at vi opgiver "det dræbende princip", dvs. at slå hinanden ihjel og leve af at spise andre dyrevæsener. Forfatteren til denne bog har nogle interessante erindringer om, hvorledes det er at være hajfisk, og det er derfor hans bedste gæt, at han har en udvikling bag sig som rovdyr. Han er nu næsten-vegetar og absolut ufarlig for eleverne. Det kan give megen morskab at identificere de eimier i den enkeltes udstråling, der fortæller om deres særlige vej i udviklingen. Forskellige menneskers erindringer fra tidligere liv tyder på, at hver enkelts udvikling hovedsagelig er sket i en bestemt form, men afbrudt af praktikperioder i andre former for at få en anden erfaring.

Det er umiskendeligt, at der i vores danske samfund befinder sig en hel del mennesker, der før deres abemennesketilværelse ikke har været en anden type dyr, men et engle- eller devavæsen. De synes at være nået frem til "dyremenneske-stadiet" i engleform, og har nu taget en praktikperiode i abeformen. Der foreligger en hel del litteratur skrevet af mennesker med englebaggrund, hvoraf det fremgår, at de har valgt udviklingen på Jorden for at opleve lidelse og derved få noget mere tyngde og fri vilje ind i deres væsen, dvs. indvikling. Se f.eks. [Lorentzen 1996]. De har altså gjort det ejendommelige ved en overgang fra afvikling til indvikling at tage et stort og pludseligt spring til meget lavere eimieniveau. Ofte er de selv fuldstændig klar over, at de inderst inde er engle. De forveksles let med afviklere, fordi de har mange umier i udstrålingen. Af samme grund er de typisk meget vellidte.

Der foreligger mange vidnesbyrd om, at mennesker af denne kategori har haft en hård barndom, ikke begrundet i velfortjent skæbne men fordi det er deres plan for livet at opleve vanskeligheder. Der

foreligger næppe statistikker over forekomsten, så det er et åbent spørgsmål, hvor typisk det er for gruppen.

Engleindviklere genkendes ofte på det karakteristiske spektrum af engleemier i deres udstråling samt på deres smag og interesser. Deres farvevalg vil snarere være pastelfarver end jordfarver, osv. Nogle har dog været her så længe, at de ikke er så lette at skelne fra de ægte abemennesker.

Engleindviklere fremtræder oftest med en bevaret kontakt til hb og særlige evner såsom clairvoyance, men de bryder sig ikke om at forløse. Mange er aktive med spirituel undervisning og er på den måde til stor hjælp for mange nye afviklere, når disse skal orientere sig i den indre verden. En mindre del er åbenbart blevet tilfredse med den tyngde, de har opnået, hvilket viser sig ved, at de godt kan forløse og i øvrigt opfører sig som afviklere, der søger opad i eimieniveau.

Hvis forekomsten i samfundet af de forskellige grupper skal belyses, ville det kræve en omfattende befolkningsundersøgelse. Af mangel på denne undersøgelse bliver fordelingen et gæt med overvældende usikkerheder. Men OK, her kommer det bedste gæt for den danske befolkning:

- 10% af befolkningen er afviklere, og deraf er halvdelen nye afviklere, der endnu ikke har erkendt, at de er blevet anderledes. Kun meget få har været afviklere i 20-30 år eller mere, og derfor er kun få nået igennem processen med at finde sin plads i tilværelsen. Der er stor overvægt af ældre mennesker og næsten ingen under 30 år. En beskedent del er vekselviklere.

- 2% af befolkningen er engle-indviklere, og de befinder sig eimiemæssigt klart bedst med afviklerne, men forståelsesmæssigt står de i en mellemposition. I nogle spørgsmål taler de bedst med afviklerne og

i andre bedst med indiviklerne. De synes jævnt fordelt over aldersklasserne.

- 85% er indiviklere, deraf halvdelen unge under 30 år, og engleindviklere er ikke indbefattede. Alle begynder livet som indiviklere, og efter barndommen synes sandsynligheden for at blive afvikler at vokse med alderen, men der er en mistanke om, at tendensen til at konvertere på et eller andet tidspunkt er større hos de yngre årgange. For 20 år siden var der formentlig 95% indiviklere og næsten ingen afviklere.

- 3% af befolkningen består af væsener, hvis egenart ikke indfanges godt nok af systematikken. Der er mange spændende slags, f.eks. mennesker, der har været nisser, men deres problemer og behov bliver ikke berørt her. De er antagelig jævnt fordelt over aldersklasserne.

Alle disse forskellige menneske kategorier er i deres gode ret til at være her, og ingen kategori fremtræder som bedre end en anden kategori. Ethvert menneske i enhver kategori er netop der, hvor vedkommende er kommet til i sin udvikling, og alle giver deres bidrag til andres livsoplevelse. Opdeling af mennesker i grupper kan give anledning til bedømmelse, nedvurdering og stigmatisering. Der opfordres derfor kraftigt til, at man i stedet bruger denne anledning til at forstå gruppernes forskellighed. En person, der er kommet til kl. 8 er ikke nødvendigvis foran en, der synes at være kommet til kl. 5, idet sidstnævnte udmærket kan have taget turen en gang før og måske i sit væsens dybder gemmer på netop de indsigter, kl. 8-personen aktuelt er ved at tilegne sig.

Det er denne bogs ærinde at afviklere og engleindviklere bliver bevidste om deres egenart, fordi det giver forudsætningen for, at de kan søge deres særlige behov tilgodeset i et samfund, der i så overvældende

grad domineres af reimeprægede indiviklere. Nærværende bog er skrevet af en afvikler, og bygger derfor mest på at fremføre afviklernes behov i kontrast til indiviklernes behov. Uanset et ønske om også at tilgodesede de dejlige mennesker i gruppen af engleindviklere, må det erkendes, at det nok ikke lykkes lige så godt.

Samfundsopbygning

For indivikleren er verdens naturlige struktur hierarkisk, idet reimeernes natur er opdelende og reducerende.

For afvikleren er verdens naturlige struktur den, hvor alt hænger sammen som i et hologram, idet umiernes natur er samlende og helhedsdannende.

Vort samfund er opbygget hierarkisk, og lovgivningen er udtryk for reduktionistisk tænkning. Dette giver naturlige udfoldelsesmuligheder for indiviklerne, men for afviklerne er det en voksende plage, at der opstilles barrierer for deres naturlige måde at leve på. De rene indiviklere har magten, og det udtrykker sig bl.a. i den stadig mere detaljerede lovgivning. De rene indiviklere har endnu ikke viden om, at der er en stor gruppe mennesker, hvis natur er anderledes, og hvis livsudfoldelser ikke støttes af lovgivningen. Indviklerne har en betydelig viden om, hvad der er godt for indiviklere, og finder sig i deres gode ret til at lovgive efter det de tror, der er godt for alle. Det er virkelig essensen i deres natur at konstruere regler og begrænsninger, så de elsker at lovgive.

Afviklerne møder ikke forståelse hos majoriteten af rene indiviklere og vil ikke komme til det. Der ses mange velmente forsøg fra afvikleres side på brobygning, men det er hovedløs gerning, for det er endnu ikke set i verdenshistorien, at nogen kan forstå mennesker, der pt. er kommet et sted hen i udviklingen, hvor de ikke selv husker at

have været. Næsten alle afviklere vil begynde deres næste liv som indiviklere, fordi ethvert liv ifølge Martinus begynder med at bruge op til 30 år på at repetere de forudgående liv. Det er ikke rimeligt at se nogen diskriminationer heri, blot et naturligt livets forhold, som vi må indrette os efter. I forvejen indretter vi samfundet efter forskellige køn, forskellige blodtyper, forskellige aldre, etc.

Da det er god tone blandt alternative behandlere billedligt talt at tilstræbe såkaldt brobygning til det etablerede system, skal der erindres om, at en bro har to ender, som begge behøver et veldefineret fundament. Der har aldrig hersket tvivl om, at broens ene ende er det etablerede samfund med sine institutioner, mens afviklernes side hidtil har fremstået som upræcist defineret. Når afviklernes egenskaber og behov nu fremstår mere klart definerede som fundament for broens anden ende, kan kravene til broen formuleres. Selvfølgelig bør brobygning forsøges i det mulige omfang, men det er vanskeligt at finde grundlag for nogen optimisme.

Mon ikke det er mere realistisk for afviklerne billedlig talt at bygge et alternativt samfund op på deres eget fundament?

Tænk på, at såvel bevidst kontakt til hb som særlige sansevner, samt manipulering med eimier ifølge sagens natur er ukendt og underligt for rene indiviklere. De kan højst nå til at respektere afviklernes ret til også at være her, med de sære behov, de nu har. Rene indiviklere skal forventeligt presses til at acceptere afviklerne, fordi deres første reaktion rimeligvis er afvisning og sandsynligvis fordømmelse baseret på, at de naturligvis ikke kan tage medansvar for det ukendte. Hvis flertallet af indiviklerne bliver til afviklere, er en fredsløsning i sigte, men da det er tvivlsomt, om dette nogensinde vil ske, er det næppe værd at vente på.

Som afvikler at forsøge brobygning til majoriteten er derfor som at stikke hovedet i gabestokken, og brobygningsforsøg bør derfor

erstattes af rimelige krav og respektfuld oplysning. En realistisk fredsløsning skal søges på et grundlag, hvor gensidig forståelse ikke behøves. Mon det kan ske på anden måde end ved billedlig talt at opdele territoriet?

Indviklerne er jo blot anderledes og som regel fredsommelige, men oplysning vil have en særlig mission i forhold til de rene indiviklere, der er på vej til at blive nye afviklere, og netop det kan være et praktisk udgangspunkt for oplysningen til indiviklerne. Den fare for at blive afvikler, enhver indivikler må se sig svæve i, kan sikkert åbne ører og øjne og danne basis for et pragmatisk samarbejde. Men det er noget andet end brobygning.

Nye afviklere befinder sig oftest i en forvirret situation, socialt og i deres indre eimier, og det kan være både helbredsmæssigt og socialt af afgørende betydning for nye afviklere hurtigt selv at opnå forståelse af deres nye situation. De har hjælp behov, og de bevidste afviklere har en vigtig samfundsopgave i at hjælpe de nytilkomne tilrette. Det sikreste er selvfølgelig at informere alle indiviklere på forhånd. Heri har afviklerne et stærkt strategisk redskab.

For engleindviklerne synes det at være et naturligt og rigtigt behov at søge brobygning til de andre indiviklere, men det er naturligvis et problem for dem, at de med deres clairvoyance og andre særlige evner antagelig møder samme afvisning som afviklerne. Ud fra en strategisk betragtning burde de måske gøre fælles sag med afviklerne.

Det kan konstateres, at afviklere og engleindviklere ofte søger sammen om fælles initiativer, og det vil naturligvis være til gavn for begge parter at blive klar over deres egenart, idet deres formål med initiativerne normalt vil være forskellige. De vil sløre eller ødelægge hinandens målopfyldelse, indtil der bliver klarhed herom. Forståelse burde til gengæld give disse parter mulighed for reelt at støtte hinanden. Engleindviklerne vil have fordel af det, hvis afviklernes

behov accepteres som mindretalsbehov i samfundet, for derved vil også deres særlige evner blive stuerene. Derfor vil engleindviklerne nok have strategisk fordel af indtil videre at se bort fra deres naturlige trang til brobygning for i stedet at støtte afviklernes etablering af mindretalsrettigheder. Når det engang er lykkedes, kan det jo tænkes, at de får mulighed for at udskille sig som en særlig indiviklerfraktion indenfor mindretallet med opretholdelse af samme rettigheder.

Vi må håbe, at engleindviklerne ikke reagerer ved at blive stødt over, at vi afviklere ikke ubetinget vil have dem med på vores hold, og at vi ikke har mulighed for at bruge deres måde at være normale på. For i så fald vil det kunne blive vanskeligt at nyttiggøre de mange positive muligheder for samarbejde.

Vekselviklerne kan tale med begge parter, og de kan gå ind i de samfundsroller, som hører til indiviklernes samfund. Til dem kan afviklerne godt brobygge, men vekselviklere, der går med til det, sætter sig i en gidselsituation til begge sider, som kan blive vanskelig at administrere.

Afviklerne har brug for egen lovgivning, og for at opnå det, bliver de nødt til at skille sig markant ud. Det er urealistisk at tænke sig en fodnotepolitik, hvor love fremstillet på god måde for indiviklere får en korrigerende formulering gældende for afviklere.

Indviklerlovgivningen i EU kører med ekspresfart, og vi kan kun se frem til, at stadig flere naturlige udfoldelsesmuligheder for afviklere bliver ulovlige. Det haster derfor med at sørge for at få en mindretalsplads i samfundet. Vi bliver nødt til at erkende, at afviklere kun kan trives ved at udskille sig fra indiviklernes samfund for så vidt angår visse love og regler. Da de rene indiviklere principielt ikke kan bringes til at forstå dette, har afviklerne i denne politiske proces logisk set kun valget mellem civil ulydighed og underkastelse.

Der er noget, der ligner en tredje valgmulighed, uden rigtig at være det. Vekselviklerne har nemlig samme behov og livsforståelse som afviklerne, men de har mulighed for at infiltrere indiviklernes samfund, idet de kan opføre sig som indiviklere. På grund af deres menneskelige modenhed er en sådan proces muligvis allerede godt i gang i det skjulte, men så bør den afsløres. Vekselviklerne kan jo ikke sørge for, at indiviklere og afviklere får samme behov, men hvis det lykkes dem at besætte nøglepositioner, kan de måske arbejde for, at lovgivningen giver plads til både indiviklere og afviklere. Dette bør selvfølgelig ske i åbenhed og ikke i form af skjult sabotage af indiviklernes bestræbelser.

Indtil en passende lovgivning giver plads til afviklerne, kunne man forestille sig, at afviklerne i foreningsregie egenhændigt bl.a. forhandler de varer og ydelser til hinanden, som de behøver, men som indiviklerne har forbudt. Det drejer sig aktuelt om en lang række produkter inden for disse kategorier: vitaminer og mineraler, naturmediciner, homeopatiske produkter, samt også urteprodukter, når den verserende lov derom bliver vedtaget.

Kapitel 4

Klokken-6-syndromet

Det er en stor omvæltning for en individer at blive til afvikler, - kan næsten sammenlignes med metamorfosen, der gør en larve til sommerfugl. Livsforholdene erkendes som ændrede, og det er som udgangspunkt helt uklart for den nye afvikler, hvad det drejer sig om. En række vaner dur ikke længere, og hvad skal de erstattes med?

For nogen sker ændringen pludseligt, nemlig i form af, at der opnås kontakt mellem personlighed og hb, f.eks. ved et meditationskursus. For andre kan denne indre kontakt opbygges gradvist derved, at en række barrierer for den fjernes en efter en.

Den første reaktion er hos mange at kæmpe imod, prøve at holde sammen på sin vante personlighed, men det kan højst lykkes for en tid, idet ændringen jo nødvendigvis af livets lovmæssigheder. Nogen bliver derfor syge af denne kamp for at forstå sig selv og det indre kaos, den dækker over, samtidig med at de opfører det skuespil, det er at passe deres arbejde som hidtil. Det er eimiesygdomme, idet de består i personlighedens forsøg på at fastholde de vante rammer opbyggede af reimier, samtidig med, at umier strømmer ind fra hb og bryder rammerne ned. Dette indre kaos kan medføre mangelfuld evne til at fungere socialt og give en belastning af fysikken, som efterhånden medfører fysisk sygdom.

Lad os kalde dem klokken-6-personer, begrundet i, at overgangen er ved klokken seks i udviklingsspiralen. De eneste virkelige gode

hjælpemidler til en klokken-6-person er information om situationens art og øvelser i at nyttiggøre de nye muligheder. Hvis den socialt svækkede situation samtidig håndteres, kan nogle problemer vedrørende overgangen løses ad denne vej, måske alle. Alt tyder på, at det nemlig ikke er usundt at følge sin naturlige udvikling, hvis blot man gør det. Som situationen er i dag, må klokken-6-personerne selv finde ud af, at de har et problem og selv finde den rette vejledning og selv sikre sig socialt. Det er, må vi tro, de allerfærreste, det lykkes at håndtere denne håbløse situation på elegant vis, sådan som Casper gjorde. Hvis de går til lægen med problemet, bliver det sandsynligvis værre, idet lægen rutinemæssigt vil gribe til hjælpemidler, der er gode for individer. De, der i stedet finder frem til en alternative behandler, som selv har været gennem klokken-6-krisen, kan få en mere relevant støtte og vejledning, og de, der søger en clairvoiant engleindivider, får nok også en god hjælp til nyorienteringen.

Indtrykket er, at det hyppigste indtil nu har været en ophobning af problemer, der praktisk viser sig på en række typiske måder, og samlingen af problemer kalder vi klokken-6-syndromet. Mange går gennem en skilsmisse. De fleste må bremse deres karriere, idet de ikke længere kan samle tanker og kræfter om den, og mange får egentlige problemer på arbejdspladsen. Mange får fysiske skavanker eller sygdomme. Der kendes ikke statistikker, der kan belyse emnet, og derfor bygger syndrombeskrivelse på forfatterens personlige observationer sammen med litteraturens mange eksempler. Der er således her en række hypoteser, der behøver efterprøvning, men det er indlysende, at hvis der bare er en lille smule hold i sagen, er der betydelige fordele at hente, både økonomisk, socialt og helbredsmæssigt, samt ikke mindst i menneskelig trivsel.

Det ville ikke overraske, hvis omfanget af syndromets økonomiske konsekvenser viser sig at være, at 20% af

førtidspensionerne og 10% af sygdomsudgifterne i samfundet på en eller anden måde er udtryk for klokken-6-syndromet.

Det økonomiske perspektiv kan være en særlig drivkraft til at opnå politisk enighed om at acceptere afviklerne og deres særlige behov. Der er ingen grund til at tro, at nogen rene indiviklere vil have et ønske om, at klokken-6-personerne skal falde ud af deres sociale sammenhænge, og ej heller et ønske om, at de skal blive syge, tværtimod. De forslag, afviklerne naturnødvendigt må præsentere, vil indiviklerne imidlertid ikke kunne tage noget medansvar for, idet de i vidt omfang vil være uegnede for indiviklere. For at få dem gennemført kræves det altså, at afviklerne selv etablerer en repræsentation, der kan tage dette ansvar.

Der er en særlig problematik omkring sandsynliggørelsen af, at klokken-6-syndromet er en realitet. Hvordan kan et så overvældende samfundsproblem være officielt uerkendt i så mange år? Litteraturens beskrivelser har ikke nyttet, og det er derfor vigtigt at erkende, at det er et politisk emne mere end et forskningsemne. Kun over for afviklerne kan det forventeligt gøres forståeligt med statistikker og diskussioner, mens sandsynliggørelsen over for rene indiviklere bør bygge på økonomiske argumenter sammen med oplysninger om deres risiko for selv at blive afviklere. Forsøg på at bevise fænomenets forekomst på sædvanlige indiviklerforsknings præmisser risikerer at føre til ørkesløse diskussioner, idet selve starten på klokken-6-krisen er karakteriseret ved fænomener uden for de rene indivikleres erfaringsverden. Der foreligger allerede endeløse mængder af litteratur derom, hvor et af hovedværkerne er [Grof 1990], på dansk ”Psykiske kriser”. Da de øvrige værker også er spirituelt orienterede, har effekten hidtil været stærkt

begrænset, og slet ikke ført til erkendelse af fænomenets omfang i samfundet.

Det vil være interessant at følge, hvilken støtte, afviklerne kan opnå fra engleindviklerne i denne proces. Det er tænkeligt, at deres tilbageværende kontakt indadtil vil få dem til at støtte afviklerne, men lige så tænkeligt er det, at deres faktiske status som indiviklere vil få dem til at protestere.

Det første, der skal gøres konkret, er at afviklerne selv må organisere sig med henblik på at tage ansvar for at håndtere syndromet praktisk og politisk. Dette er en udfordring til dem, der har erkendt, at de er afviklere, og udfordringen bliver ikke mindre af, at organisering er en indiviklermetode. Vi må håbe, at vekselviklerne kan finde ud af at stå for det.

Hidtidig praksis er vist nærmest, at afviklere appellerer til majoriteten om at tage hensyn. Det er selvfølgelig uden særlig effekt, men forståeligt ud fra, at folk i klokken-6-krise har yderst vanskeligt ved selv at gøre noget effektivt.

Dernæst må håndtering af de mange nye klokken-6-personer organiseres, så den psykiske, sociale, fysiske og økonomiske belastning fremover kan blive mindre. Der er et informations- og et behandlingsaspekt, og disse opgaver kan kun varetages forsvarligt af erfarne afviklere. Dernæst må afviklerne sikres rimelige forhold i samfundet, herunder at EU's urtedirektiv samt en række andre indiviklerlove ikke længere kan anses for at være gældende for afviklere.

Martinus' beskrivelse

Martinus præsenterer den overgang, der her kaldes klokken 6, som overgangen fra dyremenneske til rigtigt menneske. Det er også overgangen fra indvikling til afvikling i den yderste af de spiralgrene, Martinus præsenterer os for. Vi må deraf forstå, at det indenfor den horisont, vi som (dyre)mennesker overhovedet kan have nogen forestillinger om, er den vigtigste af alle begivenheder. Det fremgår, at det er en begivenhed, mange modnes til samtidigt, fordi jordklodevæsenet med sin egen udvikling giver gode eimieforudsætninger derfor, men det er samtidig en begivenhed, der opleves af det enkelte menneske i dets eget liv. Endvidere sker det muligvis netop i disse år, at en stor flok passerer overgangen.

Det ville i højeste grad være overraskende, hvis en sådan begivenhed ikke medførte et betydeligt røre i det enkelte menneskes indre og ydre liv. I det ydre må dette nødvendigvis ytre sig som allehånde omstillingsproblemer, og da de nogenlunde ligner hinanden fra menneske til menneske, må dette da som afledt konsekvens ytre sig i omstillingsproblemer på samfundsniveau.

Men er det ikke netop sådanne kendetegn, vi ser i disse år, årtier, århundreder? Samfundsreformer byggende på menneskers behov for fred, etik, indbyrdes solidaritet og solidaritet med den omgivende natur, kort sagt "rigtig menneskelighed"?

Afviklingsprocesserne er altså allerede nået langt.

Et af de virkeligt ejendommelige træk ved nutiden er, at vi lever med disse omstillingsproblemer uden i fællesskab at have erkendt deres rod i udviklingsspiralens lovmæssigheder. Forståelse er alment anerkendt som et velegnet redskab for problemløsning, og hvad kan vel tænkes at være mere fremmede for problemløsning end forståelse af disse problemers dybeste årsag?

Lad os som hjælp til at komme videre ad den bane betragte følgende beskrivelse fra Livets Bog af den store og altafgørende passage af klokken 6:

p 847: "Det er ganske rigtigt, at der er bebudet den, at dens "sidste tider" skal blive en ulykkens og lidelsernes kulmination, hvor "djævelen" skal rase i al sin væld, og dens mentale atmosfære skal være "gråd og tænders gnidsel"; men alle disse foreteelser er tilsammen for jordklodejegets organisme og mentalitet netop ikke andet end den førnævnte normale sjælelige krise, der altid må gå forud i et individs mentalitet, når den helt bliver taget i besiddelse af "den hellige ånd" eller "den store fødsel". Denne krise er netop også i bibelen udtrykt som "dommens dag". For jordjeg'ets bevidsthed betyder "dommens dag" således ikke skabelsen af en ny lemlæstelse eller invaliditet i dens organisme, men derimod et mentalt opgør med den selv, en indre bedømmelse af dens væsens natur til fordel for en ny, og fremtidig til det bedre forandret, både fysisk og mental livsform. Det er denne ny mentale og fysiske livsform, der også i bibelen henholdsvis er udtrykt som den kommende "ny himmel" og "ny jord". Jordjeget bliver således i stand til igennem sin krise, igennem sit opgør med sig selv, at erkende sin bevidsthedstilstand som mindre fuldkommen og i kraft af denne erkendelse i stand til at dømme sig selv til at skabe en for dets mikroindivider mere heldig, mere fuldkommen og dermed mere kærlig fremtidig tilværelse. Dette er "den fortabte søns" sidste syn, sidste beslutning, sidste villie. Det er den, der bliver slutfacittet i enhver højere sjælelig krise. Det er den, der kommer til syne i Jesu bevidsthed i Getsemane, da han udbryder "Fader, ske ikke min, men din villie" Dette er altså "dommedagens dom", dens facit og kulmination. Derefter går vejen udelukkende til "faderen", hvis nærhed er den "ny himmel" og "ny

jord", og hvis favntag er kærligheden, der igen er lyset, lykken og saligheden."

Her sætter Martinus nogle markante navne på klokken-6-problemerne: "De sidste tider", "Den store fødsel", "Dommens dag" og karakteriserer dem som udtryk for de mentale tilstande, man oplever omkring det at opgive indviklingen og det personlige engagement i at opnå sejre til sig selv. Han siger, at helhedens mål ved den lejlighed erstatter individets mål, og at Jesus lagde for med et illustrativt eksempel. Det er da en holisme, der vil noget.

Andetsteds lader Martinus forstå, at den store fødsel for det enkelte menneske strækker sig over længere tid, måske nogle tusinde år, svarende til, at ingen kan tåle pludseligt at få den fulde indsigt i den indre verden. Fødslen opdeles således i praksis i en kæde af "kosmiske glimt", der hver for sig giver anledning til en afviklings-halvrunde. Tilsammen fører de et pænt stykke forbi kl. 6, og det er lidt uklart, om slutresultatet bedst analogiseres med kl. 9 eller kl. 12.

Klokken-6-krisen initieres da af det første større kosmiske glimt. Visse glimt af mellemstørrelse giver evt. den valgmulighed at vende tilbage til fortsat indvikling.

Martinus' markering af, at det ikke er de fysiske men de mentale tilstande, der er den egentlige virkelighed, er i god overensstemmelse med erfaringerne fra forløsningsprocesser. Her oplever man, at udskiftning af reimer med umier i forbindelse med opbygning af forståelse er en fuldgod erstatning for fysisk manifestering af dårlig skæbne. Man erstatter gradvist sin ydre skæbneudløsning med indre opbygning af forståelse, erstatter gradvist sine bindinger i problematiske følelser med et harmonisk indre. Det skal bogstaveligt forstås således, at en velfortjent dårlig skæbne slettes fra skæbnebegrebet, når man forstår, at sådan skal man ikke behandle andre mennesker – og holder

op med det. Man kan imidlertid ikke fjerne fysiske eftervirkninger af handlinger, der allerede er sket.

Hvordan skiftet opleves i dagligdagen

Hvorledes præsenterer elementerne i Martinus' smukke kommentar sig så i menneskenes dagligdag? Jo, mange går gennem en skilsmisse. Mange må bremse deres karriere, idet de ikke længere kan samle tanker og kræfter om den, og mange får egentlige problemer på arbejdspladsen. Mange får fysiske skavanker eller sygdomme, og mange får psykiske lidelser. Enkelte får smertefulde eimietilstande, der karakteriseres som kundalinirejsning. Evnen til at kunne "læse" og forstå eimer f.eks. i andre menneskers udstråling kan opstå så pludseligt, at kombinationen med social afvisning bliver et chock. En hel del får førtidspension.

Det må vist indrømmes, at alt dette mentalt set godt kan kaldes "gråd og tænders gnidsel".

Intet tyder på, at det opleves specielt stort, lykkeligt eller saligt at gennemleve de første veer i nævnte "store fødsel" og der er lang vej endnu, før "en ny himmel" observeres.

I den dagbevidste verden synes nogle mennesker at passere klokken 6 i ét enkelt problemløst skridt, mens andre gennemgår en psykisk krise, og endnu andre tager tilløb flere gange men vender tilbage til indviklingen igen de første mange gange inden retningen ligger fast uden vej tilbage. Endelig er der dem, der efter en årrække som afviklere igen vender sig mod indvikleraktivitet og indviklerholdninger, hvorefter man må spørge sig, om den "store fødsel" overhovedet er et veldefineret fænomen, når det ses over den kortere årrække knyttet til et enkelt menneskeliv. Og dog. En afvikler kan godt komme til ved et uheld, ved psykofarmaka eller ved

påvirkning udefra at lukke af til hb. Hvis aflukningen er rimeligt komplet, behøver det ikke at medføre problemer med helbred eller sociale forhold, og den nye indvikler kan da i princippet vælge mellem at fortsætte som indvikler eller forløse aflukningen. I psykiatrien kaldes det vist helbredelse, men det er kun en frist.

Reorienteringen mod afvikling møder megen inert i retning af indvikling. Tusinder af års fortrængninger har efterladt et utal af blokeringer i sindet, som må løsnes en ad gangen. Alle ydre og indre vaner fremmer indvikling, og efterhånden som de ændres, frigøres mere og mere af det fortrængte, og glemte indre storme kommer frem til overfladen. Når eksempelvis de spændinger i hals og nakke, der opstod engang man blev hængt, kommer frem og forlanger at blive forstået og løst, kan det godt kræve et par besøg hos kiropraktoren.

”Jord-jeg’ets” dagligdag er vanskelig at kommentere, men det kunne jo godt være jordjegets nyorientering, der ligger bag den ikke-voldelige måde, samfundet faktisk behandler os på, når vi bliver anderledes. Vi bliver ikke brændt på bålet, men får i tilfælde af midlertidig eller varig udstødelse sygedagpenge, arbejdsløshedsunderstøttelse eller førtidspension.

Det startede selvfølgelig på en eller anden måde for hver enkelt person, og mange har erfaret en enkelthændelse som et afgørende vendepunkt, hvorefter ingen vej tilbage var at finde. Andre har på et tidspunkt erkendt, at der var sket noget med dem, som tvang dem til nu at give sig selv fred i det ydre for at samle sig om den indre vækst.

Der foreligger ikke statistikker. Kun rapporter fra nye afviklere er fremlagt.

Litteraturen præsenterer imidlertid så utallige eksempler på menneskers ændring fra udadfokusering til indadfokusering og glædelige

eller beklagelige erfaringer i den forbindelse, at det er helt uoverkommeligt at referere den efter fortjeneste. Disse utallige vidnesbyrd siger selvfølgelig ikke indviklerne noget, og de er derfor selvfølgelig ikke taget ad notam af samfundet. Et af de ældre skrifter med vejledning om afvikling hedder Bhagavad-Gita. I lang tid har det haft en høj kurs i Indien, men den er vist også fladet ud på det sidste.

Man kan sige, at denne litteraturs eksistens er tålt, idet vi ikke har censur, men den holdes omhyggeligt uden for alle sammenhænge af samfundsbetydning. Vi, der på baggrund af egen erfaring ser en mening i den, har kun på foreningsniveau samlet os i grupper om denne interesse. Der er behov for, at vi ad politisk vej sikrer den en plads i uddannelsessystemet.

I *The High Performance Mind* [Anna Wise 1995] beskrives, hvorledes der som følge af de indre ændringer bliver færre mennesker, man kan tale med om sine erfaringer, og bogen giver råd om, hvorledes man kan håndtere ændringerne i forhold til ægteskab m.v. Et af rådene er ved behov for hjælp at henvende sig til personer, som er foran en selv i forandringsprocessen.

I bogen *Psykiske kriser* [Grof 1990] er beskrevet en række eksempler på psykiske kriser, der efter det foreliggende tvangfrit kan opfattes som gode eksempler på klokken-6-kriser. Grof giver udtryk for, at sådanne kriser bør opfattes som noget sundt og normalt, og at den kritiske del af dem under den forudsætning kan gennemløbes med et minimum af problemer og på kort tid. Forudsætningen er klart, at personer i krise mødes med forståelse og accept.

I det følgende forudsættes, at læserne har et vist kendskab til den megen spirituelt orienterede litteratur, der beskriver folks voksende spirituelle orientering, der nok foregår individuelt, man alligevel har karakteristiske træk tilfælles.

Forløbet mere principielt beskrevet

Det er jo ønskeligt at vide, hvor stor den del af befolkningen er, der har taget skridt i retning af afvikling, hvor langt de er kommet, og hvor hyppigt der kommer nye til. Af mangel på fakta herom præsenteres i det følgende nogle hypotetiske principielle beskrivelser byggende på forfatterens personlige indtryk.

Forløbet kan f.eks. beskrives således:

- i. Først er man "normal", og
- ii. så kommer selve den spirituelle opvågningen, hvis betydning ikke altid opdages, når den sker.
- iii. Så er der en fase, hvor man opdager sin anderledeshed,
- iv. Og en fase, hvor man prøver at kommunikere med familie og venner om sine nye erkendelser, men opdager ensomheden i, at man ikke kan nå dem
- v. Og fordi det ikke lykkes, så en fase, hvor man finder sig nye venner og måske også ny familie, og selvværdet er ikke stort. Sygdom og arbejdsproblemer kan forekomme.
- vi. Så en fase, hvor selvværdet kommer på plads på det nye grundlag, og tolerance opbygges til gamle venner og familie.
- vii. Tilsidst en fase, hvor man igen kan fungere normalt og i harmoni med omgivelserne. Den oprindelige styrke er genvundet, men værdinormerne er totalt ændrede.

Forløbet kan også beskrives fra denne vinkel:

Det er som at blive smittet med en sygdom. Smittemåden er beslægtet med det velkendte, at godt såvel som dårligt humør er smittende. Det drejer sig om en bevidsthedsmæssig smitte, der tenderer til at flytte et menneskes opmærksomhed mere til den indre verden og

dennes fænomener. Reiki-healing og Transcendental meditation er to af mange organiserede metoder, der har denne effekt. Det interessante ved denne flytning af bevidsthedsfokus er, at den hos nogle mennesker viser sig at være irreversibel og derfor bliver starten på en indre udviklingsproces, der også afspejler sig ved omvæltninger i det ydre. Når den ydre opmærksomhed derved nedtones, begynder kontakten udadtil at svigte, og mange opdager, at de føler sig som på en øde ø, også selvom de er sammen med familie og venner, og det er en lang modningsproces at nå ud til de andre igen på det nye grundlag. Velafsluttet proces synes at føre til fuld restitution, fysisk som socialt, og til en moden holdning til tilværelsen.

Centrale slutresultater af processen er følgende nye evner:

1. nogle supplerende sanseevner ud over de fem anerkendte dukker op
2. der opdukker en kilde til visdom og vejledning at tale med i det indre
3. der opstår en evne til at kanalisere og på anden måde styre det fænomen, der her kaldes eimier.

Appendix B fortæller, at flertallet af de alternative behandlere, der er medlemmer af Landsorganisationen Natursundhedsrådet, har en stor del af deres "faglige" baggrund i disse særlige sanser samt indre hjælp, som for nogen er opstået af den her beskrevne proces, og for andre er medfødte.

I en mindre undersøgelse [LNS 2002] udspurgtes et andet udsnit af medlemmerne bl.a. om deres personlige udvikling. På spørgsmålet "Kan man sige, at du blev "smittet" ligesom du nu går og smitter andre med bevidsthed om det spirituelle?" svarede 11 bekræftende ud af 18 adspurgte. De 11 blev videre spurgt "Hvornår ca. var det?", og svarene var 2 i 1960'erne, 1 i 1970'erne, 2 i 1980'erne og 6 i 1990'erne.

Disse tal svarer til det almindelige indtryk, at der for hvert år er flere, der passerer klokken 6, og indtrykket er endvidere, at de efterhånden mange afviklere af indre drift gør hvad de kan for at smitte de tilbageværende individer. Hvis alle individer er kandidater til konvertering, vil vækstkurven blive stadig mere stejl, indtil den igen flader ud, fordi kandidaterne er ved at være brugt op.

Det er et spændende spørgsmål, om den store vækst vil vise sig, og da hvornår.

Hvis det er rigtigt at opfatte udbredelsen som en epidemi baseret på smitte med umier, så er der et godt gæt på, hvorledes epidemien startede. Kristus-eimier er ren umie, og de sætter forløsningsgang, temmelig lig den måde enzymer sætter kemiske processer igang. De blev efter sigende introduceret på Jorden for 2000 år siden af Jesus fra Nazareth. Siden har anvendelsen af disse umier bredt sig, og de er i sagen natur noget af det mest fremmede for afvikling, man kan finde.

Da de omtalte smittekilder er abstrakte og vanskelige at spore konkret, er det et åbent spørgsmål, hvor god sammenligningen med en epidemi egentlig er. Andre modeller kan tænkes, og en af dem er, at hvert menneske individuelt i sit indre modnes til at passere kl. 6, og derfor på et tidspunkt bliver åben for enhver påvirkning udefra, der kan få det til at opdage, at der er sket en ændring indeni. I så fald er det ren fiktion, hvis den først opdukkende anledning opfattes som en smitte, og at ændringen beskrives som en smittevirkning.

Udefra set er der dog ingen forskel. Smitte-modellen fastholdes da, fordi den sprogligt er mest illustrativ. Endvidere er de konsekvenser, der skal tages, analoge med konsekvenserne ved en sygdom. Det ER ikke en sygdom, men mange af dens udtryk opfattes allerede som sygdom. Det gælder f.eks. den psykiske krise, enkelte ryger ind i ved deres første bekendtskab med deres indre verden.

Der tegner sig et skrækscenarie omkring muligheden for så stor en stigning i tilgangen, at klokken-6-syndromet bliver for udbredt til, at samfundet kan fungere videre på sædvanlig vis.

Det er således en risiko for, at det kan blive afgørende for samfundets funktionsduelighed, at vi afviklere i god tid inden den store tilgang får hold på førstehjælpen til de nye afviklere.

Slutresultaterne er af en art, hvis eksistens ikke er anerkendte på samfundsniveau, og derfor gives der ingen officiel information til de nysmittede. Det kan være stærkt forvirrende for nysmittede, at de føler sig anderledes i det indre end de plejer. Forsøg på fortrængning kan forhale processen og give sygdom, mens kyndig vejledning kan gøre det afgørende lettere at håndtere de nye muligheder i en fart. Hvis forløbets og slutresultatets elementer var anerkendte og velkendte, ville forvirringen og forskrækkelsen ikke være så stor. Den kunne med lidt held forvandles til glædelig forventning.

Som det er nu, kommer en vis procentdel ind i en psykisk krise, og da de ved kompetent behandling, mest bestående i undervisning, med stor sandsynlighed kommer raske og menneskeligt rigere ud af forløbet, burde det opfattes som en kvalifikation at have gennemgået en sådan psykisk krise. I dagens samfund medfører det hyppigt marginalisering eller udstødelse, hvorfra en farbar vej tilbage kun sjældent findes. Det er et menneskeligt og samfundsmæssigt spild, som er helt uacceptabelt. Klokken-6-syndromet skal hellere behandles på linie med knoglebrud, hvor patienterne bare skal have kompetent behandling og en rekonvalescensperiode.

Da samfundet ikke tilbyder de nysmittede hvile, fordi det sædvanligvis hverken opdages eller forstås, at de er nysmittede, har mange oplevet en årelang overbelastning i den periode, hvor de havde behov for undervisning og hvile, og det giver naturligvis en øget risiko

for sygdom i de organer, der hos hver enkelt er de svageste. Konkrete forløbsbeskrivelser lader ingen tvivl råde mht. at sådanne følgesygdomme forekommer, og at det ikke er alle, der restitueres fuldtud efter dem. Forventningen er, at følgesygdommene næsten totalt kan undgås ved relevant undervisning og behandling af klokken-6-syndromet.

Nogen får dog en fysisk sygdom, før de opdager deres klokken-6-krise. Det er vigtigt for disse mennesker at blive behandlet for deres sygdom som afviklere, som beskrevet i kapitel 6.

Kun afviklere kan forstå klokken-6-syndromets problematik, og derfor er det afviklere, der må gøre noget ved dette. Dette kræver samarbejde og organisering, indtil afviklerne bliver stærke nok til at løse opgaven. Der er forskelligt, der tyder på, at det måske ikke behøver at blive så vanskeligt at starte, idet der eksisterer foreninger og organisationer, der synes at bestå mest af afviklere, der allerede har fundet sammen. Det er selvfølgelig, at de har en affinitet til hinanden, og den har selvfølgelig virket, også uden at de behøvede at vide, at de kan kalde sig afviklere. Der kommer dog det problem, hvis størrelse ikke kan forudses, at der er den samme affinitet til mange engleindviklere. De er derfor at finde i de samme foreninger, og det er ikke til at gennemskue, i hvilket omfang de vil forstå klokken-6-syndromet og på den baggrund solidarisere sig med afviklerne. Engleindviklere er tit gode til initiativer og gode til at begejstre, og de tilstræber naturligt en brobygning, som afviklere skal være varsomme med at deltage i, for ikke at komme til at skyde sig selv i foden.

Slutresultatet, dets muligheder og farer

Fænomenet kan derfor karakteriseres som et socialt mønster, der synes at udpege en typisk begivenhedsrække med mange

sygdomselementer og med en karakteristisk smittmekanisme. Slutresultatet er imidlertid en lykkelig transformation af det enkelte menneske, og denne gevinst er det vanskeligt at genfinde ved andre sygdomme. Det er da også klart forkert at kalde det sygdom, og en analogisering til sommerfuglens periode som puppe er betydeligt mere relevant. Hvordan går det mon med en sommerfugl, der ikke får fred i puppeperioden?

Mange nye afviklere oplever udstødelse af samfundets sociale sammenhænge. De virksomme elementer herimod må ventes at være: hurtig information, steder at henvende sig, undervisningstilbud, behandling af indre overgangsproblemer, samvær med ligestillede, social håndtering af ydre virkninger af de indre overgangsproblemer. Det må tilstræbes at opnå aftaler med arbejdsmarkedets parter om arbejdssituationen under overgangsproblemerne, og en aftale med WHO om en diagnose, der kan begrunde midlertidigt reduceret arbejdsdygtighed. Martinus kalder fænomenet ”Den store fødsel”, og diagnosen kan meget passende ses som en analogi til en almindelig fødsel, der giver behov for en barselsorlov. Sådanne tiltag kan jo ikke kaldes brobygning, idet det drejer sig om den nødvendige accept af vores anderledeshed.

Der er trods alt tendenser i retning af, at de nye evner påskønnes i erhvervslivet, specielt intuitionen, men det er også indtrykket, at personerne samtidig forventes at være lige så effektive i deres arbejde som individer, og det er først helt realistisk, når klokken-6-krisen er gennemført med held. Det kan tage mange år, måske liv, og selvom den store omlægning er overstået, kan der være en årelang efterbrænding med at få begreberne og selvforståelsen på plads. Folk skal også eksistere i mellemtiden, og det er da ikke ligemeget, hvad deres arbejde drejer sig om. Det er f.eks. ikke lige så naturligt for afviklere at påtage sig egentlig

styring af andre, som det er for indivklere. De har derfor vanskeligere ved at gøre karriere i dagens samfund, men de må ventes at være bedre til mange specialistopgaver, samt til fejlfinding og dannelselse af løsninger og vurderinger baseret på intuition, etik, tolerance og forståelse. Hvis afviklere alligevel påtager sig en styringsopgave, kan de nyerehvervede menneskelige kvalifikationer komme til god nytte. Når de er nået frem til vekselviklerstatus, står de formentlig stærkt i konkurrencen med indivklerne.

Den vigtigste kvalitative ændring er kontakten med egen hb. De allerfleste mennesker i samfundet har ikke et bevidst samspil med hb, men deres hb påvirker alligevel deres dagligdag via skæbnestyringen i henhold til planen for livet. Der er altså en envejskommunikation. Klokker-6-personer er mennesker, hvis hb synes, tiden er inde til at opnå eller udbygge en bevidst kontakt med personligheden. Når der opnås hb-kontakt, åbnes bl.a. en ny mulighed for at opnå eimie-overskud, nemlig en udtømmelig indre kanal. Det kan give en fin karisma, når den stråler ud til andre.

Til sammenligning består karisma hos en indivkler lidt forenklet sagt i eimier, den karismatiske henter ud af sine tilhørere og sender tilbage til dem. Tilhørerne kan godt lide at få deres egne eimier igen, for det virker genkendeligt og trygt, og disse egenskaber tillægges derfor den karismatiske person. Det er også et godt eksempel på den kamp om eimie-overskud, som bogen "Den niende indsigt" [Redfield 1994] beskrev under den udmærkede betegnelse kontroldrama. Mennesker, der i tidligere liv har haft magtroller, har dér lært sig nogle ubevidste teknikker til at fastholde det eimiemæssige overtag. Det kan oplyses, at disse mekanismer kan være utroligt snedigt konstruerede, og at det selvfølgelig er tilsvarende spændende at dekomponere dem ved en forløsningsproces.

En af de spændende og perspektivrige kvalitative ændringer er, at hvor indivklere må læse og forstå hinandens skrifter alene ud fra deres ordlyd, kan afviklere foruden ordene også læse eimierne i udstrålingen fra et skrift. Således at kunne "læse" den hensigt og stemning, hvormed et skrift er skrevet, gør verden rigere og mere forståelig for afviklerne. Med passende øvelse nærmer en afvikler sig til ud fra eimierne f.eks. at kunne skelne, om en meddelelse er sand eller evt. delvis falsk. Følsomhed for eimier fører til voksende telepatiske evner, hvor et af perspektiverne på sigt er bevidst anvendelse af "det kollektive ubevidste" til formidling af fælles normer og viden.

Hb rummer naturligvis mange umier, og hb-kontakt giver således adgang til en umiekilde. De siver spontant ind og forårsager en langsom ombygning af legemeerne, som derved bliver mere følsomme. Derfor oplever en afvikler både at blive mere sårbar og at få forfinet sansevnerne. Omvendt giver indstrøm af umier også øget hb-kontakt, og derfor vil en indivkler, som omgås afviklere være i risiko for at tage nogle af deres umier til sig, som da måske finder genklang hos indivklernes hb, således at der kommunikationsmæssigt prikkes hul igennem til hb, så indivkleren derved bliver en ny afvikler. En indivkler, der ikke er tæt på klokken 6, risikerer næppe sådan noget, for det ville være et spring i udviklingen.

Forfiningen af sansevnerne vedrører bl.a. følsomhed for eimier og deres kvaliteter, og en del af denne sans kaldes ofte "det indre syn". På et eller andet stadie opnår det indre syn evne til at se, hvor andre mennesker har deres bevidsthedsfokus.

Når der er kommet en vis åbning til hb, mens der af en eller anden årsag er blokeret for videre åbning, kan umierne fra hb stå og presse på for at komme igennem, bl.a. til hjertet, og dette kan opleves

som depression eller angst. Klokken-6-krise kan også på den måde være en farlig overgang, men nu er det let at forløse sådan blokering.

Indre beskeder

En ny afvikler spurgte en dag forfatteren, hvordan det opleves at få indre beskeder.

Du ved, hvordan det er at være til konference med nogen mennesker. Sommetider taler en, og sommetider en anden. Man genkender på stemmen eller på præsentationen, hvem der taler, og man prøver at holde tråden. Nogen går, og andre kommer, som de nu har tid og lyst til. Engang imellem får man et opkald på mobilen udefra - dvs. fra en i et langt større netværk end konferencens, men det tager kun en mindre del af den samlede tid.

Når man er blevet sensitiv for telepati og samtalen med hb, så kører der sådan en konference ved siden af det, der sker i det ydre. Den er særlig intensiv, når jeg vågner om natten. Men det er blot fordi meddelelserne ofte venter på, at jeg har klarhed i hovedet og ro udenom, - og så kommer de igennem. En tanke har eimier nok til at holde i nogle timer på den måde. Træthed og udadventt opmærksomhed lukker for modtageligheden. Der er min egen hb og ca. ti andre deltagere i min indre konference, og nogen af dem deltager kun lejlighedsvist med dages eller ugers mellemrum. Ofte kommer der en telepatisk meddelelse udefra. Når en eller anden tænker noget om mig eller siger noget om mig til andre, går der i princippet en kopi til mig, men kun hvis tankens eimieladning er stor eller jeg har åbnet særligt for vedkommendes spektrum, opfatter jeg den, for min evne til at tænke på mere end een ting ad gangen er stærkt begrænset.

Nu kan jeg tro, at du spørger, om ikke jeg har fået for meget at se til, - men tidligere brugte jeg meget tid og bevidsthed på egen eftertanke og køren rundt i forskelligt halvautomatisk tanke- og følelsesmylder - den slags som gradvist kan reduceres med meditation, f.eks. TM. Den indre konference har blot på en meget naturlig måde afløst en del af denne halvfjollede indre aktivitet og gjort den lidt mindre fjollet. Der er ikke ret stor forskel i oplevelsen, men den store forskel er, at jeg kan regne med det, der kommer ud af det. Selvom jeg nok kun opsnapper en mindre del af, hvad folk tænker og siger om mig og mine gøremål, så er det meget praktisk at være orienteret på den måde.

Meldingerne fra hb er mest gode råd, og jeg har endnu ikke oplevet ulemper af at følge et råd fra en hb. Men sommetider har det ligget så langt uden for personlighedens normer, så jeg ikke ville, og det har jeg altid bagefter måttet erkende det uheldige i. Så nu gør jeg af og til ret underlige handlinger i fuld tillid til, at det ender godt, for hb'er elsker at få en personlighed til at overskride sine grænser, så der er af og til et grimt sug i maven.

Der kan også forekomme blokeringer forårsaget af omgang med indiviklere i rollen f.eks. som healere, clairvoiante, visse guruer, og hvis sådanne indiviklere har en fordel af at have placeret blokeringen, f.eks. at den tillader dem at trække eimier fra klokken-6-personen, kan problemet være kompliceret at løse. En klokken-6-person søgte hjælp til hb-kontakt hos en "åndelig" lærer, der blot underlagde sig det søgende menneske til udsugning, men samtidig gav ham sådanne bedøvende reimier, at han følte sig lykkelig og frelst. Han må nok vente til næste liv med at blive afvikler.

Afviklere, der observerer sådanne uheld, kan sædvanligvis ikke gøre noget ved det. Der kendes ikke eksempler på, at det har nyttet noget at tale med offeret om det.

Også uden sådanne påvirkninger udefra kan der være mange gode grunde til, at personligheden ikke ønsker at have noget med hb at gøre. Først er der måske skjulte erindringer om, hvor galt det gik tidligere gange, hvor hb fik indflydelse. I middelalderen er utallige mennesker blevet brændt eller skadet på anden måde, fordi de gjorde det, de indvendig følte var det rigtige, og som de indvendig var enige med deres Gud/hb og samvittighed om. Således bliver folk ikke snydt i dag i vores kultur, men angsten og skuffelsen sidder ubevidst i erindringen, hvorfra det har indflydelse på adfærden. Dernæst er der de fordele, personligheden har skaffet sig ved at styre selv, for eks. adgangen til at trække eimier fra andre, adgangen til at skaffe sig en magt som ikke føles helt hæderligt erhvervet, adgangen til spændende manipulering med andre i deres indre, f.eks. som healer eller falsk profet. Etcetera. Hvis man er rigtig god til at sikre sig det eimiemæssige overtag, hvorfor skulle man så holde op? Man ved hvad man har, men ikke hvad man får. Selvom en klokken-6-person næppe har ord på disse indre overvejelser, er de sjældent helt ubevidste.

Der gælder det for afviklere lige fra de er nysmittede, at personlighed og hb i mange slags situationer skal være enige, før der sker ret meget. Nogle personligheder vil som udgangspunkt hellere dø end give efter for intuitionen fra hb, hvorfor deres hb kan blive nødt til at arrangere situationer, der nærmest slæber dem baglæns gennem processen.

Kapitel 5

Kom, vi organiserer os!

Er du afvikler?

Støtter du, at vi afviklere etablerer en repræsentation, der kan tage initiativer og forhandle på vore vegne?

Send dit svar til respons@afvikler.dk og skriv, hvad du synes og mener.

Du kan også skrive til Skolen på Møllegården, Møllegårdsvej 3, Osted, 4000 Roskilde, tlf. 46497731.

Vi har brug for at være mange. Vi har brug for at få samlet en meget stor bunke fortællinger om klokken-6-kriser. Det er dels for at vide noget mere om, hvordan de ytrer sig, dels for bedre at kunne modstå den forventede afvisning fra myndighederne og offentligheden om, at vi har et problem, og at de har et samfundsproblem.

De næste konkrete skridt er på grundlag af vore samlede kræfter at planlægge de fremtidige næste skridt. Vi må samles, snakke ud, og se,

hvor vi så er henne. Det vil give en bedre fornemmelse af, hvilke problemer der klemmer mest, og så er det lettere at prioritere.

På www.afvikler.dk ønsker vi at rapportere, hvor langt vi er nået.

Er vi et folk?

Vi afviklere er anderledes end flertallet på den måde, at vi også lever i den indre verden. Alt tyder på, at vi ikke har hver sin, men at det er den samme indre verden, vi oplever. Hvis vi da ser os som borgere i den indre verden, så er det som at have fælles nationalitet.

Vi har ingen plads på landkortet i den ydre verden, men vi kan ikke få fysikken med ind i den indre. Lov og ret er ikke skrevet til os, som er på begge sider, men til nogle, som er anderledes. Hvis vi ser på, hvad der er karakteristisk for et folk uden eget land, så har vi dem alle, undtagen erkendelsen af, at vi er sådan et folk.

De, der ikke er vore medborgere, kan pludselig blive det. Mange af vore nye medborgere bliver ofre for de andres lov og ret, inden de når at finde ud af, hvad det er for et system, de skal rette sig ind efter. De har brug for hjælp. Det har vi også selv. Ingen andre end os selv kan hjælpe.

Vort folk har brug for et sundhedssystem, et undervisnings-system, en ny lovgivning, og for næsten alt andet, et folk behøver.

Politik

Derfor en opfordring til dig om, at du gør dig til en drivkraft for, at vi får løftet vores opgave, men også, at du fortæller os, hvis du er i klokken-6-krise og derfor ikke har så mange kræfter til det lige for tiden. Du må tænke på, at vi ikke er de fødte ledere. Vores holistiske vinkel på tilværelsen gør, at vores måde at organisere på bygger på helhedsforståelse og ikke hierarkier. Hvis du føler, at du har mere lyst til at være usynlig end til at træde frem, så tænk på, at de af os andre, som er i klokken-6-krise, har det ligesådan.

Vi må håbe på, at der er vekselviklere blandt os, der føler sig stærke nok til at være vore repræsentanter over for indiviklernes instanser. Men først skal vi være mange, for ellers har de ikke nogen at repræsentere.

Forsøg på at få indiviklerne og deres organisationer til at tage initiativer til at løse afviklernes problemer, stoppes. Kun afviklere kan tage initiativerne på relevant vis. Regering og folketing hører til indiviklernes organer i simpel konsekvens af flertalsstyret. Det ikke er fair at inddrage mennesker, der ikke har baggrund for at forstå afviklernes problemer.

Vekselviklere kan tænkes at agere som kompromisskabere i det samspil med indiviklernes organer, som ikke kan undgås. Vekselviklere kan tænkes at kunne opnå begge parter tillid, men før det kan nyttiggøres, må vekselviklere identificeres. Når initiativerne er tilrettelagte af afviklere, søges naturligvis politisk støtte dertil fra indiviklernes organer. Man kan håbe på, at det vil være lettere for indiviklere med god vilje at give deres støtte, når de ikke har været inddraget i ansvaret for løsningens detaljer.

Afviklernes sundhed

Sundhedsvæsenet

Virksomheden af en behandling er ofte forskellig for individer og afviklere, hvilket behøver opmærksomhed, idet resultatet af u hensigtsmæssig behandling naturligvis er forringet helbred.

Indviklerens naturlige problemløsningsmetode er fortrængning eller fjernelse af det generende. Det generende fratages sine livsytringer. For individer er det naturligt at overdrage ansvaret til en anden, symboliseret i det kendte ”Gør noget ved mig, doktor”.

Afviklerens naturlige problemløsningsmetode er integration af det generende. Det får opmærksomhed og plads, så det kan øge sine livsytringer og få mulighed for at reparere sig selv. For afvikleren er det naturligt at tage ansvaret selv, hvor det overhovedet kan lade sig gøre.

Det vides ikke, hvor kontant denne polarisering mellem individer og afviklere slår igennem hos det enkelte menneske, og hvorledes den fordeler sig over befolkningen. Dette spørgsmål bør være genstand for nærmere undersøgelse, men det må påregnes, at den er klart til stede hos en del af befolkningen, og her fortsættes argumentationen ud fra den antagelse, at den totale polarisering er klart til stede hos størstedelen af befolkningen.

Polariseringen er for øjeblikket slet ikke erkendt i samfundet, og derfor anvendes individers problemløsningsmetode som standard også på afviklere, hvilket specielt tydeligt kommer til udtryk i sundhedsvæsenets sygdomsbehandling. Somme tider er det udmærket, idet rent fysiske sygdomme hos afviklere såsom blødninger og knoglebrud kan behandles efter samme metoder, og for så vidt er det etablerede system udmærket også for afviklere. Men for ikke-fysiske sygdomme og sygdomme, hvor det fysiske samspiller med psykiske og eimiesmæssige forhold, udgør det et kritisk sundhedsproblem for afviklerne, hvilket er kommet klart til udtryk bl.a. i søgningen til de alternative behandlere, der bruger afviklernes behandlingsprincipper. Som fællesnavn for ikke-fysiske sygdomme bruges i det følgende ordet eimiesygdomme.

Stress er en sygdom, der formentlig altid er en ren eimiesygdom, men som bekendt kan den skabe grobund for fysiske følgesygdomme. Angst og fobier uden aktuel årsag ligeså, samt en række fænomener, der kan opleves som besættelser.

At behandle en afviklers eimiesygdom med metoder, der er naturlige for individer, vil selvfølgelig oftest være uvirksomt eller skadeligt.

At behandle en individer med metoder, der er naturlige for afviklere, vil selvfølgelig oftest være uvirksomt eller skadeligt. Imidlertid sker det formentlig yderst sjældent, idet det etablerede system er etableret for individer, således som individerne har brug for det. Det er godt, at vi har et behandler-system, der bedøver, skærer, fortrænger og erstatter, for majoriteten har brug for det.

Men for så vidt afviklerne har brug for noget andet, foreligger der ikke noget om, at der i det etablerede system er nogen behandlingstilbud at finde, der specifikt tilgodeser afviklerne. De tilbud, afviklere har behov for, findes næsten kun i det alternative område. Det

specielt afviklingsorienterede behov drejer sig om behandlinger baseret i alt væsentligt på holistisk eller holografisk forståelse, på forløsning, på genopbygning, på indre hjælp, samt brug af umier, f.eks. ved healing.

Det er helt klart, at afviklerne har brug for, at der også eksisterer et sygdomsbehandlingssystem for dem, som det ikke er mistænkeligt eller økonomisk belastende at anvende. I nogle år har der været nogle ikke helt mislykkede forsøg på at få alternativ behandling ind på sygehusene mod særskilt betaling. Dette initiativ er et brobygningsforsøg og er derfor en urealistisk politik på længere sigt. Den bør bevidst erstattes med forsøg på at få særlige sygehuse eller sygehusafdelinger etablerede for afviklere. Det kan være, forskellen mellem disse to politikker ikke synes særlig stor, men den er afgørende for, om et resultat kan opnås, jfr. drøftelsen under samfundsopbygning. Ingen kan gå mod øst og vest samtidig. Lige så lidt kan nogen arbejde ud fra to modsatrettede filosofier. Derfor bør behandling af indiviklere og afviklere ske i adskilte sygehusafdelinger og måske i adskilte sygehuse. Behovet bliver særlig klart, når vi overvejer baggrunds-eimierne på en sygehusafdeling, som selvfølgelig er præget af det, der foregår, og derfor fremmede for netop det. På indiviklernes sygehusafdelinger er der reimier, som er fremmede for behandling af indiviklere, og på afviklernes sygehusafdelinger skal der være umier, for ellers bliver det svært at behandle på afviklervis. Da baggrundseimierne på en sygehusafdeling ikke samtidig kan være mest reimie og mest umie, må der ske en fysisk adskillelse.

En afvikler, der er alternativ behandler, kan godt arbejde på en indivikler-sygehusafdeling. Det er blot unødvendigt besværligt pga. baggrundseimierne, og disse påvirkes utvivlsomt af den alternative behandling, så indiviklerbehandlingerne bagefter går mere besværligt end før.

Det meget omtalte behov "et lægehus med to døre" kan udmærket lade sig gøre, hvis blot afviklerbehandling og indiviklerbehandling holdes fysisk adskilt. Hjælpefunktioner som rengøring, blodprøvetagning og sekretariat er ikke særlig afhængige af baggrundseimierne og kan derfor udmærket være fælles.

Første halvdel af bogen "Medicinens mafia" [Lanctôt 1999] indeholder en fremragende beskrivelse af filosofien i holistisk sygdomsbehandling. Anden halvdel er en frustreret klage over, hvor tåbeligt indiviklere opfører sig set med afviklerøjne, frustreret fordi Lanctôt åbenbart ikke kendte udviklingsspiralen.

Hvis der er noget, vi kan kalde korrekt behandling, må det være en behandling, der fremmer det, der er naturligt der, hvor mennesket lige nu er i sin udvikling. Hvis man prøver noget andet, vil behandlingen næppe lykkes ret længe, idet den videre udvikling naturligt vil føre væk fra behandlingsresultatet. Der vil i nogle tilfælde også være forskel på, hvad der er bedst for f.eks. en kl-8-afvikler og en kl-9-afvikler, men det er af helt underordnet betydning så længe der ikke engang skelnes mellem indiviklere og afviklere.

Bemærk, at engleindviklere i helbredsforhold må ventes at skulle behandles som alle andre indiviklere. Et samarbejde mellem afviklere og engleindviklere er derfor næppe naturligt på sundhedsområdet for så vidt angår patienterne. For så vidt angår behandlerne kan der være engleindviklere, der har så megen erindring fra før indiviklingstiden, at de er fremragende behandlere for afviklere. Om de så samtidig kan tage andre engleindviklere i behandling, er et interessant spørgsmål.

For 100 år siden beskrev den berømte britiske clairvoiante og teosof C.W. Leadbeather, hvorledes psykiske evner og fænomener nok eksisterede og blev oplevet af nogle få, men ikke lod sig bevise, fordi der

i den indre verden ikke er vilje til at tillade beviser [Besant & Leadbeather 1901]. Så vidt vides gælder denne regel stadig.

Det betyder konkret, at eksistensen af en evne til at sanse eimier ikke kan bevises over for dem, der ikke har evnen. Observationer gjort med denne sans lader sig formentlig heller ikke bevise, men kun bevidne. Det bliver derfor afviklernes byrde og privilegium at bruge dem i behandlinger, som de rene indivklere vedblivende vil finde mystiske og tomme. Det synes indlysende, at rene indivklere vil have det bedst med, at ”mystiske og tomme” behandlinger varetages af særlige afdelinger, som de er uden medansvar for. Vendt på denne måde har afviklerne en naturlig mulighed for at opnå konsensus med indivklerne om en løsning, der vil være organisatorisk rigtig.

Ved forskning i midler og metoder til brug ved en eimiesygdom, der hos indivklere og afviklere skal behandles forskelligt, er det ødelæggende for klare forskningsresultater, hvis indivklere og afviklere blandes tilfældigt i patientpopulationen. Situationen i dag er imidlertid, at de blandes, og megen velment forskning må formodes at være spildt på den måde, ikke mindst i psykiatrien.

Medicinalindustriens forskning er indivklerorienteret såvel med hensyn til lægemidler som forskningsmetode, og påvisningen af, at et givet lægemiddel er godt for indivklere, må i mange situationer formodes at blive ødelagt, hvis der i væsentlig omfang indgår afviklere i den betragtede patientpopulation. Idet klokken-6-krisen giver risiko for psykiske problemer, indgår nye afviklere med stor sandsynlighed i de betragtede populationer. Den hypotese er heller ikke urimelig, at hyppigheden af uønskede bivirkninger er større under klokken-6-krisen, og heri ligger måske det bedste argument for at nå til en forståelse mellem afviklerne og medicinalindustriens forskning. Der kan for medicinalindustrien være en afgørende økonomisk interesse i at

kunne udskille målgruppen for de nye lægemidler, det være sig indivklere eller afviklere. Ellers vil forskningen forventeligt ikke lykkes, og vi afviklere vil jo være lykkelige for at slippe for indivklernes lægemidler.

Medicinalindustrien kan måske til gengæld udvikle noget, der fremmer afvikling, når blot behovet bliver defineret og forelagt.

Bogen ”Fra symptom til helhed” [Gad 2002] beskriver magtstrukturen i sundhedsvæsenet set med en holists øjne og kan derfor være en god støtte i planlægningen af, hvorledes der kan manøvreres.

Eksempler på behandlinger, der virker forskelligt

Eimiesygdomme består i funktionsforstyrrelser i eimiestrømme og eimieophobninger. De kan være frembragt af belastende oplevelser, misforståede handlinger, forkert ernæring m.v., og de kan belaste det fysiske legeme, så fysisk sygdom opstår. Det er uvist, om kroniske funktionsforstyrrelser forekommer på eimieniveau, men forstyrrelser, der af tidnød, svaghed el.a. ikke kan udbedres i indeværende liv, er formentlig hyppige.

Ved eimiesygdomme har afviklerne disse karakteristiske behandlingsprincipper: hologrambaseret behandling, forløsning, genopbygning, indre hjælp, erindringer fra tidligere liv. Desuden kan healing bruges afviklingsspecifikt. Princippet er, at det funktionsforstyrrede så vidt muligt skal gendanne sine normale livsytringer.

Ved eimiesygdomme har indivklerne som karakteristisk behandlingsprincip, at det funktionsforstyrrede afgrænses, fortrænges, gøres ufølsomt o.l. Det fratages sine resterende livsytringer, for så vidt

de kan undværes. I fortrængte tankers og følelsers område kan der da faktisk tit vokse nye sunde funktioner op i stedet for de kasserede. Robustheden kan være forbløffende.

Disse principper gælder mere eller mindre stringent for det enkelte menneske, og det vides ikke, hvor kontant principperne slår igennem. Dette spørgsmål bør være genstand for nærmere undersøgelse. Er der en gruppe, der kan reagere rimeligt godt på begge behandlingsprincipper? - evt. skifte mellem dem? Nogen mennesker skifter frem og tilbage over klokken seks i en periode, eller måske de tager nogle prøverunder med afvikling og skift tilbage, inden de helt overgiver sig til det. Hvorledes bør de behandles?

I det følgende ses bort fra denne usikkerhed, og der argumenteres ud fra antagelsen om klare polariseringer. Vekselviklere antages at reagere som afviklere.

Hvis en afvikler har behov for at gøre noget ved erindringen om en voldsom oplevelse, må man være opmærksom på, at afvikleren ikke kan fortrænge, men godt forløse. Hypnose, hvorved her udelukkende forstås påvirkning med en særlig kategori af reimier, vil, fordi den indfører blokeringer, være skadeligt og naturstridigt. Derimod kan dybtgående drøftelse af hændelsen være en stor hjælp til at bane vejen for at forløse traumet, så skaden kan heles. Bedøvende og humørændrende medicin vil hindre afvikleren i at problemløse og vil muligvis kunne transformere mennesket til igen at blive indvikler ved at lukke for kontakten til hb. Hvis det sker, kan det godt være held i uheld, for derefter vil sygdomsbehandlingen jo følge det rette princip, og personen bliver måske fuldt funktionsduelig igen – blot som indvikler.

Hvis en indvikler har behov for at gøre noget ved erindringen om en voldsom oplevelse, må man være opmærksom på, at indvikleren ikke kan forløse i denne bogs forstand, men godt fortrænge. Hypnose kan

være en hjælp til fortrængning, og bedøvende og humørændrende medicin kan også være en god og relevant hjælp. Der er en udbredt terapeutisk praksis med at tænke og drøfte traumer igennem, indtil ”der ikke er ladning på dem mere”. Virkningen er at stoppe nogle automatprocesser, der fortløbende puttede mere eimie ind i den sag, og sådant stop er udmærket for både indviklere og afviklere, og det er den grad af forløsning, en indvikler kan opnå. Derefter fortrænges forbindelsen til de eimier, der i fortiden er puttet i sagen, men det niveau af problemløsning er utilfredsstillende for en afvikler, fordi det deponerede ikke effektivt kan fortrænges. En afvikler har behov for fuldstændig forløsning, også af det gamle, og det er der heldigvis metoder til nu. Omvendt kan der for en indvikler være en risiko for, at dybtgående drøftelse af hændelsen udover ovennævnte ikke i særlig grad vil tage brodden af den, men blot ”roder op i såret” og bremser fortrængningen.

Det gælder formentlig for alle, at en hologrambaseret behandling (akupunktur, zoneterapi, irisdiagnose, etc.) aktiverer nogle livsprocesser i nogle baner i det indre, hvilket netop opleves derved, at eimiestrømme aktiveres. Ved zoneterapi består eimiestrømmene af organismens reaktion på behandlingen. For en indvikler vil strømmene da primært bestå i reimier, mens de for en afvikler til en vis grad vil bestå i umier. Så længe terapeuten nøjes med at lave zoneterapi, må det være ligegyldigt, om vedkommende er ind- eller afvikler.

Alle eimiestrømme opleves livgivende, og umie-strømmene hos afviklere vil fremme samspillet i legemet og bidrage til at nedbryde hindringer. En oplevelse af ubehag eller smerter, der skyldes blokeringer, kan derved eventuelt lindres.

Reimie-strømmene hos en indvikler vil også opleves livgivende, men da det er reimiernes natur at opdele, blokere, bedøve og lignende,

må den blivende virkning ventes at være livshæmmende. En oplevelse af ubehag eller smerter kan derved dæmpes, og i øvrigt må reimierne ventes generelt at have en opdelende effekt, dvs. desorganiserende ud fra en helhedsbetragtning.

Det er derfor nærliggende at spørge, om zoneterapi ud fra denne forståelse kan anses for at være sundt for indivklere. Hvis den fremlagte forståelse er rigtig, så er det vel sundt, idet virkningen følger livets betingelser i denne fase af udviklingen. Det må erindres, at der ofte viser sig en enorm robusthed i den menneskelige organisme derved, at reducerede eller fjernede funktioner erstattes af andre, så helheden kan fungere videre. Dette gælder også ved eimiesygdomme, og indivklere kan heldigvis trække store veksler derpå.

Der formodes altså at være principiel forskel på, hvorledes zoneterapi virker på indivklere og på afviklere, og det hindrer ikke, at alle kan være glade for behandlingsresultatet. Hos afviklere virker det godt og rigtigt, og hos indivklere virker det imod hensigten, men hensigtsmæssigt i en større sammenhæng. Der er altså ikke her et skjult etisk problem, men en forskel, der er et normalt udtryk for livets gang.

Men det er ikke altid kun klientens egne eimier, der indgår i en zoneterapi. En zoneterapeut fortalte engang, at ”der går jo healing i det”, og når det sker, overfører zoneterapeuten nogle eimier til klienten. Nogle af disse eimier lagrer sig i klientens væsen, og der medvirker de til at bestemme, hvad der fremover er genklang for hos klienten.

Både indivklere og afviklere kan heale, men kun for afviklere er det naturligt at heale med umier. Hvis en indivkler-healer kan sanse eimier, vil det antagelig være de for vedkommende relevante eimier, dvs. reimier, der kan sanses, og evnen kan formodes at stamme fra en tidligere periode som afvikler.

Hvis vi regner med, at en behandling vedrører en klient og en terapeut, så kan det give problemer, hvis den ene er indivkler og den anden afvikler, idet de som udgangspunkt vil have forskellig fornemmelse af, hvad der er godt.

Erfaringen viser, at ingen kan hindre en person i at sende eimier ind i en anden persons indre sfære. Mange vil mene, at de har den modsatte erfaring, og at de er i stand til at etablere en eimiemæssig beskyttelse mod sådan indtrængen. Forløsningsmetoder tillader et lidt dyberegående studium af, hvad der eimiemæssigt sker ved disse beskyttelsesforanstaltninger, og konklusionen bliver, at der typisk sker noget andet end det, man umiddelbart mener at opleve. F.eks. kan man gøre sig selv mindre følsom og derfor tro, at eimierne ikke trænger ind.

Ofte opdager ingen af parterne det, når en person sender eimier ind i en anden. Somme tider sker det efter aftale som ved healing, og nogle mennesker kan finde på bevidst og i god vilje at sende eimier til andre mennesker uden at have aftalt dette, og det er naturligvis en overskridelse af de andre menneskers grænser. Ifølge skæbneloven reserveres da en tilsvarende skæbne til afsenderen, men hvis parterne begge er indivklere, kan det tages som et udtryk for den søgen efter problemer, som er naturlig for indivklere.

Med passende opmærksomhed kan en afvikler opdage sådanne overgreb, enten når de sker eller senere, fordi afviklere har større mulighed for at sanse eimier. Med tilstrækkelig kendskab til eimiarbejde kan en afvikler forløse sådanne udprojicerede reimier. Indviklere kan ikke forløse, men må nøjes med at fortrænge det udprojicerede.

For en afvikler er der mulighed for at undersøge den eventuelle skæbnemæssige baggrund for de foreliggende fysiske eller følelsesmæssige omstændigheder. Det sker ved regressionsterapi, og hvis

der opdages en baggrund i form af et skæbnebånd, kan det forløses ved eimiearbejde. I nogle tilfælde vil det i stedet blive afsløret, at de faktiske forhold hører til planen for livet, idet de har et formål, men det kan også hænde, at formålet viser sig at være tilgodeset derved, at man har opnået denne indsigt, og dermed øget sin forståelse, og så er hindringen for helbredelse fjernet.

Hvis en eimiesygdom bygger på faktiske forhold i de ydre livsomstændigheder, f.eks. støj, vil det for både indivklere og afviklere være heldigt at søge at ændre disse ydre forhold. Hvis de faktiske forhold er skæbnemæssigt fastlagte, så kan de for indivklere næppe ændres, hvilket opleves ved, at det ikke lykkes at ændre dem. Den syge forbliver da syg, uanset at man synes, de skete tiltag burde have hjulpet. Desværre lader det sig næppe gennemskue for en indivklers sygdom, om den er skæbnemæssigt fastlagt, og derfor har man som hjælper ikke bedre valg end at gøre sit bedste for at hjælpe.

Omkring organtransplantation er der en helt anden problemstilling. Det hænger sammen med, at hb ikke kun kan ses som et organ, der har en slags telefonledning til hjernen, men som et organ, der også besjæler hver celle i kroppen. Når der indtransplanteres et organ i organismen, får organismen to hb'er at referere til. Det kan ikke genere en indivkler, men for en afvikler er det noget rod. De to hb'er har hver sin skæbne og livsplan at henholde sig til, hvis et spørgsmål sendes op. Det bør da ikke overraske, hvis der kommer to forskellige svar. Det skal ikke dermed udelukkes, at der er situationer, hvor også en afvikler bør tilstræbe at forlænge sit liv med organtransplantation, hvilket f.eks. kunne være ansvar for små børn.

Til genopbygning efter sygdom betyder kosten meget. Fysisk kost er ikke kun fysisk, men indeholder mange eimier, og ved sin stimulering af livsytringerne forårsager den indstrøm af andre eimier. En afvikler har det bedst med, at flest muligt af disse eimier er umier – noget der løfter, dvs. let kost. Tilsvarende har indivklere det bedst med en kost, der giver reimier – noget der tynger, og hvis afviklere også spiser den, bliver de selvsagt mere syge af det. Det gør indivklerne ganske vist også, men det hører jo til deres udviklingsvej at skaffe sig problemer, og derfor er det helt udmærket, og de mærker det ikke sådan selv.

EU's urtedirektiv er et eksempel på en lovgivning, der er skrevet for at beskytte forbrugere, dvs. indivklere. Der sættes snævre grænser for, hvilke urter der lovligt kan forhandles, og det er utvivlsomt en udmærket beskyttelse af indivklere, der ikke har indre hjælp til selv at vælge. Desværre hindres afviklere samtidig i at kunne søge frit blandt de fødevarer og medikamenter, der eksisterer, og deres indre hjælp og indfølgelse kan derfor vanskeligt nyttiggøres. Dette er særlig alvorligt set i lyset af, at afviklere ofte ikke kan bruge medicinalindustriens produkter, og derved er de afskåret fra hjælp i en række situationer, hvor den burde være at finde.

Denne og lignende lovgivninger virker altså vidt forskelligt for indivklere og afviklere. Afviklerne har fået en indre hjælp til at finde frem til, hvad der er godt og rigtigt for dem, og det bør de ikke hindres i af ydre lovgivning. Urtedirektivet og en række andre indivklerlove bør derfor ikke være gældende for afviklerne. Indviklerne vil næppe anerkende dette uden forskningsmæssig underbygning, og sådan kan ikke skaffes, fordi det forudsætter, at eksistensen såvel som kvaliteten af indre hjælp kan påvises. Det må derfor frygtes, at det bliver nødvendigt at true med civil ulydighed, før resultater kan nås.

Kapitel 7

Forskning

Lovgrundlaget for afviklernes rolle som behandlere

Deres problemstilling er en helt anden end den er for indiviklernes behandlere. Det er de velkendte naturlove, indiviklernes behandlinger bygger på, og her bygges supplerende på helt andre love. Det er allerede fremført, at der typisk bruges særlige sanser og indre vejledning, og der gælder naturligvis naturlove også for dem.

Ligesom de velkendte naturlove kun er kendte og udforskede til en vis grænse, må vi regne med, at der i endnu højere grad er en lang række gældende og relevante lovmæssigheder for afviklernes alternative behandlinger, som er helt ukendte for os.

Men noget er kendt, og tre lovmæssigheder kan fremdrages her. Den første vedrører egen højere bevidsthed (hb). Hb er alt det ikke dagsbevidste, der foregår ved højere bevidsthedslag, herunder kontakten videre op til det guddommelige. Det er utvivlsomt en kompliceret organisme, men da vi ikke kan studere den og ej heller styre den, betegnes den blot som hb.

- A.) Vi ved, at hbs opgaver bl.a. omfatter dette:
- a. Administrerer planen for livet og skæbneregnskabet
 - b. Registrerer og opbevarer erindringer, bl.a. fra tidligere liv.
 - c. Vejleder sin personlighed, dvs. giver ”indre hjælp”
- B.) Det er ikke tilladt at forcere andres udvikling eller bringe dem ind på udviklingsveje, som deres plan og skæbne ikke tillader. Det betyder bl.a., at det ikke er tilladt afviklere at være hjælpsomme over for indiviklere, hvis det indebærer en risiko for at de uden at være parate til det transformeres til afviklere.
- C.) For 100 år siden omtalte den berømte britiske teosof C.W. Leadbeather, hvorledes psykiske evner og fænomener nok eksisterede og blev oplevet af nogle få, men principielt ikke lod sig bevise for almenheden, fordi det ville blive forhindret fra den indre verden [Besant & Leadbeather 1901]. Denne regel gælder stadig, selvom der muligvis er tegn på en gradvis opblødning.

Bemærk, at disse regler ikke ligner naturlove. De ligner snarere nogle færdselsregler, der er besluttet på et bevidsthedsniveau, der ligger over menneskenes dagsbevidste. Det ligner regler, der passer til den aktuelle situation for livet på Jorden og som vil blive tilpassede, når situationen gør det hensigtsmæssigt. Det hindrer ikke, at de kan være strengt gældende ligesom naturlove.

Hvem tør i øvrigt påstå, at naturlovene ikke er udtryk for beslutninger, der gælder indtil ny beslutning træffes?

Udøvelse af alternativ behandling

”Der er hjælp på” og ”Der er ikke hjælp på” er almindelige udtalelse blandt spirituelt interesserede, og dermed udtrykker de oplevelsen af at få eller ikke få støtte indefra.

Hjælpen består i, at hb arbejder med, herunder leverer ideer og en intuitiv fornemmelse af, hvad det er godt at gøre. Hjælpen kan også komme fra anden side og kan endvidere have kvalitetsproblemer, men det er en anden sag, som der her for enkelheds skyld ses bort fra.

På visse punkter er det muligt at opdage, hvordan hb gør, og efterhånden inddrage dette i sit sansesystem eller i sin forståelsesmodel. Derefter er der for så vidt altid hjælp på, og det sørger man selv for. For eks. er det nyttigt at optræne den bevidste brug af sit indre syn, for det synes i princippet at kunne kigge fra en hvilken som helst vinkel og med en hvilken som helst forstørrelse. Denne evne kan optrænes, men for de fleste er det ikke let.

Hvis der er indre hjælp, er det ydre valg af alternativ metode måske ikke så kritisk, idet det ydre ”blot” skal bane vejen for eimiestrømmene og de indre strukturændringer.

For at opnå et bedre overblik fortsættes analysen ved at opdele behandlerens indre og ydre hjælpemidler således:

Indre elementerne i metoderne:

1. intuition eller uspecificeret indre hjælp til behandleren, diverse kilder, resultat af bøn
2. indre hjælp fra egen højere bevidsthed
3. hjælp fra klientens højere bevidsthed
4. sansning af eimiestrømme
5. overførsel af eimier, herunder healing

6. aftalt overskridelse af klientens grænser, f.eks. med eimier ved healing

Ydre elementer i behandlerens metoder:

1. berøring, herunder massage og akupunktur
2. levnedsmidler, medicin og andet, der indtages eller påføres
3. redskaber, der bruges i behandlingen
4. oplysninger og formidling af forståelse
5. sociale foranstaltninger, herunder gruppearbejde
6. holografisk forståelse af organismen

Klientens rolle kan indebære disse elementer:

1. eimiarbejde, som klienten selv udfører under vejledning
2. forståelse af det, behandleren fortæller
3. reaktion på behandlingen, kan være automatisk og evt. ubevidst
4. om klienten ventes at reagere forskelligt, afhængigt af, om vedkommende er indviklet eller afviklet

Disse hjælpemidler sammenholdes i tabellen på næste side med nogle lidt tilfældigt udvalgte alternative metoder. Der er krydset af (”X”) ved de elementer, der formodes normalt at være anvendt. Der er sat et spørgsmålstegn (”?”) ud for de elementer, der muligvis anvendes. Læseren er meget velkommen til at ville sætte krydserne anderledes.

Således som skemaet nu er udfyldt ses det, at eimiesansning, eimiarbejde og samarbejde med højere bevidsthedslag fylder godt i skemaet. Det er de elementer, der ikke er anerkendte blandt individer. Kun zoneterapi omfatter muligvis ikke disse mystiske elementer, men ifølge flere zoneterapeuter er det mest realistisk også at tænke på healing som et led i en zoneterapi, og så er vi lige vidt. Ved zoneterapi

formodes der jfr. kapitel 2 at være en forskel på reaktionen hos individer og afviklere, ligesom ved andre hologrambaserede metoder såsom akupunktur.

Det kan deraf udledes, at alternativ behandling, således som den her forstås, overhovedet ikke lader sig tolke ud fra de forståelsesmodeller, der anvendes i det etablerede sundhedssystem.

Dette er en overordentlig betydningsfuld konklusion, men der melder sig da straks det spørgsmål, om de alternative behandlere har en anden og bedre forståelsesmodel, der gør behandlingerne forståelige for afviklere i almindelighed og for dem selv. Det fremgår af appendix B, at de nok har en behandlingspraksis, men sammenhængende fælles forståelse er ikke identificeret. Eksempelvis savnes oplysning om, hvad eller hvem det egentlig er, der leverer den indre hjælp.

Derfor er der ikke oplysningsgrundlag for at grave på ensartet vis i de enkelte alternative metoder. Heldigvis kan meget udledes vedrørende forskningen selv uden nævnte sammenhængende forståelsesmodel.

Metode-elementer	Healing	Zoneterapi	Clairvoiance	Forløsning	Pendulering	Jordstråle-opmåling
<i>Behandlers indre:</i>						
Uspec. indre hjælp	?	?			X	X
Hb-opgave	X		X	X	?	?
Klients hb	X		X	X	?	?
Eimie-sansning				X		?
Eimie-strømme	X	?				
Forståelse og viden		X	X			
Over klients grænser	X	?				
<i>Behandlers ydre:</i>						
Berøring		X				
Kost og medicin						
Redskab						X
Oplysning			X	X	X	X
Socialtiltag						
Holografisk forståelse		X				
<i>Klientrolle:</i>						
Eimiearbejde				X		
Forståelse			X	X	X	X
Ubevidst reaktion	X	X				
Forskel individer/afvikler	?	X		X	?	?

Forskningen i alternativ behandling

Da eimiesansning normalt ikke er tilgængelig for indivklere, kan intet derom bevises for indivklere, men det er vel tænkeligt, at indivklerne vil tro på de resultater, der kommer ud af afviklernes forskning i brugen af eimiesansning.

Imidlertid må vi være opmærksomme på, at fænomenet for indivklere stadig vil fremtræde ganske som ”kejserens nye klæder”, og afviklerne vil fremtræde ganske som ”skrædderne”, der blot lader, som om de producerer noget. Forskellen er kun, at vi i dag er så mange ”skræddere”, at vi kan udgøre en magtfaktor, hvis vi ønsker det. Deraf må vi erkende, at alt vedrørende eimiesansning på samfundsplan skal ses som et politisk emne, og kun blandt afviklere kan det være et forskningsemne.

Indre hjælp, som ofte blot kaldes intuition, består i meddelelser fra højere bevidsthedslag, normalt ens egne lag. Der er dog intet til hinder for, at det kan være andres højere bevidsthedslag, men den problematik tages ikke op her. Det antages herefter for enkelheds skyld, at det er behandlernes egen højere bevidsthed (hb), der inddrages, når indre vejledning opnås. Kommunikationspartneren er under alle omstændigheder ikke en automat, men en formodet intelligent bevidsthed.

Der er ikke noget underligt i således at kommunikere med sig selv. Det gør vi så tit uden at tænke særligt over det. Prøv f.eks. at mærke efter, hvordan din mave har det og opfat det som en kommunikation.

Mens det er karakteristisk for en mekanisk indretning, f.eks. en bil eller et ur, at den reagerer ens, hver gang den får samme impuls, er det karakteristisk for en intelligent bevidsthed, at den tager stilling til de

impulser, der kommer, og derfor ikke kan forventes at reagere ens, hvis samme impuls kommer to gange. Hvis man får svar på et spørgsmål og dernæst stiller samme spørgsmål igen, vil næppe noget intelligent væsen eller organ give nøjagtig samme svar igen, men det vil den mekaniske indretning. Meddelelser fra den indre hjælp er altså ikke reproducerbare. Det er der muligvis mange behandlere, der ikke er klar over, idet de også selv er intelligente og bevidste, og derfor naturligt kun spørger én gang, nemlig når de har brug for hjælp. Da hjælpen jo kommer, har de ikke haft anledning til at teste den.

Afviklere har naturlig adgang til at bruge intuitionen og den indre hjælp som et styrbart redskab, forudsat det bruges med den respekt, man må have for en højt intelligent instans. Delvis analogt kan også indivklere have glæde af at forfine og optræne ”samvittighedens stemme”, men mulighederne begrænses stærkt af, at deres fokus ikke er vendt indad.

Indre hjælp er altså principielt ikke reproducerbar, og erfaringen tyder på, at den forholder sig til klientens helhedssituation. Den respekterer således ikke et symptombillede eller en diagnose set på personlighedens plan, og tager antagelig slet ikke hensyn dertil. Måske det er derfor, 24 af 37 alternative behandlere på spørgsmålet ”Vil klienter med samme symptomer blive behandlet nogenlunde ens?” svarede, at det er andre forhold end symptomerne, der bestemmer behandlingen. [LNS 2002]

Kontrolleret forskning er derfor ikke mulig ved behandling, der i ikke uvæsentligt omfang bygger på indre hjælp. Kontrolleret forskning bygger nemlig dels på, at observationer er reproducerbare, og dels på, at klienterne kan opdeles og sammenlignes efter symptombillede. Begge disse forudsætninger svigter, og det medfører, at der ikke på sædvanlig måde kan fremskaffes statistisk evidens for, at behandlingerne har en effekt.

Som om det ikke var nok, svigter grundlaget også på anden måde. Behandlinger, der er velegnede for afviklere, kan være uheldige for indiviklere, og den indre hjælp har derfor næppe nogen tilskyndelse til at bidrage til, at en behandlingseffekt påvises med forskning. Hvem tør tro på, at det kan skjules for den indre hjælp, hvis der er et forskningsprojekt i gang? Hvem vil påtage sig at hindre den indre hjælp i at blande sig i lodtrækningen?

Hvis man vedkender sig at bygge sine behandlinger på indre hjælp, må man tage den konsekvens at regne med, at den indre hjælp blander sig efter egen konduite.

Det betyder nemlig heller ikke så meget for klienter, som er afviklere, om der eksisterer forskningsresultater. Det er fordi de jo ligesom behandlerne har adgang til indre hjælp, herunder også hjælp til at finde en behandler, der kan hjælpe dem.

Hvis man uden at skelne mellem indiviklere og afviklere gennemfører forskning vedrørende metode, der virker forskelligt på de to grupper, vil forskningen alene af den grund nok ikke give klare resultater. Så behøver hb'erne ikke at blande sig i det.

Hb og personlighed kan godt have forskellige synspunkter på, hvad der er et godt behandlingsresultat. Sædvanlig forskning tager kun hensyn til personlighedens evaluering.

Fysiske forhold er imidlertid ofte identiske for indiviklere og afviklere, således at f.eks. behandlingen af en blødning eller en brækket ankel nok bør være den samme for indivikler- og afviklerpatienter. Det er ikke en triviel opgave at finde grænsen for, hvornår indiviklerforskning også gælder for afviklere.

En konklusion må være, at afviklere har behov for at opnå selvtilid til at tro på, at ved uoverensstemmelse er det intuitivt rigtige

mere rigtigt end det, indiviklerforskningen siger er det rigtige. Forståeligt nok mangler nye afviklere ofte mod til dette.

En af de fristelser, der blandt alternative behandlere er meget fremme i disse år, drejer sig om at bevise for andre, at man kan noget særligt med sine alternative metoder. De, der falder for denne fristelse, har mange odds imod sig, bl.a. at det kan være meget svært at skelne mellem resultater af egen metode og resultater af den indre hjælp. Hvis de ville nøjes med at bevise, at metoderne er gode for afviklere, havde de nok en langt bedre chance.

Da flertallet stadig er indiviklere, som skal have lov til at leve deres liv i de overbevisninger, der hører til indiviklerlivet, har de ikke brug for "beviser", der giver dem indtrykket af, at der er noget i vejen med deres måde at leve på. Der er en vanskelig balance her, for de har også brug for have en vis paratviden om, hvad der er rigtigt for afviklere, for det tilfældes skyld, at de pludselig havner i en klokken-6-krise.

En overordnet konklusion må være:

Indviklerforskning for sig, og afviklerforskning for sig.

Vi mangler desværre at finde ud af, hvorledes afviklerforskning passende kan tilrettelægges, men vi ved, at den gerne skulle bistå os i opbygningen af eller kontrol af helhedsforståelser. Da dette umiddelbart kunne ventes at være i modstrid til indiviklernes metoder, der støtter opnåelse af detaljeforståelse, er det pudsigt at se, at de i appendix B anvendte metoder mht. dataindsamling og statistik ikke afviger fra indiviklernes. Der er dog ikke ret meget metode i appendix B.

Det forholder sig næppe således, at afviklere ikke bør forske. Indtrykket er, at der er store lighedstræk i den indre hjælp, forskellige behandlere får, og det må forstås derhen, at det stort set er den samme

indre forståelsesmodel, hb'erne trækker på. Det synes tydeligt, at behandlerne efterhånden selv forstår brudstykker af denne model, og at den samlede plan nok er, at modellen skal overdrages til personlighedens bevidsthedsniveau, så hb's indre hjælp efterhånden bliver overflødig. Indtil da kan enhver mene derom, hvad enhver selv ønsker at mene.

Når forståelsesmodellen er helt forstået af personlighederne, vil hb'erne sikkert ikke blande sig i, hvorledes der forskes i holdbarheden og anvendelsesbredden af modellen. Til den tid kan kontrollerede og reproducerbare forskningsprojekter formentlig tilrettelægges og gennemføres uden problemer. I det omfang, der anvendes iemiesansning i projekterne, vil de dog stadig kun være interessante for afviklere, herunder vekselviklere. Et mellemtrin præsenteres af den forskning, der demonstrerer fysiske virkninger af eimieaktivitet, udmærket resumeret i artiklen "Healing under lup" [Martinussen 2003]. Biofeedback og neurofeedback tillader i et begrænset omfang at registrere virkninger af afvikleraktivitet med indviklermetoder.

Afvikleres velmente forsøg på at hjælpe indviklere – og omvendt – ud fra den opfattelse, at vi alle er ens, må imidlertid ventes fortsat at give pudsige eller smertelige erfaringer til begge parter. Samfundets velmente forsøg på fra indviklersynsvinkel at forske i effektiviteten af alternative behandlinger har af gode grunde ramt ved siden af målet.

De handlemuligheder, der på samfundsplan er tilbage, er dels at udskille afviklerforskningen, dels politiske initiativer, og mon ikke vi efterhånden er tilstrækkelig mange afviklere til, at sidstnævnte kan tages op med den fornøden kraft?

Meget tyder på, at en forståelsesmodel vedrørende eimier er ved at komme på plads i afviklernes personligheder, og at det sker ved hb'ernes foranstaltning i behandlingsarbejdet. Modellen omfatter i et

vist omfang også tankernes og følelsernes område, men det af hb'erne tilsigtede omfang kendes ikke. Der er allerede visse lovmæssigheder vedrørende eimier, der er tilgængelige for reproducerbare observationer, jfr. vidnesbyrdene i appendix B.

Forskningsmetoder i dette bløde grænseland er beskrevet på en god måde i bogen "Forskning om og med mennesker" [Launsø&Rieper 2000].

Forskningsemner

Der er nu grundlag for at formulere en række overskrifter af relevans for afviklerforskning:

1. Undersøge epidemiologisk, hvorledes klokken-6-syndromet præsenterer sig i samfundet.
2. Udvikle og teste et spørgeskema, der kan føre til skelnen mellem indviklere og afviklere.
3. Udvikle og teste en fælles journalføring til brug for de, der hjælper folk i klokken-6-krise.
4. Indsamle og sortere den viden, behandlerne har opnået fra den indre vejledning.
5. Kortlægge de verserende alternative metoder efter afviklerrelevante kriterier, jfr. foranstående tabel.
6. Studere de eimier, der anvendes i de verserende alternative metoder, herunder relatere dem, og dermed metoderne, til klokkeslet på udviklingsspiralen.
7. Monitorering af tilgangshyppigheden af nye afviklere, samt hvor godt problemerne i den forbindelse håndteres.

8. Undersøgelse af, hvor stærkt og konsekvent polariseringen mellem indivklere og afviklere slår igennem i den enkeltes behov.
9. Afprøvning af eimie-forståelsesmodellens enkelte elementer i større skala.
10. Helbredsmæssige og andre fysiske virkninger af eimiearbejde, idet studiepopulationerne begrænses til afviklere.

Denne liste er på ingen måde udtømmende.

Eksempler fra grænsefeltet

Danmarks Radio præsenterede i foråret 2003 et Tv-program "Fornemmelse for snyd" omhandlende alternative behandlere, der blev inviteret til at demonstrere, at der var substans i deres metoder og resultater. Arrangørerne af programmet var tydeligvis indivklere, og målgruppen var indivklere. Der skete det i programmet, at en clairvoiant, en ansigtstræklæser, nogle jordstråleopmålere samt flere andre mere eller mindre blev afslørede som fupmagere, idet deres metoder viste sig virkningsløse under de givne omstændigheder.

Dette må siges at være helt som man kunne vente, bl.a. fordi indre hjælp ikke kan forventes i en sådan situation. Det mest problematiske i sagen er måske, at de involverede alternative behandlere ikke vidste, at det nyttige i deres metoder ikke lader sig bevise for almenheden.

Det fremgik dog af programmet, at flere behandlere havde været inviteret, men havde takket nej.

Det var et rigtig godt Tv-program, fordi det på en for indivklere god måde bidrog til at hindre, at indivklere overtales til noget, der ikke er rigtigt for dem. Indviklere kan nemlig godt være i risiko for at blive "forført", idet alternative behandlere kommer stadig bedre ud i medierne og i gadebilledet. Endvidere er det indtrykket, at personlige anbefalinger fra tilfredse klienter har en særlig rolle at spille, og velmenende mennesker med gode erfaringer skelner selvfølgelig ikke mellem indivklere og afviklere, når de anbefaler.

Forfatterens erfaring fra sin egen indgang i rollen som alternativ behandler

I 1985 kom mit liv ind i en turbulens med skilsmisse og nyt ægteskab. Selv om jeg erkendte det som uafvendeligt, fattede jeg ikke meningen dermed, men syntes, at den ødelagde så meget for så mange mennesker, men jeg fornemmede nogle bagvedliggende årsager. Der var en betydelig tilskyndelse til at studere disse årsager, og jeg fandt da væsentlige dele af en skæbnemæssig forklaring i erindringerne fra nogle tidligere liv.

Da jeg med megen møje havde gnavet mig igennem diverse gamle traumer og modsætningsforhold og forsøgt at forløse de tilknyttede følelser og beslutninger, begyndte andre at bede mig hjælpe dem igennem tilsvarende processer. Det har de gjort lige siden, og i begyndelsen syntes jeg slet ikke, jeg kunne finde ud af at hjælpe, men det syntes klienterne åbenbart. Jeg gik til enhver terapi – kristusterapi kaldte vi det - med den tanke, at det her finder jeg aldrig ud af, men så lyttede jeg til intuitionen, og den leverede impulser helt ned i detaljen omkring udtalelser og formulering af spørgsmål, og så gik det alligevel.

Jeg fattede ikke hvordan det gik godt, men efterhånden begyndte jeg at se nogle ideer og strukturer i den måde, hjælpen kom på. Når jeg således havde forstået noget om, hvordan jeg skulle gøre, så var der ikke mere hjælp at få på det felt, men kun på resten. På den måde er hjælpen efterhånden næsten forstummet, og jeg har nu i stedet fået en forståelsesmodel og en metode, som jeg kan give videre til andre i en passende tilrettelagt undervisning. Forståelsesmodellen omfatter bl.a. kendskab til paragraffer i skæbneloven og til nogle af de naturlove, der styrer eimiernes væremåde. Der er et stykke vej endnu til fuld forståelse, men forståelsen er tilstrækkelig til, at jeg har kunnet tilrettelægge nogle effektive fremgangsmåder til at opnå forløsninger. Nu er jeg altså i en udviklerrolle, når jeg optræder som terapeut. I god overensstemmelse dermed underviser jeg nu klienterne i at udføre reproducerbare øvelser vedrørende eimiernes egenskaber, jfr. vidnesbyrdene i appendix B.

Af og til kom der klienter, som jeg ikke kunne hjælpe, og i dag kan jeg indse, at de var udviklere, og at det derfor var særdeles rimeligt, at den indre hjælp ikke dukkede op, mens de var her. I dag kan jeg sædvanligvis genkende udviklere på udstrålingen, og så kan jeg selv beslutte høfligt at afvise dem. Nogle få gange har jeg taget fejl, nemlig når en engleindvikler dukkede op, og jeg har da påbegyndt undervisningen. Der har da været det karakteristiske forløb, at vi gik skævt af hinanden, senest når vi begyndte at arbejde med forløsningsmetoder. Der har tydeligvis været indre hjælp til at etablere et skænderi, en misforståelse eller anden pinagtig situation, og så forlod engleindvikleren mig, medbringende et underligt indtryk. Efterhånden finder jeg denne situation lige så morsom og lærerig, som den er pinagtig – for der er altid et pædagogisk element deri, som jeg kan lære noget nyttigt af. Sådan er hb'erne. De har humor og hjælpsomhed langt udover, hvad jeg selv har. Bagefter kunne jeg godt genkende engle-eimierne.

De sidste to gange har jeg genkendt engle-eimierne og har kunnet advisere eleven om mine betænkeligheder, inden vi gik i gang. Derefter gik det egentlig ganske godt, og der opstod væsentlig færre "lærerige" situationer.

Livets skole

Det er velkendt, at enhver samler sin egen erfaring, forståelse, kunnen, kort sagt sine evner ved at leve livet og prøve kræfter med de udfordringer, der opsøges eller blot dukker op. Det er livets skole, og der kendes ikke anden måde at udvikle sig på.

Nogle afviklere opnår et formaliseret samarbejde med deres hb om opbygning af viden. Det er som at få sin helt personlige og altid kompetente læremester.

Er det mon alle de alternative behandlere, der er afviklere og har indre hjælp, som er under uddannelse med deres egen hb som læremester?

Behandlere støtter tit hinanden i at komme videre med forståelsen, og det er fristende at tro, at det naturligtvis kun lader sig gøre, fordi det stort set er det samme pensum, deres hb'er underviser dem i. Så må vi imødesee, at vi i fællesskab får opbygget forståelsen af, hvorledes behandling af afviklere passende bør foregå. Derefter behøver vi ikke længere den indre hjælp, og er derefter modne til at bruge den opnåede viden på indviklermanér. Vi går da ind i en ny spiralrunde med nye udfordringer.

Således er livets omstændigheder åbenbart. Mon paralleller kan trækkes til fortidens opbygning af den viden, det etablerede behandlerensystem aktuelt bygger på?

Undervejs til etablering af de alternative behandleres system er der nogle stadier, der er naturlige i sådant forløb, og som må overkommes:

- 1) Først foregår det hele ved indre hjælp, og der er ingen forståelse hos omverdenen. Det hele er meget mystisk, men man

oplever at kunne noget, der er betydningsfuldt, men ikke er til at få så meget hold på, at det kan bevises. Der er en trang til at udbrede det glade budskab, og af omverdenen opfattes man som mere eller mindre skør.

- 2) Efter mange trængsler opnår man sammen med andre ildsjæle så megen forståelse af, hvad det drejer sig om, at man gensidigt kan forstå hinanden. Omverdenen er nu i voldsom opposition, men det er muligt at slutte sig sammen og arbejde videre med stoffet.
- 3) Forståelsesmodellen vokser i brugbarhed såvidt, at det er muligt at indse, hvem den er relevant for. Derved opnås den enorme strategiske fordel, at man kan undgå at provokere dem, der ikke har behov for at interessere sig for den.
- 4) Først nu er det muligt at organisere sig i samfundet for virkelig at gøre noget ved opgaverne, og her er det vigtigt ad politisk vej at få fred med de andre grupper i samfundet.
- 5) Når organiseringen begynder at falde på plads, erstatter den en del af det etablerede system, og opnår status i samfundet. Emneområdet passerer derved klokken 12 i udviklingsspiralen og overgår til indvikling. De mennesker, der administrerer ordningen, vil gøre det på indviklermanér, hvor de nyttiggør forståelsesmodellen.
- 6) Der etableres dermed en basis for opposition fra de, der allerede kan se, at den nye struktur ikke fuldtud tilgodeser deres behov. De må da gå tilbage til det relevante tidligere stadium for at fortsætte deres arbejde, og det behøver de ingen henvisning til, fordi det sker af sig selv i henhold til det skjulte reglement i livets skole.

Alternativ behandling i Danmark er overordnet set i stadium 2, og et sigte med denne bog er at bringe os videre til stadium 3 ved at gøre det klart, hvem metoderne ikke er relevante for.

Nået så langt bliver det muligt at samarbejde om hver for sig at komme med den bid af forståelsesmodellen, som det er lykkedes vores hb'er at proppe ind i vores hoveder, så vi for alvor kan hjælpe hinanden med at samle stumperne til en hel model. Så bliver vi parate til stadium 4.

Der skal lige erindres om, at mange engleindviklere også tilbyder alternative behandlinger, bl.a. clairvoyance, og at deres metoder måske ikke kan anskues ud fra ovennævnte stadier. Man må snarere se dem som tilbageværende dele af en kunnen, som tidligere er udviklet frem til stadium 5.

Selvom vi afviklere overordnet set er nået til stadium 2 med vore alternative metoder, er der stadig enkeltemner i stadium 1, og andre enkeltemner, der er nået videre til stadium 4 eller 5. Homeopatien har i et århundrede været fuldt anerkendt i en række lande, herunder Frankrig. Ved Rudolf Steiners indsats er uddannelsen i heilpraktik for længst nået til stadium 5, i hvert fald i Tyskland.

Litteraturliste

- Bang, Uffe, www.Gud.himlen, Ca 'luna 1998, DK.
- Besant, Annie & Leadbeather, C.W., Thought-Forms, The Theosophical Publishing House, Adyar, 1901, Indien.
- Brammer, Mogens Ehrich, Dit Næste Liv, eget forlag 1989, DK.
- Gad, Palle, Fra symptom til helhed, eget forlag 2002, DK.
- Grof, C. & S., The Stormy Search for the Self, Tarcher Inc. 1990, USA.
- Hansen, Jens Morten, Stregen i sandet, bølgen på vandet, Fremad 2000, DK.
- Lademanns leksikon, 1985, DK.
- Lanctôt, Guylaine, Medicinens mafia, Klitrose 1999, oversat fra The Medical Mafia, Lanctôt 1995, USA.
- Landsorganisationen NaturSundhedsrådet's fjerde delprojekt om metoderne i alternativ behandling og undervisning, Februar 2003, DK.
- Landsorganisationen NaturSundhedsrådet's tredje delprojekt om metoderne i alternativ behandling og undervisning, August 2002, DK.
- Launsø, Laila, & Rieper, Olaf, Forskning om og med mennesker, 4.udg. Nyt Nordisk Forlag 2000, DK.
- Lorentzen, Asger, Stjernemennesker og englemennesker, Borgen 1996, DK.
- Martinus, Livets Bog, Martinus Institut 1960, DK.

- Martinussen, Jeff, "Healing under lup" i tidsskriftet Nyt Aspekt, marts 2003, DK.
- Redfield, James, Den Niende Indsigt, Borgen 1994, DK.
- Wise, Anna, The High Performance Mind, Tarcher/Penguin Putnam Inc, 1995, USA.

Terminologi

Afvikler:	En person, der udviklingsmæssigt er i gang med afvikling.
Afvikling:	Sidste halvdel af en spiralrunde i udviklingsspiralen. Består i bevidsthedens søgen mod den indre verden for at udtrække læren af erfaringerne fra første halvdel, dvs. udviklingsdelen.
Eimie:	Andet udtryk for en indre energi. Forkortet fra "Elementary Inner Matter or Inner Energy"
Eimiesansning:	Brug af en evne til at sanse eimier. Sansen erhverves under afvikling.
Forløsning:	Frigørelse fra eimier, der styrer, hvad der opleves eller sker. Opnås ved transformering af reimier til umier.

Hb:	Forkortelse af ”højere bevidsthed”.	søgen efter at manifestere sig i den ydre verden for at styre og opleve inden for et givet bevidsthedsudsnit.
Holisme:	Den holdning, at forståelse opnås ved søgen efter helheder. Kommer af græsk: holos = helhed. Typisk for afvikling.	
Hologram:	Hver lille del af et hologram præsenterer et billede af helheden, blot med færre detaljer end hele hologrammet. Eks: øreakupunktur tager udgangspunkt i, at et øre afbilder hele kroppen, og er således en metode, der bygger på en holografisk opfattelse af den menneskelige krop.	
Højere bevidsthed:	Den del af en persons bevidsthed, der ligger over det dagsbevidste, og som har kontakten til det guddommelige.	
Indre energier:	Energier, der ikke er fysiske, og som tilhører den sfære, hvor også følelser og tanker er at finde.	
Indre hjælp:	Oplevelsen af at modtage hjælp fra sin hb eller anden instans i den indre verden. Det kan være ideer, oplysninger eller energistøtte.	
Indvikler:	En person, der udviklingsmæssigt er i gang med indvikling.	
Indvikling:	Første halvdel af en spiralrunde i udviklingsspiralen. Består i bevidsthedens	
		Klokken-seks-krise: En krise ved overgangen fra indvikling til afvikling. Består i vanskelighederne knyttet til reorienteringen.
		Klokken-seks-person: En person, der aktuelt går fra indvikling til afvikling.
		Klokken-seks-syndrom: De fysiske, psykiske og sociale problemer, der opstår som følge af klokken-seks-krisen.
		Neutral eimie: En eimie på dagsbevidsthedens normale bevidsthedsniveau.
		Reduktionisme: Den holdning, at forståelse opnås ved opdeling. Typisk for indvikling.
		Reimie: En eimie, der er tungere, mørkere, mere ubalanceret, mere reduktionistisk end neutrale eimier. Indviklingsenergi.
		Rene indivklere: Indviklere, der ikke har nogen væsentlig erindring om, hvordan det er at være afvikler.
		Spiralrunde: Et udsnit af udviklingsspiralen, bestående i indvikling plus afvikling vedrørende et givet emne eller bevidsthedsudsnit.

- Særlige sansevner:** Sansevner, der ikke hører til de anerkendte sanser, bl.a. eimiesansning.
- Udviklingsspiral:** Det navn, Martinus har givet det bærende princip i alle levende væseners udvikling. Består i et evigt skift mellem indvikling og afvikling, mellem reduktionisme og holisme. Normalt er flere spiralgrene aktive samtidigt på forskellige bevidsthedsområder, ude af fase med hinanden.
- Umie:** En eimie, der er lettere, lysere, mere balanceret, mere holistisk end neutrale eimier. Afviklingsenergi.
- Vekselvikler:** En afvikler, der er nået gennem klokken-6-krisen og er blevet i stand til ved eget valg at handle som en indvikler.

Appendix A

Udvalgte citater fra "Livets bog"

"Livets Bog" er Martinus' hovedværk på syv bind, senere udgivet under titlen "Det tredje testamente". De følgende uddrag er udvalgt som uddybende beskrivelse af spiralkredsløbet. Husk dog, at spiralerne er modelementer i vores forståelse, og uden for denne er de ikke at finde. Sidetallene refererer til første udgivelse af "Livets bog".

p.799: "Det levende væsens bevidsthedsnaturer repræsenterer en atmosfære med klimaer og stemninger på lignende måde som den fysiske atmosfære. Disse udgør stadier eller led i et kredsløb. Dette kredsløb repræsenterer et evigt eksisterende bærende princip, der kommer til syne overalt i enhver form for oplevelse af livet, i enhver form for manifestation eller skabelse, ligesåvel i det område, vi kalder "naturen", som i det område, der udgør det levende væsens bevidsthed, er fremtrædende i det yderste synlige univers såvel som i væsenets allerinderste hjerte- og tankeregioner. Dette princip består i en udløsning af modsætninger, ja er selve kontrastprincippet."

p.801: "Det største kredsløb er det, der udgøres af de seks grundenergiers domæne. Af disse er jordmennesket i direkte fysisk berøring med de tre, nemlig dem vi udtrykker under begreberne: Mineralriget, planteriget og dyreriget. Ved en højere intellektuel

udforskning af disse tre bevidsthedsriger kan den udviklede forsker ikke undgå at se, at disse domæners livsformer repræsenterer en gradvis stigende udvikling eller tilblivelsestilstand. De pågældende zoners væsener viser sig således at udgøre en, i logisk rækkefølge stigende skala af bevidsthedsfuldkommenhed. De mest primitive livsformer forekommer således i mineralriget. Ja er her så primitive, at de af den almindelige rent matematisk indstillede forsker ikke engang accepteres som livsytringer, men simpelthen kun betegnes som "bevægelser" eller "energi".

"Dernæst repræsenterer skalaen de vegetabiliske livsformer. Her er livet allerede så fremskredent, at det kan begynde at iagttages og erkendes som liv af den almindelige moderne materielvidenskab."

"Endnu mere kan de animalske livsformer, hvilket vil sige: Dyrene og jordmenneskene, iagttages af den samme videnskab som udtryk for liv og bevidsthed. Idet disse væsener som her nævnt, forekommer i en, i fuldkommenhed, gradvis stigende skala af bevidsthedstilkendegivelse, bliver det synligt, at de i virkeligheden åbenbarer en slags vækst. Vi ser hele denne væksts forskellige trin. Disse trin er naturligvis mest synlige indenfor jordmenneskeniveauet. Man vil således blive nødsaget til at erkende, at der ikke er noget menneske, der berettiget kan sige om sig selv, at det er det mest udviklede eller klogeste, der findes, ligesom der inden for samme niveau naturligvis heller ikke eksisterer et væsen, der retmæssigt kan udtrykkes som det mindst kloge, der findes. Ethvert væsen befinder sig således på et trin i en skala, der strækker sig fra primitivitet til intellektualitet. At væsenerne er på vej, hvilket vil sige, er under udvikling fra primitivitet til intellektualitet, kan ikke bestrides. Et væsen kan ikke eksistere uden at opleve erfaringer. Og da oplevelse af erfaringer kun kan eksistere som en berigelse af bevidsthed, og da dette er det samme som udvikling, er det her synligt, at intet væsen kan eksistere uden at være på vandring opad trinene i nævnte skala. Denne

"vandring" eller "bevægelse" vil altså bevirke, at dyrene, når de tilstrækkelige erfaringer er indhentede, når op på de jordmenneskelige trin. At dette tager årmillioner af tid og tusinder af genfødsler eller jordliv, forandrer ikke princippet."

p.802: "Ser vi på jordmenneskets mentalitet, kan vi se, at det, der kulminerer eller har kulmineret i dets bevidsthed er "det dræbende princip" eller med andre ord, hvad der kommer ind under begrebet disharmoni, smerte, lidelse, "Helvede" eller "mørket". Ser vi på dyrene, bliver vi vidne til, at disse væsener endnu ikke har bragt "Helvede" til kulmination eller mættelse i deres bevidsthed."

p.803: "Men et kredsløb kan, som før nævnt, kun eksistere som en kulmination af to kontraster. Vi mangler derfor her den del af kredsløbet, i hvilken modsætningen til det dræbende princip kulminerer. I den nulevende art af de væsener, vi kalder jordmennesker, ser vi da også, at der bliver flere og flere væsener, for hvem idealet, begæret, lysten, eller længslen ikke mere er "det dræbende princip". Tusinder af væsener kan ikke mere være krigere, jægere, slagtere eller skarprettere, ligesom deres førende eller autoriserede religioner så at sige alle er baserede på at udvikle humanitet og næstekærlighed. Denne humanitet og næstekærlighed er intet mindre end netop begyndelsen til kredsløbets eller spiralens kontrast til "det dræbende princip. Humaniteten og næstekærligheden er således den ny genstand for det fremskredne jordmenneskes kosmiske begær. Det har passeret kulminationen af det dræbende princip zone. Dets idealer kan kun være kontraster til alt mørke. Det er på vej ind i spiralens lysregioner, hvilket vil sige, ind i spiralens intellektuelle sfære. Sjælens lys er jo "intellektualitet" ligesom dens mørke er det samme som "primitivitet"."

"Medens den primitive sfære i spiralkredsløbet, som her nævnt, udgøres af de fysiske, synlige riger eller zoner: planteriget og dyreriget, til hvilket sidste det jordiske menneske hører, udgøres den intellektuelle

sfære, som læserne allerede ved, af zonerne: menneskeriget, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, hvilket sidste riges stråler eller kræfter skygger ind i den fysiske verden og afstedkommer den realitet, vi kalder mineralriget."

p.813: "Denne "indadvendte" tilværelse, hvor væsenet mere og mere lever inde i sine egne erindringer, er også en overdådigt lysende tilværelse, selv om den udadtil viser sig som en stilhedens eller "dødens verden". Som vi nævnte før, er disse erindringer fremtrædende i "guldkopier", hvilket altså vil betyde, at disse fortidige oplevelser, der alle, i forhold til væsenets nuværende stadium i kredsløbet, er primitive, nu ses i et strålende lys, som de nødvendige led i kredsløbet, de er, og helt betingende dettes fuldkomne eksistens og dermed muligheden for al oplevelse af liv. Et sådant syn af de fortidige oplevelser adskiller sig således fra det oprindelige syn derved, at mens dette var rent fysisk eller illusorisk og udtrykte begivenhederne som "ulykkelige", som "uretfærdige", som "straffe" fra vrede forsyn eller guder, som "død" eller tilintetgørelse af liv, som "helvede" eller lignende, så udgør det "guldkopierede" syn det samme som tingene set med kosmisk klarhed, fremtrædende i en forstærket nydelse, idet væsenet befinder sig i en overdådigt mættelse af det "guldkopierede" syns kontrast. "Guldkopierne" er således en foreløbig tilfredsstillelse af en begyndende sult efter modsætningen til den guddommelige verdens overdådige fuldkommenhed, som det pågældende væsen er mæt af. Væsenet ser på "guldkopierne" på samme måde, som et sultent væsen ser på sin livret."

p.816: "I det kosmiske kredsløb bliver denne kulderegion det samme som jordmenneskezonen og "det rigtige menneskerige". Den aktivitet, der udløses fra disse zoner, er således ikke andet i det kosmiske kredsløb end den aktivitet, der finder sted mellem solhverv og forårsjævndøgn i det fysiske års kredsløb. Det vil altså sige: den aktivitet, der strækker sig fra frost og kulde til de første spirende

vintergækker eller andre forårsblomster, der titter op gennem sneen. Vi er altså her atter nået tilbage til "vinterafsnittet" i spiralkredsløbet."

p.816: "Da de samme fire principper går igen i ethvert bevidsthedsmæssigt kredsløb, vil vi finde deres tilstedeværelse i hele vor oplevelse af livet. Vort fysiske jordliv, fra undfangelse til den såkaldte død er også et kredsløb og bliver udgørende et slags kosmisk år. I dette år vil årstiden vinter være at udtrykke som den tilstand, væsenet befinder sig i fra sin undfangelse til den fysiske alder, hvor det er lige meget voksen og barn. Her er dets forårsjævndøgn. Denne væsenets livsperiode, der i daglig tale udtrykkes som dets barndom, er altså identisk med kredsløbets vinterprincip. Den viden og aktivitet, væsenet her manifesterer, vil endnu være temmelig primitiv og uselvstændig og kun udtrykke den elementære livsform, der svarer til spiralkredsløbets vinter. Væsenet lever her endnu i stor udstrækning i en indadventt verden. Ja, det kan endog have noget af salighedsriget eller den kosmiske efterårszones atmosfære over sig i den allerførste livsperiode i den fysiske verden. Det er denne himmelske glans, der gør alle fysiske levende væseners "børn" så henrivende "uskyldsrene" og dermed tilsvarende appellerende til vor beskyttelse og vore kærtegn. Dette gælder i lige grad, hvad enten vi står over for nogle små lam eller tigerunger, hvis man da ikke ligefrem er på et stadium, hvor det endnu er en sport at dræbe. Der vil altid være en atmosfære over de spæde væsener, som er helt forsvundet fra de voksne. At denne atmosfære har noget saligt, paradisisk eller overjordisk over sig, behøver man ikke være kosmisk begavet for at se."

p.817: "Det levende væsens fysiske barnestadium svarer således til vinteren i det fysiske år. Dets manifestationer er i dette stadium vinterens spæde og ufuldkomne liv. Men efter dets jævndøgn eller dets halv voksne stadium træder det ind i dets jordlivs forår. Fra nævnte stadium til det når dets helt fuldvoksne stadium eller solhverv, der, for

jordmenneskets vedkommende, indtræder sidst i tyverne eller med begyndelsen af trediverne, repræsenterer i virkeligheden årskredsløbets forår."

p.821: "Vi så således de to væsenkategorier, hvoraf den ene repræsenteres af dem, der lever i "forældreglæden" og den anden af dem, der lever i "skaberglæden". Og samtidigt er det naturligvis en kendsgerning, at der er en hel skare, ja langt de fleste, der lever i mellem- og overgangsstadier mellem nævnte to kategorier."

p.822: "Jordmenneskeheden består således i realiteten af ufærdige væsener. Men da naturen aldrig i noget som helst tilfælde lader noget fremtræde som ufærdigt, uden at det samtidig udtrykkes at være på vej mod en færdiggørelse, findes der således ikke noget som helst, der berettiger til at se på det jordiske menneske som et endeligt eller færdigt væsen. Ja, vi ser endog væsenerne indbyrdes fremtrædende som det ene væsen mere eller mindre færdigt end det andet. Hvorfor skulle nogle væsener fødes og således være mere ufærdige end andre? -

"At det ikke er den fysiske alder, der er bestemmende her, ses også tydeligt ved en nærmere iagttagelse, idet De er stadig lige langt fra hverandre i det virkelige "formeringsstadium" eller "intellektuelle skabestadium". Det ses således her tydeligt, at det ikke er en almindelig intelligenssag eller træningssag, der gør sig gældende, men simpelthen dette: at væsenerne i deres materielle jordkredsløb er synlige som fremtrædende i et højere kredsløb, der kun kan passeres eller tilendebringes ved en hel kæde af jordkredsløb. Væsenernes udviklingsstandard, hvad enten denne lader væsenerne fremtræde som pygmæ i junglen eller professor ved en kulturstats universitet, vil altså være afhængig af dette "højere kredsløb". De to forskellige trin i intellektualitet, de nævnte to bevidsthedsformer repræsenterer, er

udelukkende trin i dette højere kredsløb og lader sig ikke forandre ved opdragelse.”

p.840: ”I en verden, hvor menneskene ikke behøver kunstigt lys eller kunstig varme, ikke behøver at bygge huse eller lignende, ville der mangle en overordentlig stor del af den ansporing til udvikling, der nu gør sig gældende i den jordiske menneskehed. Den nævnte menneskeheds individer ville nærmest være at ligne med beboere af en paradisisk sydhavsø i forhold til det teknisk udviklede kulturmenneske. At samme kulturmenneske i stor udstrækning, grundet på denne sin tekniske udvikling, er blevet et endnu større redskab i det dræbende princips tjeneste end beboeren på den paradisiske sydhavsø, viser jo kun, at førstnævnte væsen har fået et foreløbigt forspring i udviklingen. Det er på grund af jordinvaliditeten nået et stykke længere frem imod det dræbende princips kulmination i spiralkredsløbet end nævnte sydhavsbeboer.”

”Så vil man naturligvis igen kunne spørge om, hvilken fordel der kan være ved en forceret udvikling. Et væsen, der har evigheden at tage af, kan da umuligt få mangel på tid. Og svaret må selvfølgelig blive, at det slet ikke er tiden, det drejer sig om, når der er tale om forceret udvikling. Med hensyn til denne, da er der rigeligt. Tiden er jo selve evigheden. Men det, det derimod drejer sig om, er at skabe udviklingsmuligheder. Men udviklingsmuligheder er jo baseret på sansning, og sansning igen på oplevelse af kontraster. Jo mindre kontrastrig menneskets oplevelse af livet er, jo fattigere eller mere elementær bliver denne oplevelse, mens det modsatte er tilfældet, jo mere kontrastrig, den er. Det er nemlig kontrasterne, der kan sanses. Da alle kredsløb har sine årstider, og disse er hovedkontrasterne, bliver al udvikling således i virkeligheden afhængig af disse kontraster. Hvis disse årstider i et kredsløb ikke er ret kontrastrige, bliver der tilsvarende færre udviklingsmuligheder. Er disse derimod meget kontrastrige, bliver

der tilsvarende mange udviklingsmuligheder. Ligesom årstiderne i vort fysiske år her i de tempererede zoner er temmelig kontrastrige og dermed skaber større barskhed i de klimatiske forhold, og disse igen har tvunget menneskene til en tænkingsretning og skabemulighed, de ellers aldrig ville være kommet ind på, således tvinges væsenernes tankeretning også ind i baner og former, i kraft af alle andre kredsløbs kontrastforhold. Med andre ord, væsenernes tankefunktion reguleres fuldstændigt igennem kredsløbenes årstiders indbyrdes kontrastforhold. Væsenernes udvikling forstærkes eller formindskes således henholdsvis gennem disse kontrasters forstærkelse eller formindskelse. Når det levende væsen oplever en forceret udvikling, skyldes denne oplevelse således ikke hastværk, men derimod en udvidet oplevelsesmulighed. Jo flere oplevelsesmuligheder, der findes inden for et bestemt tidsrum, desto mere udviklet kan væsenet blive inden for samme tidsrum, medens det modsatte er tilfældet, jo færre udviklingsmuligheder nævnte tidsrum indeholder.”

Appendix B

Egne undersøgelser

Dette kapitel fremfører to forhold, der er søgt dokumenteret på niveau af pilotstudium:

- A.) At eimier eksisterer som et fænomen der følger visse lovmæssigheder.
- B.) At alternativ behandling knytter sig særligt til afvikling.

Eimiers eksistens og lovmæssigheder

Følgende fem sanser er almindeligt anerkendte og omtales endog som ”de fem sanser”:

Syn

Hørelse

Smagssans (for fødevarer)

Lugtesans

Følesans (for fysiske fænomener)

Dertil kommer i henhold til Lademanns leksikon 1985 ligevægtssansen og følesansen for smerte, kulde og varme. Andre leksika vil sikkert supplere op på anden måde, og speciallitteratur kategoriserer på utallige andre måder.

Det aktuelle ærinde er at bringe eimiesansningen og visse resultater af at bruge den inden for grænserne af anerkendt eksisterende fænomener. Det må være tilstrækkeligt, at den anerkendes af de, der selv har denne sans, dvs. de fleste afviklere, idet andre alligevel vanskeligt kan beskæftige sig med den. Eimiesansning kan opfattes som en forfining af evnen til at sanse egne følelser og tanker.

Beslægtede emner har været drøftet i et århundrede bl.a. af psykologer, og i en dybtgående drøftelse fortjener mange at nævnes. Her er ønsket imidlertid blot at rette opmærksomheden i en retning, der anses for konstruktiv for bogens formål.

Eimiernes eksistens

Hvordan afgøres det, om et fænomen eksisterer?

Først bevidner nogen, at de har oplevet fænomenet. Dernæst overvejes konsekvenserne, og der etableres en kontrol af udvalgte konsekvenser. Hvis kontrollen ikke afviser konsekvensernes eksistens, så tør man stole på fænomenets eksistens.

Der er i vort samfund og specielt i akademiske kredse ikke nogen accept af, at eimier eksisterer. Det er dog velkendt i samfundet, at nogen mennesker påstår, at de kan sanse eimierne, herunder healere og visse sindssyge personer.

En række spørgsmål blev stillet til tre personer, som har gennemført den omtalte ”afvikler-uddannelse”, og et uddrag af svarene bringes her:

Kan du sanse indre energier, når de strømmer?

Svar: ja, ja, ja,

Hvis JA, kan vi så sige, at du har en særlig sanseevne?

Svar: Ja, ja, ja

Kan du bevidst åbne for at en energi strømmer igennem dig og ud til os andre?

Svar: Jeg hælder til at det er rigtigt, ja, ja

Kan du så selv udvælge, hvad det er for en energi, du således lader strømme?

Svar: Det tror jeg men mangler fuldt bevis, ja, ja

Kan du også få den til at holde op igen med at strømme?

Svar: Ja det mærkes sådan, ja, ja

Kan du også få den til at strømme tilbage igen?

Svar: Ja det mærkes sådan, ja, ??

Hvis du oplever et energifænomen i dig selv eller i dine omgivelser, kan du så åbne for indstrøm af samme energi, som forårsager fænomenet?

Svar: Ja, ja, ja

Kan du bagefter åbne for indstrøm af en energi, der kan forløse sådan en energi?

Svar: Ja, ja, ja

Er det en kilde i din indre verden, der leverer en energistrøm, når du anmoder om det?

Svar: Ja det virker sådan, ja, ja

Når du i dit indre retter anmodningen til din egen højere bevidsthed, er det så den, der leverer energien?

Svar: Ja, ja, godt spørgsmål

Kan energien f.eks. sendes ind i et andet menneske?

Svar: Ja, ja, ja

Mener du, at det principielt altid er muligt at forløse en energi, der af en anden person er sendt ind i dig?

Svar: Ja, ja, ja

Har du altid kunnet sanse indre energier?

Svar: Nej, nej sansningen forudsætter (i vores kultur) en oplæring og formentlig også at man har nået et afvikler-stadium i sin åndelige udvikling., Nej

Kender du mennesker, der ikke kan sanse indre energier?

Svar: Det tror jeg, ja, ja

Har du opdaget nogen problemområder i dit indre energiliv (følelser, tanker, mv.), som du mener ikke er tilgængelige for hensigtsmæssig bearbejdning med de her omhandlede forløsningsmetoder?

Svar: Nej, det har jeg ikke men jeg er endnu begynder på området, Nej

Mener du, der er fuldt belæg for disse to udtalelser:

Der eksisterer en indre analysemetode til kontrol af, om en given energi er fremmede for fragmentering (også kaldet ubalance, disharmoni, mørke, reduktionistisk tænkning) eller for helhed (også kaldet balance, harmoni, lys, holistisk tænkning).

Svar: Ja, ja, ja

Eksisterer der en kombineret forløsnings- og analysemetode til at kontrollere, hvor en given fragmenterende energi stammer fra.

Svar: ja, ja, ja

Synes du, det hermed er påvist, at indre energier eksisterer som fænomen, og at der gælder nogle lovmæssigheder for dette fænomen?

Svar: ja, ja, stort spørgsmål men svaret er sikkert ja

Konklusion: Vi kan se, at disse tre personer kan bevidne sansningen af eimier, og at de har haft lejlighed til at kontrollere, at eimier opfører sig efter nogle lovmæssigheder, som tåler at blive kontrollerede.

Mennesker, der ikke kan sanse eimierne, kan jo heller ikke kontrollere lovmæssighederne, så for dem kan eimierne lige så godt være ikke eksisterende.

Når fænomenet således eksisterer for nogle mennesker, mens det for andre kun kan eksistere som bevidnet af andre, eksisterer fænomenet da generelt? Selvfølgelig gør det det, for denne situation er ganske analog til, at bakterier kun kan iagttages af personer, der har et mikroskop til rådighed, og alligevel anses bakteriers eksistens at være generelt gældende.

Det er hermed sandsynliggjort, at fænomenet eimier eksisterer. Det er samtidig bevidnet, at ikke alle kan sanse eimier.

Som forskning betragtet er det foranstående diletantisk. Først at undervise nogle mennesker og så stille dem nogle spørgsmål om, hvad de har lært, er en alt for styret situation. Det er imidlertid dertil, vi er kommet.

Er det rigtigt, at alternative behandlere mest er afviklere?

Resumé: 26 af 37 behandlere meddeler nedenfor, at de kan sanse eimier, og 29 får indre vejledning. Mindst to trediedele af de adspurgte har altså disse typiske afviklertræk, som detaljeres i de øvrige svar. Det kan deraf konkluderes, at der blandt de alternative behandlere, som på en eller anden måde er medlemmer af LNS, er en betydelig overvægt af afviklere. Undersøgelsen er ikke repræsentativ for alternative behandlere i Danmark.

Baggrunden er en undersøgelse, som Landsorganisationen NaturSundhedsrådet (LNS) i 2001-2 gennemførte af, hvad der hos medlemmerne betinger tiltroen til de metoder, de anvender i deres alternative aktivitet. Undersøgelsen blev gennemført som 4 delprojekter.

Første delprojekt byggede på 16 ikke repræsentative besvarelser af et beskedent spørgeskema. 13 ud af 16 besvarelser oplyste, at særlige sanseevner anvendes som led i metoderne eller i kontrollen af deres virkning. Et hovedformål med de efterfølgende delprojekter blev da at opnå viden om, hvor hyppigt og hvorledes sådanne særlige evner forekommer og er opstået.

Andet delprojekt blev gennemført som telefoninterviews af seks udvalgte personer, fordi der forelå for lidt viden om behandlernes forskellige begrebsverdener til, at en projektplan eller et spørgeskema kunne fremstilles. På den baggrund planlagdes 42 spørgsmål til interview.

Tredje delprojekt blev gennemført som 23 telefoninterviews. 16 af de 23 interviewede udgjorde et repræsentativt udsnit af de medlemmer, der får bladet Natur Helse, hvilken kreds anses for i alt væsentligt identisk med den del af medlemmerne, der er behandlere. Resultaterne var interessante, men det var ønskeligt at kontrollere deres holdbarhed i en ny repræsentativ undersøgelse byggende på spørgeskema for at undgå det mulige element af manipulation, der kan ligge i interviews. Ud fra resultaterne af tredje delprojekt planlagdes et spørgeskema med 25 spørgsmål plus 3 underspørgsmål i to versioner, nemlig et til behandlere og et til klienter.

Fjerde delprojekt opnåede 9 besvarelser fra klienter og 39 besvarelser fra behandlere, hvoraf dog 2 praktisk taget var ubesvarede, idet høj alder var givet som årsag. Der er tilstræbt repræsentativitet for LNS og de af medlemsorganisationerne, hvis medlemmer modtager

medlemsbladet Natur Helse, mens der ikke tilstræbes repræsentativitet for alle alternative behandlere i Danmark. Idet metoden har været indhentning af viden om, hvad behandlerne selv mener og gør, begrænser resultaterne sig til at referere dette.

En komplet rapport foreligger vedrørende hvert af delprojekterne. De kan fås ved henvendelse til Skolen på Møllegården.

Nedenfor bringes udvalgte svar fra de 39 behandlere i fjerde delprojekt. Det skal bemærkes, at ved de fleste spørgsmål kunne der naturligt markeres ved flere svarmuligheder, og alle afgivne svar er talt med. Det medfører, at antal svar ved mange spørgsmål er større end antal besvarere, og optællingerne præsenterer derfor forekomsten af de adspurgte forhold i den adspurgte gruppe. Optællingerne må tolkes med dette i tankerne. Optællingsresultaterne står til venstre. Tekstbesvarelser er anført, adskilte enten med linieskift eller med punktum og afstand. Ved hvert spørgsmål er anført, hvor mange der har besvaret.

1. Hvilke metoder bruger du i dine alternative behandlinger?

Det antal metoder, behandlerne oplyser at anvende:

- 7 bruger én metode
- 10 bruger to metoder
- 6 bruger tre metoder
- 9 bruger fire metoder
- 2 bruger fem metoder
- 2 bruger syv metoder
- 1 bruger tolv metoder

Ialt 37 har besvaret.

Der var angivet disse kombinationer af metoder:

7 bruger én metode:

jordstråler med pinde

healing

vacuummassage med sugekopper

jordstrålemåling med vinkelpinde

vinkelpinde

zoneterapi

healing

10 bruger to metoder:

kraniosakral terapi, bindevævsmassage

reikihealing, samtaleterapi

klarsyn, healing

kraniosakral terapi, bindevævsmassage

kraniosakral terapi, massage

psykoterapi, ernæringsterapi

opmåling af jordstråling, opmåling med instrumenter

zoneterapi, akupunktur

kraniosakralterapi, healing

healing, zoneterapi

6 bruger tre metoder:

zoneterapi, kraniosakral terapi, healing

afspændingsmassage, healing, samtale

kinesiologi, elektroterapi, healing

jordstråleopmåling m. vinkelpinde og korttegning,

samtale, rådgivning

massage, healing, sansning af blokering via indre visuel

kontakt med klientens fysik

healing - lyd evt., massage, samtale

9 bruger fire metoder:

zoneterapi, akupressur, massage, indleven i klientens

tilstand

hypnose, regression, healing, healing-massage
aerodynamisk pendul, kanal for højere energi,
vinkelpinde, aktiv lynning
zoneterapi, massage, aura-soma, øreakupunktur
kraniosakral terapi, zoneterapi, kanalisering, healing
clairvoyance, haeling, Bachs blomstermedicin,
regressionsterapi
zoneterapi, afslapningsmusik, 7stjerne healing, healing
kraniosakral terapi, knoglemassage, kinesiologi, fysioterapi
healing m/u berøring, samtale, biofysisk psykoterapi,
massage

2 bruger fem metoder

helkropsmassage, healingsmassage, kraniosakralterapi,
akupunktur, samtale
zoneterapi, kiroterapi, massage, healing, homeopati

2 bruger syv metoder

zoneterapi, irisanalyse, allergitest(vitamin, mineral),
meridiantest med genopretning (akutryk), kostvejledning,
kinesiologi, healing
kinesiologi, akupressur, vitamin- og mineraltest, healing
(varme hænder), shiatzu, samtale, stjernetegne

1 bruger tolv metoder

samtale og vejledning, healing, fjernhealing, kinesiologi,
zoneterapi, kraniosakralterapi, visualisering, klar-
syn/følelse, forbøn, psykoterapi, naturmedicin, krystaller

Kommentar: der er anført de svar, der blev givet under spm. 1, og der er ikke suppleret op ud fra øvrige svar. Også ikke-alternative metoder i besvarelsene såsom massage og samtale er anført og medregnet, dette af hensyn til helhedsindtrykket og til korrekt referat. Dubletangivelser er kun anført én gang.

Ialt 37 har besvaret

2. Hvad gør, at du tror på, at din(e) metode(r) har en virkning?

Nedenstående opgørelser viser antal svar til venstre ud for svarmuligheden. Da det var muligt at sætte kryds ved flere svarmuligheder, bliver summen af svar større end antal besvarere.

10 a. forskningsresultater viser, at de har virkning

16 b. forståelse af virkningsmåden

37 c. tilbagemeldinger fra klienter

25 d. egne fysiske observationer

11 e. egne clairvoiante eller energi-observationer

2 f. andet: Indre syn diagnostik. Clairvoiante observationer af energien.

Ialt 38 har besvaret.

3. Hvis du bruger flere behandlingsmetoder, er der da en glidende overgang mellem dine metoder i din anvendelse af dem?

7 a. nej, de er klart adskilte

14 b. der veksles frit mellem dem

22 c. de glider nærmest over i hinanden

1 d. andet: Intuition og svaret fra pendulet er det vigtigste.

Ialt 34 har besvaret

4. Har du særlige evner, som ligger ud over de almindeligt anerkendte fem sanser, og som du bruger i dine behandlinger eller bruger til at erkende en virkning af behandlingerne?

31 a. intuition (indre viden eller vejledning til situationen)

26 b. energifølsomhed (f.eks. healingsenergi)

18 c. mærker klientens følelser m.v., som var det egne følelser m.v.

8 d. indre samtale med klient eller åndelige hjælpere

6 e. evne til at sanse udefra kommende skadelig indflydelse på klienten

8 f. evne til ved indre midler f.eks. energier at ændre klientens status til det bedre

4 g. andet: Ingen evner. Et billede eller en tanke, der pludselig er i hovedet.

"Rislen" i nakken, når informationen er rigtig. Bøn.

Ialt 37 har besvaret.

4a. Har du sympati med det initiativ, vi her tager til at få brugen af evt. spirituelle elementer frem i lyset, så vi bedre kan tale om dem?

27 a. ja

0 b. nej

1 c. andet: Begreber til at bygge bro behøves.

Ialt 27 har besvaret.

Kommentar: Pga. en teknisk fejl manglede dette spørgsmål i 11 udsendte skemaer. 27 svar er således en god svarprocent.

5. Får du indre vejledning under din behandling?

4 a. nej

12 b. ja, altid

17 c. sommetider

1 d. får ikke indre vejledning, men mener at kunne få det ved behov

3 e. andet: Bruger intuition. Tanker der virker tilfældige, men nok ikke er det. Ofte.

Ialt 38 har besvaret

6. Hvis "ja" eller "sometider": Hvilken art har den indre hjælp?

10 a. der kommer tanker, som jeg mener ikke er fra mig selv

6 b. der kommer tanker, som jeg mener er fra mit højere selv

27 c. jeg bliver vejledt til at gøre det rigtige uden at behøve at forstå hvordan

5 d. andet: Får hjælp når jeg beder om det. Få meddelelser i automatskrift efter skriftlige spørgsmål. Der kommer tanker - ved ikke hvorfra. Kan indkredse problematik vha. indre-ydre spørgsmål. Jeg ved pludselig noget.

Ialt 33 har besvaret

7. Kan du altid have tillid til kilden for den indre hjælp?

17 a. ja ubetinget

6 b. ja, hvis jeg kan undgå "støj på kanalen"

8 c. ja, hvis indre kontakt kan opnås

3 d. andet: Jeg skal skelne mellem min og kildens respons. Vigtigst at holde min jordforbindelse. Foretager mig ikke noget førend jeg får lov.

Ialt 33 har besvaret

8. Hvordan tager du etiske hensyn?

23 a. ved at følge faggruppens etiske regler

19 b. ved at følge den indre vejledning

29 c. ved tavshedspligt

15 d. ved at sørge for høj produktkvalitet

29 e. ved at tage hensyn til klientens grænser

4 f. andet: Foretager mig intet førend jeg får lov indefra. Ved at sige nej til opgaver uden for mit område. Mine egne etiske regler. Intuitivt.

Ialt 38 har besvaret

9. Vil klienter med samme symptomer blive behandlet nogenlunde ens?

9 a. ja, der er klar sammenhæng mellem problem og behandling

15 b. det afhænger af, hvilke symptomer, det er

24 c. det er andre forhold end symptomerne, der bestemmer behandlingen

3 d. andet: Objektiv undersøgelse. Afhænger af klientens grænser. Intuitiv guidning.

Ialt 37 har besvaret

18. Det spirituelle, som du evt. bruger (jfr. de foregående spørgsmål, særlige evner, indre hjælp m.v.), kunne du undvære det i behandlingerne?

3 a. ja, for jeg bruger ikke et spirituelt element (spring næste spørgsmål over)

5 b. ja, bruger det, men kan godt undvære det.

10 c. helst ikke.

17 d. nej, absolut ikke

2 e. andet: Hvad menes med "spirituelle"? Jeg ved ikke hvordan det er at arbejde uden.

Ialt 36 har besvaret

19. Hvis du alligevel tænker dig den situation at undvære det spirituelle element, hvor mange % af det nuværende mener du, effektiviteten da ville blive nedsat til?

3 a. effektiviteten nedsættes til ca. 0%, idet det spirituelle ikke kan undværes.

6 b. forbliver ca. 100% - idet effektiviteten ikke nødvendigvis nedsættes

14 c. et eller andet imellem 0% og 100%, bedste uforpligtende bud: 2x20%, 1x30%, 5x50%, 1x60%, 1x80%, 4x?

Ialt 22 har besvaret. Median: 50%, mean: 56%

20. Har du et holistisk syn på sygdomsbehandling?

33 a. ja

2 b. nej

0 c. andet:

Ialt 34 har besvaret

21. Hvis du har særlige evner (jfr. spm. 4 og 5), hvordan er de da opstået?

15 a. de har (helt eller delvis) været der hele tiden

25 b. de er (helt eller delvis) dukket op som følge af en gradvis personlig udvikling

10 c. de er (helt eller delvis) dukket op ved en spirituel opvågning

16 d. de er (helt eller delvis) et resultat af den undervisning, jeg har fået

1 e. andet: Ved træning.

Ialt 35 har besvaret

22. Hvor mange klienter har du som alternativ behandler cirka haft ialt?

10,20,40,40,40-50,50,50,75,75-100,

100,160,200,200,200,250,300,3-500,1000,1000,11-1500, 1500,

2000,4000,5000, mange, mange, tusindvis, et utal, ved ikke, vides ikke, ?, ?, ?, ?, ?, 6år, er holdt op

Ialt 38 har besvaret, deraf 28 oplysende svar

23. Hvad er din alder?

*37,37,37,39,41,42,43,44,45,45,46,46,49,54,50,51,52,52,52,
52,53,54,54,56,56,57,58,59,59,60,60,60,63,66,76,71,71*

Ialt 38 har besvaret

24. Hvor gammel var du, da du kom igang med at have klienter?

*20,20,26,26,30,30,35,35,35,36,36,36,37,37,38,38,39,40,40,41,42,42
44,45,45,45,50,50,50,51,51,51,54,54,55,56,57,62*

Ialt 38 har besvaret

Spm. 23 minus spm. 24: hvor mange år har du været behandler?

*1, 1, 2, 2, 3, 3, 3, 4, 5, 6, 6, 6, 7, 7, 8, 9, 9,10,10,
10,11,12,13,14,14,15,15,16,17, 18,20,21,22,23,24,26,31*

Ialt 38 varigheder har kunnet udregnes

Diskussion

Det fremgår, at 26 af 37 behandlere kan sanse eimier, og at 29 får indre vejledning. Mindst to trediedele af de adspurgte har altså disse typiske afviklertræk, som detaljeres i de øvrige svar. Det kan deraf konkluderes, at der blandt de alternative behandlere, som på en eller anden måde er medlemmer af LNS, er en betydelig overvægt af afviklere.

LNS er en ud af to paraplyorganisationer for alternative behandlere. Den anden organisation, SundhedsRådet, havde sandsynligvis på undersøgelsestidspunktet flere medlemmer end LNS, og de var næppe mere spirituelt orienterede, snarere mindre. Desuden var en ukendt del af de alternative behandlere ikke organiserede.

Det vides, at der kan ses bort fra den mulighed, at det udelukkende er et LNS-fænomen. Et bedste gæt kan derfor være, at det er halvdelen af alle landets alternative behandlere, der kan sanse eimier, og at det ligeledes er halvdelen, der modtager indre hjælp.